

Studii biblice • Ediția instructori

Aluzii, imagini și simboluri

aprilie – mai – iunie 2025

©2025 General Conference of Seventh-day Adventists®

Toate drepturile rezervate.

Studiile biblice pentru Școala de Sabat majori, ediția instructori, integral sau parțial, nu pot fi editate, modificate, adaptate, traduse, reproduse sau publicate de nicio persoană sau instituție fără un acord scris în prealabil al Conferinței Generale.

Logoul și numele „Adventist de Ziua a Șaptea” și „Adventist” sunt mărci înregistrate ale Conferinței Generale a Adventiștilor de Ziua a Șaptea și nu pot fi folosite fără autorizarea acesteia.

Studiile Școlii de Sabat pentru majori, ediția instructori, sunt pregătite de Departamentul Școala de Sabat al Conferinței Generale, sub îndrumarea generală a Comitetului Mondial al Școlii de Sabat. Ele reflectă contribuția comitetului și nu reprezintă în exclusivitate punctele de vedere ale autorului/autorilor.

Cu excepția situațiilor în care este altfel specificat, textele biblice au fost redactate din *Biblia, sau Sfânta Scriptură*, trad. Dumitru Cornilescu, Casa Bibliei, 2015, prescurtare: **VDC**.

Celelalte versiuni și traduceri ale Bibliei folosite și precizate în text pot fi consultate pe site-ul **bible.com/ro**.

La citatele din lucrările lui Ellen G. White, numărul paginii este cel din ediția de referință din limba engleză, număr care apare în edițiile online, precum și în unele ediții tipărite, între paranteze pătrate. Toate cărțile acestei autoare (inclusiv cele traduse în limba română) se găsesc pe site-urile **ellenwhite.ro** și **egw writings.org**. Traducerea unor citate a fost îmbunătățită.

Autor: SHAWN BOONSTRA

Pentru ediția în limba română:

Traducere: Loredana-Andreea Weiss

Lectură: Daniel Brînzan

Redactare: Delia-Mirela Buciuman

Grafică și tehnoredactare: Irina Toncu

Copertă: Liliana Dincă

ISSN 3061 – 659X ISSN-L 3061 – 659X

ISBN 978-606-087-654-0

Cuprins

<i>Introducere</i>	4
<i>Apel</i>	6
1. Câteva principii ale profeției	13
2. Baza din Geneza	25
3. Ilustrații din relația de căsătorie	37
4. Popoarele lumii (I)	49
5. Popoarele lumii (II)	61
6. Să înțelegem jertfa!	72
7. Baze pentru profeție	83
8. În psalmi (I)	95
9. În psalmi (II)	106
10. „Au venit sfârșiturile veacurilor”	118
11. Rut și Estera	130
12. Elemente premergătoare	142
13. Imagini ale sfârșitului	154

Premergători ai profeției

În timpul Primului Război din Golf (1991), un bine-cunoscut scriitor și prezentator protestant era convins că Apocalipsa a prezis acest conflict. Argumentul lui se baza pe faptul că unele dintre elicopterele folosite în război arătau ca lăcustele descrise în Apocalipsa 9. „Și a deschis fântâna adâncului. Din fântână s-a ridicat un fum ca fumul unui cuptor mare. Și soarele și văzduhul s-au întunecat de fumul fântânii. Din fum au ieșit niște lăcuste pe pământ. Și li s-a dat o putere ca puterea pe care o au scorpiile pământului” (Apocalipsa 9:2,3).

Nu e tocmai cel mai bun mod de interpretare a profeției biblice, nu-i așa? Dar astfel de interpretări sunt întâlnite destul de des. De fapt, de-a lungul deceniilor, un număr mare de cărți, articole, videoclipuri și recent site-uri web, toate dedicate profeției, au făcut multe predicții, stabilind inclusiv date pentru evenimentele finale – de obicei pe marginea războaielor sau tulburărilor din Orientul Mijlociu.

Și, mare surpriză, în toate cazurile aceste previziuni nu s-au adeverit.

Ca adventiști de ziua a șaptea, noi avem o abordare diferită, o abordare care Îl are în centru pe Domnul Hristos și în virtutea căreia profețiile nu se mai concentrează asupra unui singur loc geografic din Orientul Mijlociu și nici asupra conflictelor militare care se desfășoară acolo. În schimb, privim profețiile prin prisma marii lupte dintre Hristos și Satana – o luptă spirituală la nivel mondial care va culmina atunci când poporul lui Dumnezeu, evrei și neevrei deopotrivă (vezi Apocalipsa 12:17; 14:12), se va confrunta cu criza finală, care vizează închinarea la Creator (vezi Apocalipsa 14:7), nu la fiară și la icoana ei.

Un element-cheie în înțelegerea acestor profeții cu privire la zilele din urmă este Daniel 2, care conține nu numai schița istorică a profețiilor, ci și cheia interpretativă pentru semnificația lor.

Daniel 2 descrie cele patru imperii mondiale: Babilonul, Medo-Persia, Grecia, Roma – urmate de instaurarea de către Dumnezeu a împărăției Sale veșnice, „care nu va fi nimicită niciodată și care nu va trece sub stă-

pânirea unui alt popor. Ea va sfârâma și va nimici toate acele împărății și ea însăși va dăinui veșnic” (Daniel 2:44). Profețiile paralele din capitolele 7 și 8 din Daniel conțin aceeași schemă de bază, potrivit căreia aceste imperii lumești se ridică și se prăbușesc până când împărăția lui Dumnezeu este instaurată pentru totdeauna.

În Daniel 7, îngerul care interpretează profeția ne explică totul: „Aceste patru fiare mari sunt patru împărați care se vor ridica pe pământ. Dar sfinții Celui Preaînalt vor primi împărăția și vor stăpâni împărăția în veci, din veșnicie în veșnicie” (Daniel 7:17,18).

Patru imperii mondiale (Babilonul, Medo-Persia, Grecia și Roma) se succed fără întrerupere de-a lungul istoriei până când, după a doua venire a lui Isus, Dumnezeu instaurează împărăția Lui veșnică.

Desigur, noi ne aflăm încă aici, în timpul divizării Romei, a patra și ultima împărăție pământească înainte de revenirea lui Hristos.

Având această perspectivă istorică drept fundament pentru înțelegerea profeției, vom studia în acest trimestru modul de a interpreta profeția biblică, în special unele aluzii, pasaje narative, imagini și metafore care descifrează adevărul profetic și evenimentele finale.

Începem cu pasajul din Geneza care relatează crearea lumii – pasaj important nu numai pentru înțelegerea profeției, ci și pentru ceea ce urmează, în special cele întâmplare la moartea ispășitoare a Domnului Isus. După istoria creației trecem la turnul Babel, la slujbele din sanctuar, la psalmi și chiar la unele căsătorii din Vechiul Testament. În toate acestea, și nu numai, putem găsi imagini, simboluri și metafore care, atunci când sunt studiate cu rugăciune și cu un spirit umil și supus (dacă deschizi Biblia cu o inimă răzvrătită, îți pierzi timpul), ne vor ajuta să aducem la viață profețiile privitoare la timpul sfârșitului, în special pe cele din Apocalipsa.

Cu siguranță, un trimestru nu este suficient pentru a studia toate istorisirile și imaginile care ne ajută să deslușim adevărul profetic. Cine știe – s-ar putea să avem nevoie de o veșnicie pentru acest studiu. Până atunci, prin harul lui Dumnezeu, vom studia ceea ce putem.

Shawn Boonstra este director al organizației Voice of Prophecy. Emisiunile și cărțile sale au fost o sursă de inspirație în întreaga lume, iar de-a lungul anilor evenimentele sale evanghelistice live au fost difuzate pe toate continentele, cu excepția Antarcticii.

Planul național de evanghelizare

În data de 21 aprilie 2024, la Centrul Adventist de Misiune și Educație Stupini, jud. Brașov, în cadrul Celei de-a XX-a Sesiuni a Adunării Generale a Uniunii de Conferințe s-a hotărât ca până la sfârșitul anului 2024 să fie întocmit un plan sistematic pe termen lung pentru misiune sinergică în toate localitățile fără prezență adventistă și în zonele urbane din România. O parte din obiectivele acestui master-plan sunt prezentate în paginile următoare. Pentru informații suplimentare, contactează pastorul și directorii departamentului Școala de Sabat și Lucrare Personală, accesează www.misiune.adventist.pro sau scrie la danielbrinzan@adventist.ro

Obiective majore ale planului național de evanghelizare:

- I. Să ne pocăim;
- II. Să promovăm mesajul Bibliei și identitatea adventistă la orice telefon și în toată țara;
- III. Să oferim un dar fiecărei familii din România;
- IV. Să facem o evanghelizare în fiecare localitate fără prezență adventistă;
- V. Să deschidem noi centre de influență în comune mari și în orașe;
- VI. Să plantăm grupe și biserici împreună cu angajații și voluntarii bisericii;
- VII. Să ne pocăim.

Categorii de localități în România	Număr estimat al comunelor	Număr estimat de persoane domiciliate
sub 1.000 de locuitori până la 3.000 de locuitori	1.500	3.000.000
între 3.000 și 5.000 de locuitori	860	3.300.000
peste 5.000 de locuitori până la peste 12.000 de locuitori	475	3.300.000
TOTAL estimat de COMUNE	2.835	9.600.000
TOTAL estimat de ORAȘE	319	12.000.000
54% populație urbană, 45% populație rurală 53% din orașe au peste 10.000 de locuitori populație estimată a Bucureștiului – 3.000.000 de locuitori		

Obiective secundare ale planului național de evanghelizare (selecție)

II.1. În 2025, să plătim promovare pentru afișarea unor predici video concepute special pentru evanghelizare și mărturie, care să fie văzute de utilizatorii de Facebook și alte rețele de socializare.

II.2. Până în 2035 să ducem la fiecare casă din localitățile fără prezență adventistă și la fiecare ușă din marile orașe cel puțin un material tipărit care conține mesajul adventist distinctiv, hristocentric, plin de speranță și vindecare. Suplimentar, cărțile/broșurile vor avea coduri QR cu acces la resurse digitale de promovare a creștinismului adventist.

- propunere de carte pentru anii următori: *Tragedia veacurilor*, de Ellen G. White.

„Broșuri, reviste și cărți, în funcție de nevoi, trebuie puse în circulație în toate orașele și satele din țară. Iată o lucrare misionară în care toți se pot implica!” (Ellen G. White, *Signs of the Times*, 11 noiembrie 1875, în *Sfaturi pentru sănătate*, p. 466)

„Domnul m-a impresionat să scriu această carte cu scopul ca ea să circule fără întârziere în orice parte a lumii, deoarece avertizările pe care le conține sunt necesare pentru a pregăti un popor care să stea în picioare în ziua Domnului.” (Ellen G. White, *Manuscript 24*, 1891)

„Este adevărat că unii care cumpără cărți le vor așeza pe raft [...] și rareori se vor uita la ele. Dumnezeu are grijă de adevărul Său și va veni timpul când aceste cărți vor fi căutate și citite.” (Ellen G. White, *Evangelizarea prin literatură*, p. 150)

„Într-o mare măsură, prin editurile noastre urmează să se realizeze lucrarea celui alt înger care se coboară din cer cu o putere mare și care luminează pământul cu slava lui.” (Ellen G. White, *Mărturii pentru biserică*, vol. 7, p. 139-140)

II.3. Să derulăm o campanie națională pentru ca în cel mult 10 ani să existe o Biblie în fiecare locuință de români; Biblia va fi dăruită împreună cu un mesaj hristocentric, adventist distinctiv, plin de speranță și vindecare.

- Necesari estimati pentru toate locuințele fără Scriptură: circa 2 milioane de Biblii gratuite;
- Biblia va fi oferită din partea Bisericii Adventiste, dar nu va fi promovată ca o carte misionară, adică nu va fi dăruită din casă în casă oricui dorește;
- Condiții obligatorii pentru a primi Biblia: (1) dacă în casă nu există nicio Biblie; (2) dacă persoana respectivă o solicită. Au prioritate persoanele care: (1) nu sunt protestante; (2) manifestă un interes minim pentru înscrierea la un curs de lectură sau studiu.
- Cum se distribuie Bibliile: (1) prioritar prin membrii adventiști, fiecare în câmpul său misionar, conform planului de district; (2) prin standuri la evenimente; (3) online și digital, prin campanii media.
- Ce conține anexa Bibliei oferite de adventiști: (1) un scurt material de prezentare a Domnului Isus în toate doctrinele cu specific adventist, ca un studiu biblic; (2) publicitate la adventism (aplicații pentru telefon, contacte ale rețelelor de educație, sănătate, librării, instituții, pagini web etc.); (3) acces la alte resurse adventiste.

IV.1. În 2025 să fie atribuite localitățile de evanghelizat pentru fiecare district pastoral, după un plan regional cunoscut în biserici, cu etapizare și operaționalizări pe ani.

IV.2. Să facem 500 de evanghelizări scurte (de 7-21 de zile) în comunele mici fără prezență adventistă, până în anul 2027.

- campanii de sezon pentru slujire și predicare în fiecare localitate mică fără prezență adventistă cu o populație sub 3.000 de locuitori: în 2025 – 100 de campanii; în 2026 – 150 de campanii; în 2027 – 250 de campanii.

IV.3. Să facem 350 de evanghelizări medii (de 6 luni) în comunele de mărime medie, până în anul 2029 (vezi master-planul național).

- evanghelizări publice complete de minimum 6 luni în localitățile fără prezență adventistă cu o populație de 3.000 până la 5.000 de locuitori: în 2026 – circa 50 de campanii în 50 de localități; în 2027 – circa 75 de campanii în 75 de localități; în 2028 – circa 100 de campanii în 100 de localități; în 2029 – circa 125 de campanii în 125 de localități.

IV.4. Să facem 100 de evanghelizări prelungite în localitățile rurale mari și în orașe, cu un pachet minim de acțiuni misionare (vezi master-planul național).

IV.5. Să avem 200 de centre de influență în cele mai mari localități rurale și în cartierele marilor orașe.

- în următorii 10-15 ani, să avem un centru de influență în cele mai mari localități rurale (cu 5.000 până la 10.000 de locuitori) și în cartierele marilor orașe;
- propunere până în 2029: 100 de noi centre de influență, ideal un centru educațional multifuncțional (vezi master-planul național).

VI.1. Să modelăm mentalitatea misionară a pastorilor și a prezbiterilor.

Lideri în misiune – fiecare lider să conducă personal cel puțin o grupă de studiu biblic și în fiecare săptămână să lucreze personal într-o altă localitate, cu precădere în zonele albe (propunere adresată pastorilor, prezbiterilor, angajaților și administratorilor bisericii).

NU UITA!

PĂRTĂȘIE (5-10 minute)

1. Fiecare membru al grupeii Școlii de Sabat și toți vizitatorii se vor bucura de un salut, de un zâmbet, de un bun-venit rostit cu simpatie și căldură.
2. Sugerăm ca participanții să se încurajeze unii pe alții prin relatarea unui răspuns primit la o rugăciune sau prin descrierea unei activități recente de voluntariat în care au fost implicați.
3. Fiecare participant poate împărtăși nume de pe lista sa de rugăciune, de la pagina următoare, iar grupa poate înălța o rugăciune pentru persoanele respective.

DEZBATERE (20-25 de minute)

1. Se poate dezbate ideea principală a fiecărei zile, căutându-i semnificația practică. Se recomandă deschiderea Bibliei și lecturarea textelor de bază ale fiecărei lecții.
2. Este de dorit ca fiecare participant să se implice în dezbatere, dar fără să acapareze discuția.
3. Citirea zilnică a Bibliei și a Spiritului Profetic, cu ajutorul celor cinci întrebări de la finalul fiecărui studiu, poate menține vie viața spirituală.

MISIUNE (5-10 minute)

1. Recomandăm ca dezbateră studiului să se încheie întotdeauna cu decizii de ordin practic.
2. Fiecare grupă este încurajată să planuiască o activitate misionară în care să se poată implica un număr cât mai mare de membri.
3. Știrile video ale Școlii de Sabat conțin idei misionare valoroase și aplicabile. Aceste știri misionare pot fi vizionate și descărcate de pe canalul YouTube „Școala de Sabat”, playlistul „Știri Misionare Video 2024”.

LISTĂ de RUGĂCIUNE, POST și SLUJIRE

Mă rog, mă dedic și lucrez pentru:

Cineva din familie _____

Cineva dintre rude _____

Cineva dintre prieteni _____

Cineva dintre vecini _____

Cineva din biserică _____

Cineva dintr-o localitate fără prezență adventistă _____

Cercetați Scripturile!

„Dacă Biblia ar fi citită mai mult, dacă adevărurile ei ar fi înțelese mai bine, noi am fi un popor mult mai luminat și mai informat. Sufletul capătă putere prin cercetarea paginilor Scripturii” (Ellen G. White, *Sfaturi pentru biserică*, p. 113).

Aprilie

- 1 Apocalipsa 1
- 2 Apocalipsa 2
- 3 Apocalipsa 3
- 4 Apocalipsa 4
- 5 Apocalipsa 5
- 6 Apocalipsa 6
- 7 Apocalipsa 7
- 8 Apocalipsa 8
- 9 Apocalipsa 9
- 10 Apocalipsa 10
- 11 Apocalipsa 11
- 12 Apocalipsa 12
- 13 Apocalipsa 13
- 14 Apocalipsa 14
- 15 Apocalipsa 15
- 16 Apocalipsa 16
- 17 Apocalipsa 17
- 18 Apocalipsa 18
- 19 Apocalipsa 19
- 20 Apocalipsa 20
- 21 Apocalipsa 21
- 22 Apocalipsa 22
- 23 Geneza 1
- 24 Geneza 2
- 25 Geneza 3
- 26 Geneza 4
- 27 Geneza 5
- 28 Geneza 6
- 29 Geneza 7
- 30 Geneza 8

Mai

- 1 Geneza 9
- 2 Geneza 10
- 3 Geneza 11
- 4 Geneza 12
- 5 Geneza 13
- 6 Geneza 14
- 7 Geneza 15
- 8 Geneza 16
- 9 Geneza 17
- 10 Geneza 18
- 11 Geneza 19
- 12 Geneza 20
- 13 Geneza 21
- 14 Geneza 22
- 15 Geneza 23
- 16 Geneza 24
- 17 Geneza 25
- 18 Geneza 26
- 19 Geneza 27
- 20 Geneza 28
- 21 Geneza 29
- 22 Geneza 30
- 23 Geneza 31
- 24 Geneza 32
- 25 Geneza 33
- 26 Geneza 34
- 27 Geneza 35
- 28 Geneza 36
- 29 Geneza 37
- 30 Geneza 38
- 31 Geneza 39

Iunie

- 1 Geneza 40
- 2 Geneza 41
- 3 Geneza 42
- 4 Geneza 43
- 5 Geneza 44
- 6 Geneza 45
- 7 Geneza 46
- 8 Geneza 47
- 9 Geneza 48
- 10 Geneza 49
- 11 Geneza 50
- 12 Exodul 1
- 13 Exodul 2
- 14 Exodul 3
- 15 Exodul 4
- 16 Exodul 5
- 17 Exodul 6
- 18 Exodul 7
- 19 Exodul 8
- 20 Exodul 9
- 21 Exodul 10
- 22 Exodul 11
- 23 Exodul 12
- 24 Exodul 13
- 25 Exodul 14
- 26 Exodul 15
- 27 Exodul 16
- 28 Exodul 17
- 29 Exodul 18
- 30 Exodul 19

29 martie – 4 aprilie

Câteva principii ale profeției

Sabat după-amiază

De memorat: „«Ci cel ce se _____ să se _____ că are _____ și că Mă cunoaște, că știe că Eu sunt Domnul, care fac _____, _____ și _____ pe pământ! Căci în acestea găsesc _____ Eu», zice Domnul” (Ieremia 9:24).

Ca în cazul majorității subiectelor din Scriptură, nu toți creștinii sunt de acord cu privire la profeție, fapt care adesea îi convinge pe unii că profeția biblică este o pierdere de timp. La urma urmei, dacă creștinii se ceartă pe fiecare cuvânt din profeții, cât de valide ar putea fi acestea? Din păcate, mulți credincioși încep de asemenea să creadă că unele cărți ale Bibliei, precum Apocalipsa, sunt pur și simplu de neînțeles. În loc să le citească, le evită, uneori cu încuviințarea unui pastor bine intenționat, care crede că studierea profeției mai multe probleme creează decât rezolvă.

Dar n-a fost dintotdeauna așa. În primele 18 secole ale istoriei creștine, majoritatea creștinilor erau foarte împăcați cu profețiile biblice și exista un surprinzător consens cu privire la principalele mesaje profetice. Aceasta a și fost intenția lui Dumnezeu: „Vă îndemn, fraților, pentru Numele Domnului nostru Isus Hristos, să aveți toți același fel de vorbire, să n-aveți dezbinări între voi, ci să fiți uniți în chip desăvârșit într-un gând și o simțire” (1 Corinteni 1:10).

Săptămâna aceasta vom explora câteva principii care duc la o înțelegere consecventă și credibilă a profeției.

5 aprilie: Sabatul Colportorului și al Misiunii prin Literatură

Dacă vei căuta cărți despre profeția biblică, în librării și pe internet, vei descoperi repede că există o varietate zăpăcitoare de opinii și interpretări și poate fi tentant să crezi că nimeni nu poate înțelege cu adevărat ceea ce spun cărți biblice precum Apocalipsa. De exemplu, un autor spune că antihristul nu este decât o metaforă, altul spune că urmează să apară în viitor, iar altul – că era o referire la ceva sau la cineva din zilele Imperiului Roman păgân. Un predicator în vârstă se exprima astfel: „Poate că Biblia este ca o vioară veche la care poți cânta orice melodie vrei.” Dar Biblia în sine nu sugerează nimic de genul acesta. În schimb, ne invită să cercetăm, plecând de la premisa că Dumnezeu nu vorbește în zadar și că putem afla adevărul despre ce spune El în Cuvântul Său.

1 Ce sugerează Matei 24:15; Apocalipsa 1:3; Matei 11:29 și Ieremia 9:23,24 despre intenția lui Dumnezeu de a Se face înțeles?

Multe universități oferă cursuri de genul „Biblia ca literatură”. Pentru un credincios, poate fi șocant să asiste la nenumărate prelegeri și să descopere că profesorii citesc Biblia la fel cum ar citi mitologia păgână. Ideea lor este că poate exista un sâmbure de „adevăr” moral în povestirile ei, dar acestea pot fi interpretate după bunul plac al oricui. Pentru acești profesori, ideea că Biblia a fost inspirată de Dumnezeu este ceva de luat în răs.

Prin urmare, ei citesc Biblia, dar nu aud glasul lui Dumnezeu care le vorbește. Alții ajung la concluzii în contradicție clară cu mesajul Scripturii. Dacă nu se predau Domnului și dacă nu au o inimă deschisă pentru a afla adevărul, cei care citesc Biblia riscă nu numai să nu vadă care este mesajul ei, dar și să înțeleagă greșit caracterul iubitor și sfânt al Dumnezeului revelat în paginile ei. Lucrul acesta se poate întâmpla mult mai ușor decât cred unii, motiv pentru care simpla citire a Bibliei, fără instrumentele potrivite și (cel mai important) fără atitudinea potrivită, sub îndrumarea Duhului Sfânt, poate fi dăunătoare.

Cineva care nu era considerat pios a fost surprins citind Biblia. Întrebat ce face, el a răspuns: „Caut greșeli. Caut greșeli.” De ce este aceasta o atitudine greșită când vine vorba de citirea Cuvântului lui Dumnezeu?

Nimic nu pare așa de frustrant ca atunci când te afli într-o țară străină, a cărei limbă abia o știi, și tu ai nevoia urgentă de a comunica, poate la un cabinet medical sau la farmacie. Știi ce trebuie să spui, dar nu ai vocabularul necesar să transmiți lucrul respectiv. Dumnezeu are o altă problemă: „Ci, cât sunt de sus cerurile față de pământ”, spune El „atât sunt de sus căile Mele față de căile voastre și gândurile Mele față de gândurile voastre” (Isaia 55:9). Problema nu este că Dumnezeu nu ar avea vocabularul necesar pentru a comunica cu noi, ci că noi nu avem vocabularul sau capacitatea intelectuală de a-L înțelege pe deplin.

2 Cum este înțelegerea lui Dumnezeu în comparație cu înțelegerea noastră?

Psalzii 139:1-6 _____

Psalzii 147:5 _____

Romani 11:33 _____

1 Ioan 3:20 _____

Adevărul este că nu vom înțelege niciodată pe deplin gândirea lui Dumnezeu, pentru că El este infinit și atotștiutor. La urma urmei, de abia putem înțelege câte ceva despre creație. Cum să-L putem înțelege pe deplin pe Creator? Nu putem.

Deși nu vom înțelege niciodată totul, putem înțelege ce anume este necesar pentru mântuirea noastră. (Vezi 2 Timotei 3:14,15.) Când le explicau Evanghelia ascultătorilor lor, apostolii făceau referire frecvent la profeția împlinită, de unde putem deduce că unul dintre scopurile principale ale profeției este să ilustreze planul de mântuire. Fără îndoială, profeția trebuie, într-un fel sau altul, să ne conducă la Domnul Isus și la perspectiva mântuirii pe care El o oferă întregii omeniri.

La urma urmei, Domnul, prin care au fost făcute toate lucrurile (vezi Coloseni 1:16; Ioan 1:1-3), coboară pe acest pământ și apoi Se jertfește pe cruce pentru păcatele fiecărui om, chiar și ale celui mai nemernic. Atât de mult ne iubește Dumnezeu pe toți. Având în vedere că a făcut toate acestea pentru noi, Domnul dorește în mod evident ca toată lumea, inclusiv cei nelegiuți, să știe ce ne oferă prin Isus. Iar profeția poate face întocmai lucrul acesta.

Deși există într-adevăr multe lucruri pe care nu le cunoaștem, de ce este esențial să ne concentrăm pe ceea ce cunoaștem și să urmăm ceea ce știm, în loc să devenim obsedați de ceea ce nu știm?

3 Ce voia să îi spună Domnul lui Daniel în Daniel 12:4? (Compară cu Apocalipsa 22:10.)

Nu sunt rare ocaziile în care predicatorii folosesc Daniel 12:4 pentru a prezice avansul tehnologic și științific de dinainte de venirea lui Hristos. Mulți folosesc acest text și pentru a descrie progresul în domeniul călătoriilor rapide, care s-a produs în aproximativ ultimul secol. Multe dintre cărțile noastre chiar au adoptat această abordare. Deși aceste interpretări sunt cu siguranță rezonabile, textul ar putea însemna și altceva. Ai putea reciti cum începe pasajul. Învățăturile transmise de înger lui Daniel încep cu îndemnul: „Ține ascunse aceste cuvinte și pecetluiește cartea.” Subiectul în discuție este însăși cartea lui Daniel. Este posibil atunci ca acea cunoștință, care avea să crească brusc la vremea sfârșitului, să fie însăși cunoașterea cărții lui Daniel? Astfel, cartea lui Daniel se deosebește oarecum de cartea Apocalipsa, în sensul că lui Ioan i s-a spus să *nu-și* „pecetluiască” cartea (Apocalipsa 22:10). Apocalipsa trebuia înțeleasă de la început, pentru că „vremea [era] aproape”. În schimb, cartea Daniel avea să fie înțeleasă mai clar la un moment dat din viitorul îndepărtat.

De-a lungul secolelor, un număr mare de gânditori creștini bine intenționați au încercat să explice cartea Daniel, iar unii au făcut progrese mari. Cu toate acestea, înțelegerea cărții a crescut rapid după încheierea profeției de 1.260 de ani, din anul 1798, când mai mulți comentatori din întreaga lume au început să ajungă la concluzia că ceva spectaculos urma să se întâmple în jurul anului 1843. Cel mai important dintre aceștia a fost William Miller, a cărui predicare a demarat Marea Mișcare Adventă din secolul XIX și a dus la nașterea bisericii „rămășiței” și a unei înțelegeri clare a soliilor celor trei îngeri. Cu alte cuvinte, nașterea mișcării noastre globale este o împlinire a prezicerii lui Daniel potrivit căreia „cunoștința va crește” „la vremea sfârșitului”.

Pe de altă parte – și fără a evalua mântuirea oamenilor –, gândește-te la „întunericul” în care se află cea mai mare parte a creștinătății! Un lucru fundamental precum Sabatul din ziua a șaptea, instituit în Eden, este ignorat, chiar respins, în favoarea duminicii, o zi care se trage din păgânismul roman. Sau gândește-te la ignoranța totală cu privire la moarte, majoritatea creștinilor crezând ideea păgână că morții trec imediat într-o altă existență, ceea ce pentru unii înseamnă și un iad care arde veșnic! N-ar trebui să fim foarte recunoscători – și plini de smerenie – pentru că știm adevărul?

Advențiștii de ziua a șaptea îi sunt mult îndatorați lui William Miller pentru înțelegerea profeției biblice. Deși el n-a înțeles la perfecție unele pasaje-cheie (precum Daniel 8:14), metodologia lui a fost importantă, deoarece a pregătit terenul pentru nașterea mișcării noastre, a rămășiței zilelor din urmă.

4 Ce ne învață Matei 5:18; 2 Timotei 3:15-17 și Luca 24:27 despre cum să abordăm profeția biblică?

În unele privințe, studierea Bibliei nu se deosebește prea mult de rezolvarea unui puzzle. Dacă pui laolaltă doar două sau trei piese, este aproape imposibil să discerți întreaga imagine. Poate în acele două sau trei piese poți vedea un cal și ajungi la concluzia că alcătuiești o imagine cu niște cai. Dar alte câteva piese redau o găină și o vacă și apoi, odată ce ai asamblat sute de piese, poți vedea în sfârșit că lucrezi la imaginea unui peisaj care include un oraș, o fermă și un lanț de munți în depărtare.

Greșeala multor creștini când studiază Biblia este că tratează Scripturile ca pe o colecție generală de zicători sau proverbe, pe care le pot folosi în abordarea unei anumite situații. Alții când abordează profeția scot un anumit text din context și îl compară cu evenimentele actuale, în loc să îl compare cu restul Bibliei. Acest lucru contribuie, parțial, la aflulxul constant de cărți moderne despre profeție, care trebuie actualizate la fiecare câțiva ani pentru că s-au înșelat cu privire la ce au spus că se va întâmpla – și când.

De aceea este atât de important să nu ne limităm la a selecta câteva texte pe un anumit subiect, ci să studiem cu atenție tot ce spune Biblia pe respectivul subiect și să luăm în considerare și contextul în care spune ce spune. Este foarte ușor să scoatem un pasaj din context și să îl facem să spună ce vrem noi.

Care a fost experiența ta cu cei care folosesc numai anumite texte alese ca să își expună punctul de vedere cu privire la, să zicem, starea morților? Sau chiar cu privire la Sabat? Care este cel mai bun mod de a reacționa?

Unul dintre aspectele-cheie care trebuie avute în vedere de cei care studiază profețiile este cum să afle dacă limbajul Bibliei trebuie interpretat în sens propriu sau în sens figurat. Cum se poate ști dacă autorul a folosit un limbaj simbolic și ce reprezintă simbolul? Pentru a afla, trebuie în esență să vedem cum a fost folosit respectivul simbol în întreaga Biblie, în comparație cu modul în care este folosit în vremurile contemporane. De exemplu, unii consideră că simbolul ursului din Daniel 7 reprezintă Rusia, deoarece această imagine este adesea folosită astăzi ca un simbol al Rusiei. Însă acesta nu este un mod logic sau sigur de interpretare a simbolismului profetic.

- 5** Analizează următoarele pasaje, lăsând Biblia să fie propriul ei interpret (să își definească singură termenii). Ce simbol este comun și ce spune Biblia că reprezintă?

Daniel 7:7; 8:3; 7:24 _____

Apocalipsa 1:16; Efeseni 6:17; Evrei 4:12 _____

Apocalipsa 12:1; 21:2; Efeseni 5:31,32; Ieremia 6:2 _____

Dacă se respectă regula simplă că Biblia trebuie lăsată să își definească singură termenii, cea mai mare parte a misterului din spatele simbolismului profetic pur și simplu dispare. De exemplu, vedem că un corn poate simboliza o putere politică sau o națiune. O sabie poate simboliza Cuvântul lui Dumnezeu. Și, da, o femeie poate simboliza biserica. Aici putem vedea clar cum Biblia se explică singură.

Cu toate acestea, mai avem de răspuns la întrebarea: De ce ar vorbi Dumnezeu în simboluri, în loc să fie direct? De ce, de exemplu, Petru ar face referire în mod criptic la orașul Roma drept Babilon, în 1 Petru 5:13?

Pot exista multe motive pentru care Dumnezeu a ales să comunice prin intermediul simbolurilor în profeție. În cazul bisericii din Noul Testament, de exemplu, dacă Apocalipsa ar fi numit direct Roma drept cea care comite atâtea rele, persecutarea bisericii, care era deja gravă, s-ar fi putut înrăutăți. Oricare ar fi motivele, putem avea încredere că Dumnezeu dorește ca noi să înțelegem ce înseamnă simbolurile.

Chiar dacă anumite simboluri și profeții rămân un mister, cum poate fi credința noastră întărită dacă ne concentrăm pe ceea ce înțelegem?

Suplimentar: Ellen G. White, *Tragedia veacurilor*, cap. 19

„Afirmația că Apocalipsa este o taină, ceva ce nu poate fi înțeles, este contrazisă de însuși titlul cărții: «Descoperirea lui Isus Hristos, pe care I-a dat-o Dumnezeu, ca să arate robilor Săi lucrurile care au să se întâmple în curând. [...]» (Apocalipsa 1:1-3). [...]

Studierea Apocalipsei îndreaptă mintea către profețiile lui Daniel și împreună prezintă cele mai importante directive date de Dumnezeu oamenilor cu privire la evenimentele care vor avea loc la încheierea istoriei acestei lumi.

Lui Ioan i-au fost descoperite scene de un interes profund și emoționant în experiența bisericii. A văzut situația, pericolele, conflictele și eliberarea finală a poporului lui Dumnezeu. El consemnează mesajele de încheiere care vor coace secerișul pământului, fie ca roade pentru grâнарul ceresc, fie ca paie pentru focul nimicitor. Subiecte de o importanță colosală i-au fost descoperite, îndeosebi pentru biserica sfârșitului, ca aceia care se vor întoarce de la rătăcire la adevăr să fie instruiți cu privire la pericolele și luptele ce le stau înaintea. Nimeni nu trebuie să fie în întuneric în legătură ce va veni peste pământ” (*Tragedia veacurilor*, p. 341, 342).

Întrebările suplimentare de la studiul de vineri sunt un ajutor și o încurajare pentru a studia zilnic Biblia. Recomandăm folosirea acestora la începutul sau la sfârșitul lecției din Sabat în biserică, cu răspunsuri rapide. În acest trimestru, întrebările din cartea *Faptele apostolilor* sunt formulate după ediția electronică.

Zilnic: 2 Ioan – Apocalipsa 4; Ellen G. White, *Faptele apostolilor*, cap. 14

1. În ce stă dragostea?

2. Ce îi plăcea lui Diotref și ce făcea el?

3. Ce n-a îndrăznit arhanghelul Mihail?

4. Pentru ce va veni ceasul încercării?

5. De ce a fost adusă înapoi Dorca din țara vrăjmașului?

Aprofundează tema învățată și răspunde online la întrebări:
adventist.ro/reconsacrare

Privire generală

La începutul cursurilor sale de Biblie din fiecare semestru, un profesor capta atenția studenților cu o întrebare simplă, dar provocatoare: „Care este cel mai important instrument pe care îl aveți ca să înțelegeți Biblia?” Studenții ofereau răspunsurile pe care le considerau ei cele mai bune: „dicționare biblice”, „rugăciunea”, „Duhul Sfânt”, „limbile biblice” (ebraică, greacă), „softuri biblice” etc. După ce le asculta toate răspunsurile, profesorul le spunea că, deși toate aceste lucruri erau, fără îndoială, de ajutor, exista un instrument pe care nu îl menționaseră, care era cea mai importantă resursă dintre toate: timpul.

Fără îndoială, cel mai important instrument necesar în studiul Scripturilor este cel de care prea adesea dispunem cel mai puțin: timpul. Odată pregătiți și dispuși să investim timp în studierea Bibliei, suntem îndrumați să ne gândim la următoarea întrebare: Cum citim Biblia? Cu alte cuvinte, care sunt principiile care ar trebui să ne ghideze pe calea cercetării și înțelegerii acestei cărți speciale?

Temele studiului: În această săptămână vom analiza 10 principii de citire a textului biblic profetic. Primele 5 principii de citire se vor concentra asupra textului în sine: citirea ca la prima vedere (ca pe un text nou), citirea cu atenție (ca pe un text important), citirea estetică (ca pe un text frumos), citirea în context (în cadrul biblic) și citirea relațională (în lumina altor pasaje biblice). Următoarele 5 principii de citire se vor concentra pe răspunsul nostru la text pentru a ne asigura că ascultăm Cuvântul lui Dumnezeu: principiul citirii spirituale a textului (ca pe un text inspirat), principiul citirii raționale (ca pe un text dificil), principiul citirii comunitare (ca pe un text pentru comunitate), principiul citirii comunitare (ca pe un text care are legătură cu viața noastră) și principiul citirii etice (pentru o interpretare responsabilă).

Comentariu

Accentul pe text

Textul biblic constituie baza pentru orice discuție despre profeția biblică. Prin urmare, prima intenție a cititorului ar trebui să fie să citească textul biblic profetic cu o minte iscoditoare.

- 1 **Citirea ca la prima vedere:** Citește textul ca și când ar fi un text nou pe care nu îl înțelegi! Este interesant că Daniel însuși a început să își înțeleagă profetia, în Daniel 9:2, numai după ce a recunoscut că nu o înțelegea: „nu o înțelegeam” (Daniel 8:27, EDCR). Oamenii – ne spune Biblia – sunt în mod natural în „întuneric” (Ioan 1:5). Într-adevăr, ispita cel mai des întâlnită atunci când studiem profetia biblică este să credem că îi înțelegem mesajul încă dinainte să îi fi citit textul. Prin urmare, îi impunem textului gândirea noastră (*eisegeză*), în loc să-l lăsăm să vorbească de la sine (*exegeză*). Aceasta se întâmplă atunci când citim profetia biblică din perspectiva gândirii noastre sau în lumina evenimentelor care se petrec în zilele noastre.
- 2 **Citirea atentă:** În profetia biblică se găsesc informații importante despre soarta lumii și adevăruri vitale privitoare la mântuire (2 Timotei 3:15-17). Profetii Bibliei și-au ales cu atenție cuvintele și formele de exprimare pentru a-și transmite viziunile inspirate. Așadar, citește textul încet, acordând atenție cuvintelor! Citește-l de câteva ori pentru a te asigura că nu pierzi nimic din vedere! Astfel, „vom descoperi izvoare vii clocotitoare acolo unde cititorul neatențat nu vede decât deșert” (Ellen G. White, *Educație*, p. 191). Este de preferat să recunoaștem că nu înțelegem ceva decât să ne mulțumim cu o înțelegere superficială sau falsă a unui text.
- 3 **Citirea estetică:** Formele literare ale textului (structura lui, paralelismele lui) vor ajuta la descifrarea mesajului profetiei. Profetia din Daniel 2 este clarificată de paralela ei, cu cele patru fiare, din Daniel 7. Există de asemenea paralele între profetiile din cartea Daniel și cele din cartea Apocalipsa. Vezi schema de mai jos, în care viziunea apocaliptică din Apocalipsa 13 – 14 este paralelă, în multe aspecte, cu profetia din Daniel 7, care este de asemenea paralelă cu profetia din Daniel 8, după cum urmează:

Daniel 7

Fiarele din mare (Daniel 7:1-3)
 Leul (Daniel 7:4)
 Ursul (Daniel 7:5)
 Pardosul/Leopardul (Daniel 7:6)
 Fiara cu zece coarne (Daniel 7:7)
 Puterea uzurpatoare (Daniel 7:8)
Ziua ispășirii
(Daniel 7:9-12 și 8:14)
 Fiul omului (Daniel 7:13,14)

Apocalipsa 13 – 14

Fiara din mare (Apocalipsa 13:1a)
 Fiara cu zece coarne (Apocalipsa 13:1b)
 Leopardul (Apocalipsa 13:2a)
 Ursul (Apocalipsa 13:2b)
 Leul (Apocalipsa 13:2c)
 Puterea uzurpatoare (Apocalipsa 13:3-18)
Mesajele celor trei îngeri
(Apocalipsa 14:1-13)
 Fiul omului (Apocalipsa 14:14-16)

Aceste paralele arată că Ziua cerească a Ispășirii/Ziua Judecării, din Daniel 7 și 8, corespunde și este contemporană cu proclamarea pe pământ a mesajelor celor trei îngeri, din Apocalipsa 14.

4 *Citirea în context:* În context istoric, evenimentul confruntării militare dintre armata babiloniană (din nord) și armata egipteană (din sud) la Carchemiș (compară Daniel 1:1 cu Ieremia 46:2) va fi folosit de profetul Daniel drept cadru pentru profeția sa despre războaiele escatologice dintre împăratul din nord („de la miazănoapte”) și împăratul din sud („de la miazăzi”), din capitolul 11. În context literar, faptul că Daniel 7 este un capitol scris în limba aramaică – lingua franca din acea vreme –, în timp ce Daniel 8 este scris în ebraică – limba poporului Israel – denotă că profeția din Daniel 7 se concentrează pe imperiile pămâtenene și are un impact universal, în timp ce profeția din Daniel 8 se concentrează asupra poporului lui Dumnezeu și are un impact spiritual.

5 *Citirea în relație:* Ținând cont de faptul că textul profetic este propriul lui interpret, este necesar să căutăm semnificația textului în primul rând în text în sine. Această abordare se bazează în aceeași măsură pe principiul fundamental enunțat de Ellen G. White ca un ecou al reformatorului Martin Luther: „Un text din Scriptură explică un altul, un pasaj fiind cheia de înțelegere a celorlalte pasaje” (*Evanghelizare*, p. 581). De exemplu, asocierea dintre berbec și țap, din Daniel 8, sugerează, pe lângă numeroasele legături lingvistice cu Leviticul 16, că profeția din Daniel 8 se referă la Ziua Ispășirii.

Accentul pe răspunsul personal

Calitatea studiului profetic depinde în același timp și de atitudinea persoanei care abordează textul.

1 *Citirea spirituală:* Sfintele Scripturi sunt inspirate de Dumnezeu. Prin urmare este logic că, pentru a înțelege pe deplin și cu adevărat un anumit text, trebuie implicat un factor spiritual – pentru că astfel de lucruri trebuie „judecate duhovnicește” (1 Corinteni 2:14). Practic, înseamnă că rugăciunea și credința constituie factori importanți pentru succesul demersului exegetic. Rugăciunea va aduce în studiul unei persoane minunea ajutorului lui Dumnezeu. Credința că Dumnezeu a inspirat textul biblic al profeției și convingerea că profeția se va împlini vor oferi minții capacitatea de a vedea împlinirea ei acolo unde alții nu vor vedea nimic.

2 *Citirea rațională:* Sarcina înțelegerii textului inspirat necesită sârguință și efort atent din partea noastră. Ecclesiastul a numit acest efort „o îndeletnicire plină de trudă, la care supune Dumnezeu pe fiii oamenilor”

(Eclesiastul 1:13). Verbul „a înțelege” este un cuvânt-cheie în cartea Daniel (apare de 15 ori). Căci „cel ce se laudă să se laude că Mă înțelege, Mă cunoaște” (Ieremia 9:24, NTR). Cu alte cuvinte, a-L cunoaște pe Dumnezeu este scopul suprem al înțelepciunii.

3 *Citirea comunitară:* Așa cum textul biblic al profeției a ajuns la noi prin mărturia comunității poporului lui Dumnezeu, la fel profeția este destinată comunității poporului lui Dumnezeu. Deși nu exclude contribuția creativă individuală, studierea Cuvântului lui Dumnezeu implică și alți frați și surori de credință. Când vorbește, Dumnezeu Se adresează în general poporului Său ca unei comunități de credință: „Ascultă, Israele” (Deuteronomul 6:4). Daniel prezice că, la sfârșitul timpului, „mulți” (adică poporul lui Dumnezeu, „cei pricepuți”) „vor înțelege” (Daniel 12:10).

4 *Citirea existențială:* Dacă Scripturile nu ne schimbă și nu ne afectează viața, nu le vom înțelege. Pentru a ilustra această idee, am face bine să luăm aminte la o istorisire despre un bărbat european din Africa ce își ironiza servitorul african pentru că citea Biblia. „De ce citești Biblia?” l-a întrebat europeanul pe servitor. „Nu este decât o culegere de povești.” Răspunsul servitorului a venit imediat: „Dacă nu aș fi citit Biblia, te-aș fi mâncat deja.” Această lecție conține un principiu important privind efectul puternic al Cuvântului lui Dumnezeu, care este comparat cu o „sabie cu două tăișuri” (Evrei 4:12). Prin urmare, Cuvântul profetic al lui Dumnezeu este de așa natură încât nu numai că poate să taie prin păcatele dușmanilor și asupritorilor noștri, dar și poate să vorbească sau să mărturisească „împotriva” noastră (Ieremia 28:8).

5 *Citirea etică:* Din păcate, profețiile biblice au fost adeseori folosite în sprijinul nedreptății umane. Teorii rasiste care promovau ideea de superioritate a rasei albe față de rasa neagră, pentru a justifica apartheidul și sclavia, s-au format pe baza unei înțelegeri greșite a profeției din Geneza 9:25. Antisemitismul, care a dus la pogromuri și la cruciade și a jucat un rol important în uciderea a șase milioane de evrei, s-a bazat pe o interpretare greșită a profețiilor biblice și a fost alimentat de aceasta (Daniel 9:24). De-a lungul istoriei, abuzurile și crimele săvârșite asupra femeilor în cercurile familiale private au fost adesea justificate prin referire la profeția din Geneza 3:16. În timp ce studiem Cuvântul profetic al lui Dumnezeu în acest trimestru, să permitem Scripturilor inspirate să preia controlul deplin asupra minții și inimii noastre, cu scopul de a oferi „înțelepciune în neprihănire” (2 Timotei 3:16)!

Aplicație

Aplică studiul din această săptămână cu ajutorul întrebărilor de mai jos și al pasajului din 2 Timotei 3:15-17.

Accentul pe text:

- 1 Care sunt cuvintele-cheie din 2 Timotei 3:15-17?
- 2 Discutați în cadrul grupei importanța următoarelor cuvinte: „Scriptura”, „înțelepciune”, „insuflată”, „desăvârșit”.
- 3 De ce studiul Scripturii inspiră gândirea creativă?
- 4 Care este structura acestui text?
- 5 Care este contextul acestui pasaj?
- 6 Găsește alte două pasaje biblice cu temă asemănătoare (ex., Psalmii 119:97-104 și Ioan 5:39). Identifică asemănările și deosebirile între aceste două pasaje. Compară-le temele.

Accentul pe răspunsul personal:

- 1 Care cuvinte din 2 Timotei 3:15-17 fac referire la importanța și necesitatea abordării studiului Scripturii cu respect? De exemplu, meditează la următoarele cuvinte și discutați-le cu toții în cadrul grupei: „Sfintele Scripturi” (implică nevoia de o abordare spirituală), „insuflată” (dar de la Dumnezeu; lucrarea Duhului Sfânt).
- 2 Ce cuvinte din text fac referire la nevoia de a citi rațional și informat? De exemplu, meditează la următoarele cuvinte și discutați-le cu toții în cadrul grupei: „cunoști” (funcție cognitivă; informație de învățat); „înțelepciune” (exercițiu de gândire), „să învețe” (capacitatea de a primi îndrumări și de a învăța lecții noi).
- 3 Ce cuvinte fac referire la nevoia de citire comunitară? De exemplu, meditează la următoarele cuvinte și discutați-le cu toții în cadrul grupei: „din pruncie” (implicarea părinților), „să îndrepte” (implicarea părinților și a profesorilor), „lucrare bună” (un lucru făcut pentru oamenii în nevoie).
- 4 Ce cuvinte fac referire la nevoia de aplicare a textului în viața personală? De exemplu, meditează la următoarele cuvinte și discutați-le în cadrul grupei: „să dea înțelepciune” (îmbunătățește discernământul și judecata personală). Care cuvinte fac referire la nevoia de acuitate etică? De exemplu, gândește-te la expresia „în neprihănire” (dezvoltă capacitatea de a discerne ce este bine). Discutați în cadrul grupei.

Baza din Geneza

Sabat după-amiază

De memorat: „A doua zi, Ioan a văzut pe Isus venind la el și a zis: «Iată _____ lui _____, care _____ păcatul lumii!»” (Ioan 1:29).

Una dintre principalele probleme cu interpretările moderne ale profețiilor biblice, de exemplu cele din Apocalipsa, este că acestea nu recunosc rădăcinile străvechi ale Apocalipsei. Autorul ei, Ioan, presupune că cititorii cunosc Vechiul Testament și folosește concepte care le erau bine cunoscute.

Deși este de folos să cauți în întreaga Biblie pasaje care seamănă cu textul din Apocalipsa pe care îl studiezi, există de asemenea texte esențiale care pregătesc terenul pentru înțelegerea cărții mai bine decât alte texte. Acest lucru este valabil în special în dreptul cărții Geneza, care prezintă modul în care lumea noastră a ajuns în haosul păcatului. Aproape fiecare concept-cheie menționat în Apocalipsa apare – într-o anumită formă – în primele capitole ale Bibliei.

Săptămâna aceasta vom studia câteva concepte importante din inima Apocalipsei. Sunt multe, așa că vom alege câteva pentru a ilustra ideea foarte importantă că înțelegerea bazelor antice din spatele Apocalipsei îi permite celui care studiază textul să identifice nenumărate nuanțe, fiecare dintre acestea putând oferi lecții importante despre natura omului, a lui Dumnezeu și a conflictului care se desfășoară în universul nostru și, prin urmare, și în viața noastră.

12 – 19 aprilie: Săptămâna Libertății Religioase

Majoritatea programelor academice încep cu un curs introductiv general (cărui în unele state i se alocă adesea numărul „101”), un curs care acoperă principiile generale și fundamentale care vor constitui baza studierii ulterioare, mai aprofundate a domeniului. Tot la fel, atunci când citești Biblia, descoperi repede că Dumnezeu are în cartea Geneza un curs introductiv general, unde prezintă idei care vor fi analizate mai în detaliu în restul Bibliei.

În principiu, vei descoperi că prima menționare a unui concept sau a unui simbol în Biblie – mai ales în primele capitole ale Genezei – pune bazele înțelegerii generale a respectivului concept, fapt care te va ajuta să înțelegi modul în care este el utilizat în restul Bibliei.

Unii cercetători numesc lucrul acesta „legea primei menționări”, deși ar putea fi etichetat mai degrabă ca un principiu (sau un tipar) decât ca o lege, întrucât cu siguranță nu pare perfect și există multe excepții de la regulă. Tiparul care pare să reiasă, atât din studiul general al Bibliei, cât și din profeția biblică, este că Dumnezeu le oferă treptat informații copiilor Săi de-a lungul timpului, pornind de la un concept de bază și apoi dezvoltându-l de mai multe ori de-a lungul anilor sau chiar al secolelor.

1 Ce principiu extragi din Isaia 40:7,8; Maleahi 3:6 și Evrei 13:8 care te ajută să ai un fundament corespunzător în studiul profeției?

Mare parte din lumea modernă vorbește despre „valoarea adevărului personal” în loc de „adevăr pur și simplu”, deoarece se presupune că „adevărul” este un lucru maleabil, care se poate schimba în timp. Sau, în unele cazuri, însuși conceptul de „adevăr” este considerat suspect.

Când stabilește însă adevărul, Dumnezeu nu Se răzgândește. Odată început procesul prin care Dumnezeu îi arată poporului Său adevărul, putem avea încredere că repetarea aceluiași principiu sau a aceleiași teme biblice nu îi schimbă sensul, ci, dimpotrivă, îl clarifică și mai mult. Prin urmare, este foarte logic ca, atunci când studiezi profeția, să ajungi să înțelegi foarte bine cartea Geneza – unde găsești multe concepte-cheie explicate pentru prima dată –, după care să folosești această înțelegere fundamentală când explorezi restul Bibliei.

De ce este atât de important să nu permitem niciunui om sau lucru, oricât de plăcut sau logic ar fi, să ne slăbească credința în Biblie și în adevărurile infailibile pe care aceasta le conține? Prin ce modalități subtile se poate produce această slăbire a încrederii?

Faptul că am moștenit o natură păcătoasă înseamnă, printre altele, că percepem universul într-un mod afectat de înclinațiile noastre spre egoism și mândrie. Vedem lumea din perspectiva noastră limitată, nu din cea atotcunoscătoare a lui Dumnezeu (evident). Poate niciun concept nu a fost mai pervertit de omenirea păcătoasă decât acela al iubirii. Cultura populară are tendința de a promova o înțelegere a iubirii care are în centru mai degrabă împlinirea de sine decât persoana celuilalt. Această abordare egocentrică face să ne fie greu să înțelegem cum vede Dumnezeu acest subiect. Înțelegerea naturii iubirii este o cheie importantă pentru înțelegerea profetiei biblice. Una dintre temele principale ale marii lupte este existența unei înțelegeri semnificativ greșite a caracterului lui Dumnezeu. Ellen G. White încheie astfel ultimul capitol din *Tragedia veacurilor*: „Universul întreg este curat. O singură vibrație de armonie și de bucurie pulsează prin vasta creație. De la Acela care a creat toate lucrurile se revarsă viața, lumina și fericirea prin toate domeniile spațiului infinit. De la atomul cel mai mic până la lumile cele mai mari, toate lucrurile, însuflețite și neînsuflețite, în frumusețea lor neumbrită și cu bucurie desăvârșită, declară că Dumnezeu este iubire” (p. 678).

2 Citește Geneza 22:1-13. Prima menționare în Biblie a iubirii se găsește în Geneza 22:2. Ce ne învață această istorisire despre natura iubirii lui Dumnezeu?

Din când în când, pe lângă identificarea primei apariții a unui concept în Biblie, poate fi util să găsim prima menționare a aceluiași concept în diferite cărți ale Bibliei – în special în evanghelii. În Matei 3:17; Marcu 1:11; Luca 3:22 și Ioan 3:16 găsim prima menționare a iubirii în fiecare dintre evanghelii. Prima ocurență din Ioan este în mod special edificatoare: pare să facă aluzie la istorisirea cu Isaac pe altar. Credința lui Avraam în Dumnezeu era atât de mare încât, în baza încrederii lui în Dumnezeu, Avraam a fost convins că Dumnezeu putea să îi învieze fiul dacă el ducea jertfa la îndeplinire (Evrei 11:19). Era o prefigurare a iubirii lui Dumnezeu pentru omenire. El ne-a iubit până într-acolo încât „a dat pe singurul Lui Fiu” (vezi Geneza 22:2,12,16) și apoi L-a înviat. Astfel ni se dezvăluie tipul de iubire – iubirea care se jertfește – pe care Dumnezeu o are pentru noi.

Cum putem manifesta față de alții genul de iubire jertfitoare pe care Dumnezeu o are pentru noi? De ce, pentru majoritatea dintre noi, acest tip de iubire nu este neapărat fundamental?

Prima menționare în Biblie a unui *seh* (ebr. „miel”) este în aceeași istorisire în care este menționată pentru prima dată dragostea, Geneza 22. Mielul, desigur, este unul dintre cele mai întâlnite simboluri din cartea Apocalipsa, unde Isus este numit „Mielul” de peste 20 de ori. În una dintre cele mai vii scene din Apocalipsa – vizita lui Ioan în sala tronului lui Dumnezeu (cap. 4 și 5) – Mielul joacă un rol esențial.

3 Studiază Geneza 22:7,8; Exodul 12:3-13 și Apocalipsa 5:5-10. Cum ne ajută istorisirea în care Isaac aproape că a fost jertfit să înțelegem modul în care mieii sunt folosiți în mod simbolic? Ce legătură există între această istorisire și ceea ce vede Ioan în Apocalipsa 5?

Prima menționare a unui *seh* (miel) în Biblie face parte din întrebarea lui Isaac: „Unde este mielul?” (Geneza 22:7). Este interesant faptul că restul Bibliei răspunde foarte detaliat la această întrebare. Celelalte 38 de cărți din Vechiul Testament îl conduc pe cititor pe o cale de-a lungul căreia întrebarea lui Isaac primește un răspuns treptat, cu tot mai multe detalii, începând de la ritualurile de Paște până la ocupația lui David din tinerețe și așa mai departe. Întreaga istorie este presărată cu nenumărate profeții mesianice care anticipează răspunsul la întrebarea lui Isaac. Apoi, în Noul Testament, întrebarea primește răspuns atunci când Isus apare în carne și oase, slujește în mijlocul poporului Său și în cele din urmă Își jertfește viața pe cruce.

Dar să privim și la prima menționare a unui miel în Evanghelia după Ioan, în Ioan 1:29-34! Aproape se creează impresia că Ioan Botezătorul răspunde personal la întrebarea lui Isaac, iar decorul nu putea fi mai potrivit. Păcătoșii se pocăiesc și coboară în apa botezului, fapt care simbolizează moartea păcătosului și începutul unei vieți noi. În acest context, Isus, Mielul lui Dumnezeu, apare din senin și, potrivit relatării lui Matei, cerurile se deschid pentru a fi prezentat: „Acesta este Fiul Meu preaiubit, în care Îmi găsesc plăcerea” (Matei 3:17). De remarcat cum o voce, Îngerul Domnului, anunță, tot din cer, soluția la problema lui Avraam și Isaac (Geneza 22:11-14).

Când pui toate aceste elemente cap la cap, este clar că Isus, Mielul lui Dumnezeu, este Înlocuitorul nostru. Acest element face lumină în înțelegerea noastră cu privire la Mielul înjunghiat din viziunea lui Ioan.

De ce este esențial pentru mântuirea noastră să știm că Isus este Înlocuitorul nostru? Ce speranță ai avea fără El ca Înlocuitor, mai ales în timpul judecății?

Poate cel mai crunt aspect al existenței într-o lume separată de Creatorul ei este modul în care moartea pândește fiecare viață, gata să lovească în orice moment. Este „plata păcatului”, pedeapsa pe care o suportăm pentru că ne-am distanțat de singura Sursă de viață din univers: Creatorul. Prin urmare, moartea joacă un rol important în profeția biblică, atât prin caracterul ei real, cât și prin soluția pentru ea – Isus Hristos, moartea și învierea Sa. Atât prima menționare a morții în Biblie, cât și prima ei manifestare clarifică această temă majoră a profeției, ajutându-ne să înțelegem gravitatea păcatului și oferindu-ne instrumente importante pentru a înțelege soluția lui Dumnezeu.

- 4 Ce ne spun textele din Geneza 2:15-17; 4:8-15; 1 Corinteni 15:15-19 și Apocalipsa 1:18 – care includ prima menționare și prima manifestare a morții – despre: (1) motivul pentru care oamenii mor, (2) modul în care vede Dumnezeu moartea și (3) soluția Lui la problema noastră?**
-

Adesea spunem că „moartea face parte din viață”. Aceasta este o minciună. Moartea este opusul vieții; este un intrus care nu a fost niciodată menit să facă parte din experiența noastră. Deși ne-am obișnuit cu moartea, inimile noastre încă protestează când ne confruntăm cu ea, ca și cum omenirea încă realizează la nivel colectiv că este ceva fundamental greșit la moarte. Oricât de dureroasă ar fi, există unele cazuri de trecere în moarte care par mai tragice decât altele, cum ar fi moartea unui copil. În general, ne așteptăm ca părinții să moară înaintea copiilor lor și am ajuns să acceptăm că aceasta este ordinea lucrurilor.

Prima moarte consemnată în Scriptură se abate însă de la normă. Înainte să cunoască ei înșiși moartea, Adam și Eva au trecut prin tragedia morții când fiul lor neprihănit a fost ucis de fratele lui nelegiuit. A fost o moarte deosebit de nedreaptă. Gândește-te la Domnul Isus, neprihănit fiind, ucis de nelegiuiți, așa cum s-a întâmplat și cu Abel! Ce moarte ar fi putut fi mai nedreaptă decât cea a lui Hristos? Ce alte paralele putem găsi între moartea lui Abel și cea a lui Hristos pe cruce? Cum poate natura morții lui Abel să ne ajute să înțelegem de ce are Isus „cheile morții și ale Locuinței morților” și ce ne oferă Dumnezeu prin El?

Fără rezolvarea problemei morții, de ce viețile noastre ar fi fără sens? Ce învățăm de aici despre recunoștința datorată?

Închinarea este o temă principală în cartea Apocalipsa. Autorul și promotorul sistemelor false de închinare este identificat drept „balaurul” (Apocalipsa 13:2-4), iar descrierea acestui heruvim căzut cu trimiteri la un șarpe nu este întâmplătoare. Face aluzie la Eden, unde un șarpe i-a convins pe oameni să îl urmeze în răzvrătirea față de Creator.

5 Compară Geneza 3:1-5 cu Apocalipsa 12:1-9. Care sunt temele comune acestor pasaje? Cum ne ajută detaliile din descrierea șarpelui în Geneza să înțelegem o parte din problemele care cauzaseră deja războiul din ceruri?

Există două pasaje în Scriptură în care Satana conduce întreaga lume în rătăcire: în Geneza, când existau doar doi oameni, și apoi în Apocalipsa 12 și 13, unde Satana este identificat drept balaurul care „înșală întreaga lume” (Apocalipsa 12:9) și cel care dă putere fiarei care iese din mare astfel încât „tot pământul” să se mire după ea și să o urmeze (Apocalipsa 13:2,3). Una dintre temele întâlnite în profeția biblică este natura neschimbătoare a mării lupte. Caracterul și Cuvântul lui Dumnezeu nu se schimbă, la fel cum nici ambițiile diavolului nu se schimbă.

Din fericire, pentru că natura mării lupte nu se schimbă și pentru că avem puncte clare de referință în Scripturile profetice, creștinii pot să analizeze tendințele și să își dea seama unde s-ar putea afla capcanele spirituale. Dumnezeu va fi întotdeauna cine este și același lucru este valabil și pentru diavol. Satana poate să poarte o mie de măști, dar milenii din istoria omenirii căzute, împreună cu scenariul profetic descris în Apocalipsa demonstrează că nu se abate niciodată de la planul de acțiune pe care l-a folosit în Eden. Dumnezeu ne-a promis înțelepciune și discernământ (Iacov 1:5) și, înarmați cu adevărul Scripturilor, nu trebuie să cădem în plasa minciunilor diavolului. Deși, din nefericire, mulți au căzut în această capcană și la fel de mulți – majoritatea – vor mai cădea.

Gândește-te cum se schimbă cultura în timp. Normele sociale se schimbă; lucruri cândva acceptabile devin inacceptabile și invers. Dat fiind că problemele de fond și actorii din marea luptă nu se schimbă, care sunt lucrurile de care un creștin ține cont când analizează peisajul cultural în continuă schimbare? De exemplu, minciunile inițiale rostite de diavol, „nu veți muri” și „veți fi ca Dumnezeu”, unde și cum le găsești rostite în cultura ta?

Suplimentar: Ellen G. White, *Faptele apostolilor*, cap. 57

Multe religii mondiale nu fac decât să exprime idei; în schimb, ideile din creștinism sunt ferm ancorate în evenimente istorice. Biblia este istorisirea modului în care Dumnezeu interacționează cu omenirea în decursul vremii și, prin studierea a mii de ani de astfel de interacțiuni, putem afla multe despre consecvența caracterului lui Dumnezeu. Uneori însă creștinii se plâng că s-au săturat să asculte aceleași lucruri. Uneori, când este predicat public mesajul nostru profetic distinctiv, credem că l-am auzit deja și că nu mai avem nimic nou de învățat. Dar faptul că mesajul nostru nu se schimbă și este consecvent nu înseamnă că este simplist sau neinteresant. Dimpotrivă, când studiezi informațiile care ne-au fost transmise de mintea unui Dumnezeu infinit, descoperi repede că nu vei epuiza niciodată subiectul.

Ellen G. White afirmă că unul dintre motivele pentru care a fost scrisă cartea Apocalipsa a fost ancorarea bisericii creștine în mesajul ei istoric pentru toate timpurile. „Unii dintre lucrătorii mai tineri [din vremea aceea] se săturaseră de atât de deasa repetare a adevărilor. În dorința lor după ceva nou și senzațional, ei au încercat să introducă noi aspecte în doctrină” (*Faptele apostolilor*, p. 580). În acest sens, nu este doar o carte despre viitor, ci și despre trecut, concepută să ne țină înrădăcinați în credința noastră istorică, astfel încât să nu fim duși în rătăcire de dorința de originalitate.

Zilnic: Apocalipsa 5 – 11; Ellen G. White, *Faptele apostolilor*, cap. 15

1. În ce ordine apar caii colorați din Apocalipsa 6?

2. Cine zbura prin mijlocul cerului și zicea: „Vai, vai, vai”?

3. Cine a strigat cum răcnește un leu?

4. Ce s-a văzut în Templul lui Dumnezeu deschis în cer?

5. Ce vești și ce raport duc îngerii în ceruri?

Privire generală

Geneza, prima carte a Bibliei, conține adevăruri fundamentale care constituie nucleul mesajului mântuitor și profetic al Scripturii. De la istoria cosmică a creației (Geneza 1 – 2), în care Dumnezeu a transformat haosul și neantul în viață, până la istoria de viață a lui Iosif, în care Dumnezeu a reușit să transforme acțiuni rele într-un rezultat răscum-părător (Geneza 50:20), cartea Geneza dă mărturie despre planul lui Dumnezeu de a salva. Aflat chiar în mijlocul cărții, episodul jertfirii lui Isaac (Geneza 22:1-18) prezintă temele de bază ale acestui plan divin.

În studiul din această săptămână vom descoperi diversele teme ale planului divin de mântuire așa cum reies din relatarea dramatică *Akedah* („jertfirea/legarea lui Isaac”). **Prima temă** este „iubirea”, din care derivă toate celelalte acțiuni ale lui Dumnezeu. În această istorisire, cuvântul ebraic *'ahab*, „iubire”, este folosit pentru prima dată în Biblie, mai precis în cuvintele rostite de Dumnezeu despre dragostea de tată (Geneza 22:2).

A doua temă din *Akedah* este exprimarea iubirii lui Dumnezeu prin jertfirea Fiului Său, care este prefigurată de Isaac prin identificarea lui cu mielul (Geneza 22:7-10). **A treia temă** este manifestarea propriu-zisă a iubirii lui Dumnezeu în istorie, mai ales în marele conflict în care „sămânța” se va confrunta cu șarpele și care se va încheia cu victoria acesteia asupra răului și morții. Acest eveniment este ilustrat prin apariția neașteptată a „berbecului” (Geneza 22:13), care prefigurează evenimentul escatologic al Zilei Ispășirii.

Comentariu

Iubirea lui Dumnezeu

Este imposibil să înțelegem pe deplin iubirea lui Dumnezeu, dar El ne poate face să „pricepe[m] [...] lărgimea, lungimea, adâncimea și înălțimea și să cunoaște[m] dragostea lui Hristos, care întrece orice cunoștință” (Efeseni 3:18,19). Faptul că verbul *'ahab*, „a iubi”, apare pentru prima dată în Scripturi cu referire la iubirea unui tată – dragostea lui Avraam pentru Isaac, „singurul [lui] fiu” (Geneza 22:2) – este totuși semnificativ. În acest context, al iubirii lui Avraam pentru singurul lui fiu, avea să fie „pus[ă] la încercare” și astfel dezvăluită calitatea iubirii lui Avraam pentru Dumnezeu (Geneza 22:1; compară cu 22:12).

Dar nu numai iubirea lui Avraam pentru Dumnezeu avea să fie pusă la încercare și dezvăluită. În timpul experienței sale personale, lui Avraam i s-a dezvăluit iubirea lui Dumnezeu. Avraam a înțeles atunci profunzimea iubirii lui Dumnezeu. Ellen G. White explică: „Pentru a imprima în mintea lui Avraam valoarea Evangheliei și pentru a-i pune la probă credința îi poruncise Dumnezeu să-l aducă jertfă pe fiul său. Agonia prin care a trecut Avraam în acele zile întunecate de teribilă încercare a fost permisă ca el să poată înțelege, din proprie experiență, ceva din măreția sacrificiului făcut de Dumnezeu cel veșnic pentru răscumpărarea omului. [...] *Ce dovadă mai puternică poate fi adusă privind mila și iubirea fără margini a lui Dumnezeu?*” (*Patriarhi și profeți*, p. 154, subl. ad.).

Dumnezeu nu i-a oferit lui Avraam o explicație filozofică, teologică sau psihologică a iubirii Sale. Dumnezeu a ales să îl lase pe Avraam să sufere (la nivelul lui finit) ceea ce Dumnezeu avea să sufere (la nivelul Său „infini”). Această paralelă între Avraam, care și-a adus ca jertfă „singurul [...] fiu”, pe care-l iubea, și Dumnezeu, care Și-a adus ca jertfă singurul Fiu, pe care El, „Tatăl [Îl] iubește” (Ioan 5:20), este întărită de Ioan, care folosește același limbaj (vezi principiul citirii textului în relație cu alte texte) când definește iubirea: „Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Lui Fiu, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viața veșnică” (Ioan 3:16; compară cu 1 Ioan 4:9).

Mielul lui Dumnezeu

Titlul „Mielul lui Dumnezeu” este folosit de Ioan pentru a-L identifica pe Isus: „A doua zi, Ioan a văzut pe Isus venind la el și a zis: «Iată Mielul lui Dumnezeu, care ridică păcatul lumii!»” (Ioan 1:29; compară cu Ioan 1:36). Este interesant și semnificativ că „mielul” este menționat pentru prima dată în Scripturi în contextul jertfirii lui Isaac, cu trimitere la jertfa „pentru arderea-de-tot” (Geneza 22:1). Cu toate acestea, nu aceasta este prima dată când mielul este folosit ca jertfă. Abel trebuie să fi adus un miel ca ardere-de-tot (Geneza 4:4; compară cu Numeri 18:17). Dar este pentru prima dată când cuvântul *seh*, „miel”, este menționat explicat. Este și singurul pasaj din Biblia ebraică în care cuvântul *seh*, „miel”, este articulat cu articol hotărât. Toate celelalte pasaje din Scripturi care conțin acest cuvânt îl folosesc fără articolul hotărât. Acest caz unic certifică o aplicație specială și unică. Isaac (împreună cu Avraam) fac trimiteri la un miel unic ce îi transcende pe toți ceilalți.

Faptul că termenul „miel” este folosit de Ioan în evanghelia sa (Ioan 1:29,36) și în mod special în Apocalipsa (de 23 de ori) articulat cu articol hotărât, „Mielul”, sugerează că Ioan face aluzie la „mielul” din întrebarea lui Isaac: „Unde este mielul [...]?” (Geneza 22:7). Această relație între texte ne permite să presupunem că „mielul” lui Isaac face referire la Fiul lui Dumnezeu, în concepția lui Ioan. Această interpretare este, de fapt, confirmată de răspunsul lui Avraam la întrebarea lui Isaac: „Dumnezeu Însuși va purta grijă de mielul pentru arderea-de-tot” (Geneza 22:8).

Construcția gramaticală a primelor cuvinte din declarația lui Avraam din Geneza 22:8 este deosebit de edificatoare. În primul rând, deși ebraica pune de obicei verbul la început și apoi subiectul, aici cuvântul „Dumnezeu” este pus la începutul propoziției, înaintea formei verbale, pentru a sublinia faptul că soluția se găsește doar la Dumnezeu. El este cel care va purta de grijă. În al doilea rând, această formulare de început din Geneza 22:8 are aceeași construcție reflexivă cu sintagma *lek leka*, „du-te tu însuși”, cu care Și-a început chemarea Dumnezeu (Geneza 22:2; compară cu 12:1, traducerea literală a autorului). În acest caz, formularea din Geneza 22:8 ar putea fi tradusă după cum urmează: „Dumnezeu Se va vedea pe Sine ca mielul”, ceea ce înseamnă că Dumnezeu Se va oferi pe Sine ca miel. Ca atare, mielul este identificat drept Dumnezeu. Prin urmare, mielul la care se face referire aici nu este doar animalul fizic pe care Isaac îl avea în minte; este Dumnezeu Însuși.

Biruința lui Dumnezeu

Isaac aștepta ca Dumnezeu să asigure un miel. Cu toate acestea, și-a făcut apariția un berbec: „Avraam a ridicat ochii și a văzut [...] un berbec” (Geneza 22:13). Apariția berbecului face trimitere la berbecul din Ziua Ispășirii (Leviticul 16:3,6). Există într-adevăr o legătură intertextuală unică între acest pasaj despre jertfirea lui Isaac și textul despre Ziua Ispășirii. Mai mult decât oricare alt pasaj biblic, textul despre jertfirea lui Isaac prezintă un limbaj similar cu textul despre Ziua Ispășirii. Găsim aceeași asociere de cuvinte: *'olah*, „ardere-de-tot” (Geneza 22:13; compară cu Leviticul 16:3,5); *ra'ah*, „a (se) vedea / a (se) arăta”, la aceeași formă pasivă *niphal* (Geneza 22:14, BTF; compară cu Leviticul 16:2) și *yiqqakh*, „a luat” (Geneza 22:13; compară cu Leviticul 16:5). Această legătură intertextuală importantă între cele două pasaje indică faptul că cel care a scris legislația privitoare la Ziua Ispășirii, din Leviticul 16, avea în minte textul despre jertfirea lui Isaac.

Pe de altă parte, este demn de remarcat că textul despre jertfirea lui Isaac apare în textul din Daniel 8, care este o profecie tocmai despre Ziua escatologică a Ispășirii. Prima propoziție care introduce viziunea lui Daniel – „Am ridicat ochii, m-am uitat și iată [...] un berbec” (v. 3) – este o aluzie clară la textul despre jertfirea lui Isaac, având în vedere faptul că expresia folosită de Daniel este un citat din Geneza 22:13. Această trimitere la textul despre sacrificarea lui Isaac este întărită și mai mult de conexiunile intertextuale importante dintre Leviticul 16 și Daniel 8 (a se vedea în special utilizarea în ambele capitole a verbului *ra'ah*, „a văzut”, un cuvânt-cheie în ambele pasaje). În lumina capitolului 8 din Daniel înțelegem așadar că berbecul din narațiunea *Akedah* face trimitere ilustrativ la Ziua escatologică a Ispășirii.

Această perspectivă cosmică este într-adevăr confirmată în binecuvântarea divină care încheie textul *Akedah* (Geneza 22:17). Binecuvântarea promisă de Dumnezeu îi privește nu numai pe urmașii lui Avraam, ci și viitoarele națiuni. Domnul promite că sămânța lui Avraam „va stăpâni cetățile vrăjmașilor ei”. Această făgăduință face referire la biruința lui Hristos asupra șarpelui, la victoria vieții asupra morții, care este prezisă în Geneza 3:15. Relatarea jertfirii lui Isaac trimite, prin urmare, la ispășirea finală a poporului lui Dumnezeu în timpul Zilei escatologice a Ispășirii (compară cu Daniel 8:14). Această lecție pare să fi fost reținută în Epistola către evrei, care aplică binecuvântarea de final din *Akedah* (Evrei 6:14) la momentul extraordinar al Zilei Ispășirii, în timpul căreia marele-preot putea pătrunde „dincolo de perdeaua dinăuntrul Templului” (Evrei 6:19; compară cu Leviticul 16:2,15).

Aplicație

Citește următoarele comentarii despre alternanța tăcere-întrebare dintre Avraam și Isaac din Geneza 22:6-8. Ce lecții spirituale ne învață aceste momente de tăcere și aceste întrebări?

Geneza 22:6 – „Și au mers astfel amândoi împreună.” Expresia apare de două ori (Geneza 22:6,8) și sună tragic, accentuând umblarea tăcută a tatălui împreună cu fiul.

Geneza 22:7,8 – Dar Isaac a deschis discuția. În Geneza 22:7,8, tăcerea este în cele din urmă întreruptă de vocea lui Isaac. Ce spune el în aceste două versete constituie prima și singura dată când Isaac vorbește în această istorisire:

„Atunci Isaac [...] a zis: «Tată!»” (Geneza 22:7). Când vorbește pentru prima dată, Isaac rostește cuvântul 'abi, „Tată!”, care evocă relația lui cu Avraam, care se pregătește să îl ucidă.

„«Ce este, fiule?» i-a răspuns el [Avraam]” (Geneza 22:7). Cuvântul „fiule” (*beni*) corespunde cuvântului „tată” (*'abi*). În ciuda planului de a-l ucide, tatăl își iubește fiul, iar intensitatea acelei iubirii pentru singurul fiu face jertfirea cu atât mai dureroasă (compară cu Ioan 5:20).

„Isaac a zis din nou: «Iată focul și lemnele, dar unde este mielul pentru arderea-de-tot?»” (Geneza 22:7). Această întrebare este un alt mod de a face referire la realitatea inexprimabilă, fără a trebui să o rostească explicit: „Sunt eu mielul?”

12 – 18 aprilie

Ilustrații din relația de căsătorie

Sabat după-amiază

De memorat: „Apoi mi-a zis: «_____ : Ferice de cei chemați la _____
_____ Mielului!» Apoi mi-a zis: «Acestea sunt _____
cuvinte ale lui _____!»” (Apocalipsa 19:9).

Biblia este plină de povești de dragoste care dezvăluie grăitor aspecte ale mântuirii și ale iubirii lui Dumnezeu pentru poporul Său. Cea mai strânsă dintre relațiile umane, căsătoria, se dovedește o școală în care, dacă ajungem să o trăim așa cum a intenționat Dumnezeu, putem descoperi lecții profunde despre dragostea Lui pentru noi, despre relația noastră cu El și despre cât de departe a mers El pentru a ne răscumpăra.

Concepțiile moderne despre dragoste și căsătorie ne-au afectat capacitatea de a aprecia ce încearcă Dumnezeu să ne învețe prin legământul marital. Deși păcătoșenia umană a pervertit în mare măsură căsătoria (și aproape orice altceva), aceasta poate fi încă o modalitate puternică de descoperire a adevărului, chiar și a celui profetic. Căsătoria nu trebuie doar să ne facă fericiți, ci și să fie o școală în care să învățăm lecții profunde despre noi înșine și despre relația cu Dumnezeu.

În această săptămână vom explora modalitățile în care Cuvântul lui Dumnezeu vorbește despre căsătorii, reușite și nereușite. Putem apoi extrage lecții din aceste exemple pentru a înțelege mai bine modul în care Dumnezeu relaționează cu poporul Său, chiar și atunci când acesta greșeste, și putem învăța câteva adevăruri despre iubirea Sa ca să înțelegem mai bine evenimentele finale.

12 – 19 aprilie: Săptămâna Libertății Religioase

19 aprilie: Ziua Libertății Religioase (colectă)

Puține metafore biblice evidențiază mai bine decât căsătoria acea relație strânsă pe care Dumnezeu dorește să o aibă cu omenirea. Această metaforă este folosită atât de frecvent în narațiunea biblică – și este atât de evidentă în Apocalipsa – încât este imperativ ca aceia care studiază Biblia să înțeleagă la ce Se referă Dumnezeu când o folosește în Cuvânt.

1 În lumina textelor din Geneza 2:23-25 și Efeseni 5:29-32, în ce aspecte reflectă căsătoria omenească legătura dintre Hristos și oameni?

Într-o ocazie când le vorbea fariseilor, Domnul Isus a citat relatarea căsătoriei din Geneza dintre Adam și Eva, iar fariseii I-au adresat rapid întrebarea: „Pentru ce dar [...] a poruncit Moise ca bărbatul să dea nevastei o carte de despărțire și s-o lase?” (Matei 19:7). Moise era considerat un profet fondator al națiunii. Imaginează-ți cum e să Îl pui la îndoială pe Cel care a creat instituția căsătoriei prin confruntarea cu propriul Său profet! Strategia lor era tipică abordării pe care o aveau cu Domnul Isus: adesea încercau să demonstreze că învățăturile Sale contraziceau Scripturile. Căsătoria pe viață și caracterizată de fidelitate a fost idealul stabilit de Dumnezeu la crearea omenirii. Din nefericire, omenirea căzută în păcat a stricat acest dar fundamental de la Dumnezeu. Având în vedere importanța pe care Scriptura o acordă căsătoriei, poate că nu este o coincidență că această instituție a fost întotdeauna sub atac. Împreună cu Sabatul, constituie cele două daruri oferite oamenilor în Eden, ambele menite să demonstreze dorința lui Dumnezeu de a avea o relație strânsă cu creația Lui. Căsătoria, uniunea intimă dintre doi oameni imperfecti, va da întotdeauna naștere la tensiuni. Căsătoria dintre biserică și Hristos este uniunea dintre un Salvator perfect și o mireasă cu multe defecte. Cu toate acestea, putem învăța despre iubirea lui Dumnezeu din ceea ce are de oferit o căsnicie reușită.

Iată trei principii maritale: (1) Iartă-ți partenerul de viață, oricât de mult nu ar merita, la fel cum ne iartă Hristos pe noi, oricât de mult nu am merita! (2) Acceptă-ți partenerul cu toate defectele lui, așa cum Hristos ne acceptă pe noi cu toate defectele noastre! (3) Așa cum Hristos ne-a pus pe noi mai presus de Sine, pune-ți partenerul de viață mai presus de tine! Cum pot aceste principii biblice să ne ajute să înțelegem cum Se raportează Dumnezeu la noi și să ne salveze căsnicia?

Ezechiel 16 transmite preocuparea lui Dumnezeu pentru poporul Său. El descrie națiunea lui Israel ca pe o nou-născută abandonată, lăsată într-un câmp să moară. Dumnezeu o ia acasă, o curăță și, când aceasta ajunge la maturitate, se căsătorește cu ea. Este o imagine impresionantă a unei căsnicii puțin probabile.

2 Ce ne învață despre intențiile lui Dumnezeu cu privire la noi detaliile din Ezechiel 16:4-14 legate de înnobilarea acestei mirese?

Dumnezeu i-a spus națiunii lui Israel că, atâta timp cât s-a aflat în grija Lui, s-a făcut „de o frumusețe desăvârșită” (Ezechiel 16:13). Când a găsit-o Dumnezeu la început, nimănui nu i se părea frumoasă; era o copilă abandonată, dată la o parte în speranța că va muri. Dar, pe măsură ce Dumnezeu Și-a revărsat atenția asupra ei, a devenit din ce în ce mai frumoasă, până când toată lumea vorbea despre ea. Acest lucru a fost valabil mai ales în primele zile ale regilor evrei, în timpul lui David și Solomon. Împărăteasa din Seba a întreprins chiar o călătorie specială pentru a vedea cu ochii ei splendoarea lui Israel.

Doar că frumusețea națiunii lui Israel era în întregime darul lui Dumnezeu. Ea era frumoasă – subiect de discuție printre popoare – tocmai pentru că era mireasa Lui. Citește **Ezechiel 16:14**. Iată o temă des întâlnită în Biblie: mireasa lui Dumnezeu este frumoasă nu datorită a ceva ce a făcut ea, ci pentru că Dumnezeu Și-a revărsat bunăvoința asupra ei și a făcut-o așa. În mod asemănător, noi credincioșii suntem frumoși în ochii Cerului nu datorită a ceva ce am făcut pentru a câștiga acest lucru, ci datorită bunăvoinței lui Dumnezeu, a mântuirii pe care El ne-a oferit-o. Suntem frumoși pentru că suntem acoperiți de neprihănirea Lui (2 Corinteni 5:21).

Totul a fost însă bine până când: „Te-ai încrezut în frumusețea ta și ai curvit la adăpostul numelui tău celui mare; ți-ai revărsat curviile înaintea tuturor trecătorilor și te-ai dat lor” (Ezechiel 16:15). Am fost creați pentru a reflecta bunătatea și gloria lui Dumnezeu. Atunci când ființele create de Dumnezeu presupun că frumusețea lor le aparține, respectiva frumusețe își pierde valoarea și urmează necazuri.

Care sunt pericolele când ne încredem în „frumusețea” noastră, crezând că există ceva în noi care să ne confere merite în fața lui Dumnezeu sau să ne facă demni de iubirea Sa? Cum ne putem feri de mândria spirituală?

Ceea ce a cerut Dumnezeu din partea profetului Osea poate fi una dintre cele mai ciudate însărcinări încredințate vreodată unuia dintre slujitorii Săi: să se căsătorească – cu bună știință – cu o prostituată. Dar Dumnezeu îl folosea pe Osea pentru a ne ajuta să înțelegem, din perspectiva Lui, durerea produsă de păcatul și răzvrătirea oamenilor. Dumnezeu Își alesese cu dragoste o soție, pe Israel, care L-a înșelat în mod repetat, iar El, în mod uimitor, a luat-o înapoi și a repus-o în drepturi.

3 Compară Osea 1:2; 3:1; Apocalipsa 17:1,2 și 18:1-4. Ce este adulterul menționat aici? Ce lecții poate învăța biserica creștină din istoria lui Osea? Prin ce anume a repetat biserica păcatele Vechiului Testament?

Biblia arată că greșelile poporului Israel din Vechiul Testament aveau să fie repetate în mare parte de biserica lui Hristos din Noul Testament. Poporul legământului lui Dumnezeu s-a rătăcit teribil înainte de exil, aducând practicile idolatre ale națiunilor vecine în rândul națiunii legământului divin. Poporul lui Dumnezeu s-a îndepărtat de relația sa cu El pentru a găsi „soluții” la problemele pe care considera că le are.

Cuvintele alese de Dumnezeu arată clar că El încearcă să ne arate nu doar ce am făcut greșit, ci și cum Se simte El în urma acțiunilor noastre. Cei care au fost trădați de soț sau de soție pot înțelege oarecum sentimentele devastatoare pe care infidelitatea noastră față de Hristos le-ar putea stârni în curțile cerești. Poate cea mai uimitoare parte a istoriei lui Osea este cât de departe a mers profetul în eforturile lui de a-și răscumpara soția rătăcitoare.

Când vedem apelul final adresat omenirii, care cheamă poporul lui Dumnezeu să iasă din Babilon, este demn de remarcat faptul că El Își cheamă *propriul popor*, nu străinii. Își cunoaște poporul îndeaproape. Îl iubește. Și, în timp ce lumea se îndreaptă spre cel mai cumplit ceas, El încă oferă prețul de răscumpărare pe care l-a plătit pentru a ne aduce înapoi cu propriul Său sânge. Jertfa Domnului Hristos, mai mult decât orice altceva, ar trebui să ne arate cât de mult Își dorește Domnul să Își salveze poporul rătăcit.

Care sunt modalitățile actuale prin care vreo biserică, inclusiv a noastră, poate cocheta cu adulterul spiritual?

Când a ajuns bătrân și, fără îndoială, se gândea la promisiunile pe care i le făcuse Dumnezeu cu privire la urmașii săi (vezi Geneza 15:5), Avraam i-a încredințat o misiune solemnă celui mai în vârstă și mai de încredere slujitor al său.

4 Din Geneza 24:1-4, de ce era atât de important pentru Avraam ca fiul său să nu se căsătorească cu una „dintre fetele canaanitilor” (Geneza 24:3)?

Oricât de exclusivist ar putea părea sfatul lui, la Avraam problema era de natură spirituală, nu etnică; era de natură teologică, nu națională. Avraam cunoștea foarte bine degenerarea morală din cadrul practicilor religioase canaanite, precum și închinarea canaanitilor la dumnezei falși, și știa cât de ușor ar fi putut fiul lui să cadă în aceste practici, dacă s-ar fi căsătorit cu cineva din rândul canaanitelor. Categorie, o mare parte din istoria Israelului antic, și chiar a bisericii creștine de-a lungul secolelor, a fost una în care poporul lui Dumnezeu – care ar fi trebuit să dea mărturie în fața lumii – este de fapt înglodat în lume și în învățăturile și credințele ei religioase false. Poate că cel mai bun exemplu al acestei triste realități este introducerea duminicii, ziua păgână a soarelui, în locul Sabatului biblic din ziua a șaptea – o realitate care va juca un rol important în zilele finale.

5 Ce lecții putem extrage despre Hristos și biserica Lui din detaliile regăsite în Geneza 24:57-67? Ce avem de învățat, de exemplu, despre starea noastră căzută din faptul că Rebeca era o rudă îndepărtată a lui Isaac ce locuia în altă țară?

Suntem, fără îndoială, înrudiți cu Creatorul nostru, pentru că am fost creați inițial după chipul Său. Am fost separați de El din cauza păcatului și suntem considerați în continuare totuși mireasa potrivită pentru El, deși, prin alegerile noastre, putem crea multe probleme în „căsnicia” cu El.

Da, Dumnezeu ne iubește pe noi, mireasa Lui, mai mult decât Îl iubim noi pe El. Ce alegeri putem face zilnic, care ne pot întări dragostea față de Dumnezeu?

- 6** În **Apocalipsa 19:1-9** se sărbătorească două lucruri în același timp: sfârșitul femeii desfrânate și căsătoria dintre Hristos și mireasa Lui. Cum este posibil ca ambele evenimente să fie de fapt demonstrații ale caracterului drept și iubitor al lui Dumnezeu?
-

Infidelitatea se plătește cu multă durere. Consecințele afectează viața copiilor și a altor persoane. Chiar și cei mai răbdători dintre soții înșelați pot descoperi în cele din urmă că există un punct de unde nu mai există cale de întoarcere, dincolo de care căsnicia nu mai poate fi salvată. Când lumea noastră ajunge într-un punct în care inimile s-au împietrit suficient de mult încât să nu mai existe pocăință, nu mai are niciun sens continuarea istoriei și a durerii fără margini din cauza păcatului. Chiar dacă suferă după cei pierduți, cei care au suferit în această eră a păcatului acestui pământ pot sărbători că, în sfârșit, totul s-a terminat – și că lumea este restaurată conform planului inițial al lui Dumnezeu. De data aceasta *nu* va mai exista o lepădare de Dumnezeu, pentru că am învățat, pe pielea noastră, că Dumnezeu a avut dreptate cu privire la distrugerea care rezultă din separarea de El.

- 7** Cum înțelegi imaginea căsătoriei din **Apocalipsa 21:1-4** și de ce este încărcată de speranță și perspectivă? Care este certitudinea ta?
-

„Căsătoria, o unire pe viață, este un simbol al unirii dintre Hristos și biserica Sa. Atitudinea pe care o manifestă Hristos față de biserică este atitudinea pe care soțul și soția trebuie să o manifeste unul față de altul” (Ellen G. White, *Mărturii pentru biserică*, vol. 7, p. 46). Domnul Hristos a suferit inimaginabil de mult atunci când omenirea L-a respins și le-a oferit altor dumnezei afecțiunea care I se cuvine Lui. Cu toate acestea, chiar și atunci, El S-a dat pe Sine pentru noi, a plătit cu prețul vieții Lui infidelitățile și adulterele noastre, astfel încât, dacă ne pocăim și renunțăm la ele, să avem perspectiva vieții veșnice.

- 8** Ce ni se spune în **1 Petru 1:18,19** și ne clădește certitudinea sfârșitului descris în **Apocalipsa 21:1-4**?
-
-

Suplimentar: Ioan 2:1-11; Matei 22:1-14; 2 Corinteni 11:1-5 și Matei 25:1-13

După ce ți-ai dat seama cât de multe informații sunt disponibile în restul Bibliei pentru a aprofunda cunoștințele despre profeție, poți fi tentat să le aplici în exces. De-a lungul secolelor, unii creștini au pus accent pe simbolismul și imaginile găsite în relatările biblice până în punctul în care au început practic să trateze narațiunea istorică drept un mit. Deși aproape peste tot în Scriptură se găsesc diferite niveluri de aprofundare a sensurilor, trebuie să ne amintim întotdeauna că Dumnezeu are modul Lui de a lua evenimente reale, cu oameni reali, și a le folosi pentru a ne învăța lucruri despre interacțiunile Sale viitoare cu biserica. Ospățul de nuntă din Cana, de exemplu, ne poate ajuta să înțelegem metafora căsătoriei folosită în profeție, dar nunta a fost un eveniment real. „Cuvintele lui Hristos au asigurat cele necesare pentru sărbătoare. Tot atât de îmbelșugat este și harul Său, care șterge nelegiuirile oamenilor și care înnoiește și susține sufletul” (Ellen G. White, *Hristos, Lumina lumii/Viața lui Iisus*, p. 149).

Zilnic: Apocalipsa 12 – 18; Ellen G. White, *Faptele apostolilor*, cap. 16

1. Ce loc este departe de fața șarpelui?

2. Cine a zis locuitorilor pământului să facă o icoană fiarei?

3. Cum este numit Templul care a fost văzut deschis în cer?

4. Cine este al optulea împărat?

5. **Ce nu a adăugat ceremonia punerii mâinilor asupra lui Pavel și Barnaba?**

Privire generală

În structura literară a relatării creației din Geneza, instituția căsătoriei, care apare în a șaptea secțiune (Geneza 2:21-24), este paralelă cu instituția Sabatului, care apare în a șaptea zi (Geneza 2:1-3). Această paralelă numerologică evidențiază o lecție de mare importanță: relația dintre Dumnezeu și familia umană trebuie înțeleasă în lumina sacramentului căsătoriei.

Metafora căsătoriei se va repeta în stadiile timpurii ale poporului Israel, la momentul exodului. Motivul geloziei, adesea asociat cu motivul adulterului conjugal, se regăsește, de exemplu, în documentul de legământ al Decalogului (Exodul 20:5; compară cu Numeri 25:1; Deuteronomul 4:23,24). Legământul dintre Dumnezeu și poporul Său este astfel înțeles în termeni conjugali. Dumnezeu Își iubește poporul (Deuteronomul 7:8), iar de la Israel, la rândul lui, este de așteptat să Îl iubească pe Dumnezeu (Deuteronomul 6:5). Cuvântul ebraic *yada'*, „a cunoaște”/„a ști”, care descrie relația sexuală, intimă și personală dintre soț și soție (Geneza 4:1, EDCR, BTF; 19:8), este folosit în originalul ebraic pentru a face referire la relația dintre Dumnezeu și poporul Său (Psalmii 16:11; Ieremia 2:2,3; Ezechiel 16:3-32).

De aceea este imperativ să studiem dimensiunile biblice ale relației conjugale pentru a înțelege mai bine semnificația metaforei căsătoriei.

Comentariu

Să studiem mai întâi modelul biblic al căsătoriei așa cum este exemplificat de formarea a două cupluri din cartea Geneza: Adam-Eva și Isaac-Rebeca! Ulterior vom analiza simbolismul conjugal în aplicațiile lui profetice: adică modul în care metafora „curvei” și cea a „miresei” ilustrează eșecul și, respectiv, succesul relației dintre Dumnezeu și omenirea căzută.

Adam și Eva

Potrivit textelor biblice, căsătoria a fost instituită în Eden, în prima zi a istoriei umanității (Geneza 1:26,27; 2:18,20-23). Așadar este de așteptat ca aceste texte străvechi și inspirate ale cărții Geneza să conțină principiile fundamentale ale căsătoriei și prin urmare să fie utile în studiul nostru.

„După chipul lui Dumnezeu” (Geneza 1:27) – Este interesant că este folosit pluralul obișnuit pentru a descrie inițiativa lui Dumnezeu de a crea cuplul de oameni: pluralul verbului *na‘aseh*, „să facem” (Geneza 1:26), se referă la relația existentă în cadrul Dumnezeirii. Faptul că Dumnezeu a creat cuplul „după chipul Său” (Geneza 1:27) implică ideea că, în calitate de cuplu, Adam și Eva trebuiau să reflecte modelul relației din interiorul Divinității. Această paralelă nu ar trebui însă interpretată literal, ca și când ar însemna, de exemplu, că există o relație sexuală sau o ierarhie în cadrul Dumnezeirii. Ideea este pur și simplu că, așa cum există iubire și unitate între cele trei Persoane ale Dumnezeirii, ar trebui să existe iubire și unitate între bărbat și femeie (vezi Geneza 2:24; Ioan 15:9,12,17; Efeseni 4:1-6).

„Un ajutor potrivit pentru el” (Geneza 2:18) – Cuvântul *‘ezer*, „ajutor”, este de obicei folosit pentru a exprima actul lui Dumnezeu de salvare (Exodul 18:4; Psalmii 33:20 etc.). Cuvântul *kenegdo*, „potrivit pentru el”, înseamnă literal „ca/ asemenea” (*ke*) și „unul înaintea celui alt” (*negdo*). Cei care formează cuplul sunt așadar descriși drept unul „ca” celălalt și „unul înaintea celui alt”.

Dinamica reciprocității dintre bărbat și femeie la creație și după cădere constituie, de asemenea, o imagine care semnifică legământul dintre Dumnezeu și poporul Său (compară cu Cântarea cântărilor 6:3; Geneza 3:16; Efeseni 5:21-28).

Isaac și Rebeca

Istoria căsătoriei dintre Isaac și Rebeca este consemnată în Geneza 24, cel mai lung capitol din Geneza. Această narațiune conține o lecție despre prezența lui Dumnezeu. Domnul (*YHWH*), care nu vorbește niciodată în acest capitol, este totuși menționat de 17 ori. Un alt cuvânt-cheie din capitol este verbul „a (se) duce/a ieși” (*halak*), care apare tot de 17 ori, de 7 ori în legătură cu Rebeca. „Ieși” este verbul care a demarat călătoria lui Avraam ca răspuns la chemarea lui Dumnezeu (Geneza 12:1,4). Rebeca este prin urmare văzută ca un al doilea Avraam. Ideea generală a acestui capitol este că mariajul este locul prezenței lui Dumnezeu, locul salvării oferite de Dumnezeu. Căsătoria dintre Isaac și Rebeca prezintă, prin urmare, o serie de elemente instructive care ne ajută să înțelegem legământul dintre Dumnezeu și poporul Său.

Dumnezeu inițiază legământul – La fel cum a existat o deplasare a lui Avraam (Eliezer și Isaac) spre locul unde era viitoarea mireasă, și Dumnezeu este Cel care face primul pas către poporul Său, mireasa Sa.

Cu toate acestea, Dumnezeu nu Își impune legământul. În același mod, Eliezer ia în considerare libertatea miresei, care poate decide să nu-l urmeze: „Poate că femeia n-are să vrea să mă urmeze” (Geneza 24:5).

Răspunsul miresei – Rebeca nu ezită să îl urmeze și, la întrebarea: „Vrei să te duci?”, răspunde printr-un singur cuvânt: *'elek*, „mă duc” (Geneza 24:58, EDCR), ceea ce constituie ultima ocurență a verbului *halak* („a se duce/a ieși/a pleca”) în legătură cu Rebeca. Ținând cont de contextul cultural, în care femeia nu trebuia să aibă un cuvânt de spus în privința căsătoriei ei, este surprinzător faptul că Rebeca este consultată în această privință. În acest caz, totul depinde de acordul sau refuzul ei, deoarece ea are ultimul cuvânt în această chestiune. Mai mult, răspunsul Rebecăi este același cu răspunsul dat de patriarhul Avraam. Se face trimitere la verbul care exprimă ieșirea lui Avraam din Mesopotamia: *wayyelek*, „a plecat” (Geneza 12:4). În acest sens, pașii Rebecăi urmează pașii lui Avraam.

Partea rugăciunii – Eliezer s-a rugat pentru succesul călătoriei lui (Geneza 24:12) și ca Rebeca să îi dea apă de băut (Geneza 24:14). Apoi, așa cum s-a rugat, Rebeca „i-a dat să bea” (Geneza 24:18). De asemenea, Isaac s-a rugat pentru succesul întâlnirii lui cu Rebeca (Geneza 24:63). După care privirea Rebecăi a întâlnit-o pe cea a lui Isaac (Geneza 24:64).

Partea iubirii – Textul biblic relatează că Isaac a iubit-o pe Rebeca abia după ce s-au căsătorit (Geneza 24:67). Dragostea implică fidelitate, datoria de a „gust[a] viața cu nevasta pe care o iubești” (Eclesiastul 9:9). Acest concept ebraic al iubirii a inspirat teologia ebraică. Experiența iubirii conjugale a fost folosită ca model pentru legământul dintre Dumnezeu și poporul Său (Osea 2:2; 3:1). Conceptul de iubire din Vechiul Testament face parte din conceptul de legământ (Deuteronomul 7:9). Astfel, atunci când îi cheamă pe oameni să-L iubească, Dumnezeu nu are în vedere o experiență sentimentală de moment; a-L iubi pe Dumnezeu presupune angajamentul de a trăi cu El pe viață (Deuteronomul 6:5-9; Exodul 20:6).

Prostituata și mireasa

Experiența maritală i-a inspirat pe profeți. Când Îi era necredincios lui Dumnezeu și mergea după alți dumnezei, poporul lui Dumnezeu era comparat cu o prostituată – „curvă” –, iar despre legământul căsătoriei se afirma că era rupt. Pe de altă parte, atunci când poporul lui Dumnezeu Îi era credincios, legământul de căsătorie era celebrat, iar poporul Israel, sau biserica, era comparat cu o mireasă frumoasă.

„Curva” lui Dumnezeu – În cartea Osea, simbolismul conjugal vizează atât o idee spirituală, cât și o realitate istorică. Profetul Osea este chemat de Dumnezeu să ia „o nevestă curvă [...] căci țara a săvârșit o mare curvie, părăsind pe Domnul” (Osea 1:2). Aceste cuvinte trebuie interpretate atât literal, cât și spiritual. Această femeie „este iubită de un ibovnic [altcineva decât soțul ei]” și comite adulter, la fel cum copiii lui Israel, pe care Dumnezeu îi iubea, s-au dus după alți dumnezei (Osea 3:1); în acest sens, ea este o adevărată prostituată de meserie, așa cum erau aceste femei la acea vreme în Canaan. Prin urmare, când l-au văzut pe profet căsătorindu-se cu o femeie de moravuri ușoare, cei din poporul Israel s-au identificat cu femeia adulteră cu care s-a căsătorit Dumnezeu.

Mireasa lui Dumnezeu – În cartea Ezechiel, femeia sau mireasa ca simbol al poporului lui Dumnezeu este descrisă progresiv. Când a găsit-o Dumnezeu, era doar o nou-născută murdară și urâtă, de origine păgână (Ezechiel 16:3). Apoi Dumnezeu a avut grijă de ea. A curățat-o și a hrănit-o, iar ea a crescut și s-a făcut „foarte frumoasă” (Ezechiel 16:13, BTF), reprezentând splendoarea lui Dumnezeu, cu care El a binecuvântat-o (Ezechiel 16:14). Același calificativ ebraic, *me’od me’od*, „foarte”, este folosit în cartea lui Ezechiel pentru a caracteriza nelegiuirea femeii, care era „foarte mare” (Ezechiel 9:9, NTR). Ceea ce Dumnezeu făcuse „foarte” bun a devenit „foarte” rău.

Prostituata și mireasa – Evocând profeții evrei, cartea Apocalipsa folosește metafora căsătoriei pentru a ilustra contrastul dintre cele două categorii de femei. „Mireas[a] împodobită pentru bărbatul ei” reprezintă poporul lui Dumnezeu cu care Dumnezeu va locui în „Noul Ierusalim” (Apocalipsa 21:2). Pe de altă parte, „curva cea mare” reprezintă biserica adulteră „care strica pământul cu curvia ei” (Apocalipsa 19:2).

Aplicație

Metafora căsătoriei poate fi aplicată în trei domenii ale vieții unui creștin: în relația personală cu Dumnezeu, în relația cu partenerul de viață și în biserică.

- 1 Cu Dumnezeu:** În ce fel se aplică metafora căsătoriei la relația ta personală cu Dumnezeu și cum o clarifică? Cum te ajută această ilustrație să integrezi mai bine religia în viața ta? Cum te învață că Dumnezeu nu trebuie să fie prezent doar atunci când te rogi și când te închini în biserică, ci peste tot și în orice moment? În ce moduri te învață metafora căsătoriei să umbli cu Dumnezeu: noaptea când dormi, ziua când lucrezi,

gândești, vorbești, cânti, mănânci, te joci și râzi, precum și în momentele în care suferi, plângi și te chinui? Enumeră exemple de momente în care simți și înțelegi că Dumnezeu este aproape de tine și în care simți că este departe de tine sau trist pentru tine.

2 Cu partenerul de viață: În lumina modelului biblic de căsătorie, gândește-te, dacă ești căsătorit, la relația ta cu partenerul tău de viață. Acordă-i o atenție voioasă celui „pe care [îl] iubești în tot timpul vieții tale” (Eclesiastul 9:9) și „supuneți-vă unii altora în frica lui Hristos” (Efeseni 5:21; compară cu Geneza 3:16). Descoperă chipul lui Dumnezeu în soțul sau soția ta, respectă și bucură-te de diferențele dintre voi (Geneza 1:26)! Cum se îmbină principiul unității cu principiul diferențelor (Geneza 2:24)?

3 În biserică: Discutați în grupă relația dintre biserică și caracterul lui Dumnezeu. Cum se aplică dragostea și neprihănirea lui Dumnezeu la viața bisericii? Găsește exemple concrete în care tu, sau biserica ta, ai dat greș și altele, în care ai avut succes.

19 – 25 aprilie

Popoarele lumii (I)

Sabat după-amiază

De memorat: „I s-a dat _____, _____ și putere împărătească, pentru ca să-I _____ toate _____, neamurile și oamenii de toate limbile. Stăpânirea Lui este o stăpânire _____ și nu va trece nicidecum și Împărăția Lui nu va fi _____ niciodată” (Daniel 7:14).

Cartea Apocalipsa ne arată soluțiile lui Dumnezeu pentru lumea noastră căzută. În ultimele capitole, accesul la pomul vieții este redeschis, blestemul este ridicat, iar noi suntem primiți iarăși în prezența lui Dumnezeu. Apocalipsa, în anumite privințe, este cartea Genezei în sens invers, motiv pentru care Geneza rămâne o cheie importantă de înțelegere a modului în care problemele lumii au apărut de la bun început.

Un subiect-cheie atât în Daniel, cât și în Apocalipsa este guvernarea civilă, o succesiune de încercări omenesti de a controla o planetă ce îi aparține de drept lui Dumnezeu, care va domni în sfârșit în neprihănire după ce acest prelungit episod îngrozitor al păcatului și al răzvrătirii va fi încheiat. Procesul care duce la acest moment este foarte lung și cuprinde mii de ani de experimente umane în materie de autoguvernare. De funcționat, acestea n-au funcționat niciodată; chiar și cele care exprimau cele mai înalte idealuri au eșuat întotdeauna, adesea teribil. O mare parte din istoria tristă a omenirii de-a lungul mileniilor nu reprezintă altceva decât relatări ale tragediei aduse asupra noastră de aceste sisteme eșuate. Și situația se va înrăutăți, până când „împărăți[a] veșnică” a lui Dumnezeu (Daniel 7:27) va fi în sfârșit instaurată.

Edenul a fost creat pentru a fi casa ideală a omenirii. Odată păcatul intrat în lume, Dumnezeu nu a avut de ales decât să separe omenirea de Grădină și de pomul vieții, cel puțin deocamdată. În afara Grădinii, oamenii au fost nevoiți să lucreze din greu pentru a-și asigura existența. Viața a devenit mai grea; a trebuit să trăim cu durere și să ne câștigăm traiul cu sudoarea frunții (Geneza 3:16-19). Primii noștri părinți au avut încredere că Împăratul de drept avea să le asigure o cale de întoarcere în Grădină și au adus jertfe la porțile Edenului în anticiparea răscumpărării pe care Dumnezeu a oferit-o chiar de la început lumii căzute.

„Grădina Edenului a rămas pe pământ mult timp după ce omul a fost alungat de pe plăcutele ei alei. [...] Aici veneau Adam și fiii săi să I se închine lui Dumnezeu. Aici ei și-au reînnoit jurămintele de ascultare față de legea pe care o călcase, fiind astfel îndepărtați din Eden. Când valul de nelegiuire a cuprins pământul și stricăciunea oamenilor a adus nimicirea lor prin apele potopului, mâna care sădise Edenul l-a luat de pe pământ. Dar, la reînnoirea finală, când vor fi «un cer nou și un pământ nou» (Apocalipsa 21:1), Edenul va fi readus pe pământ, mult mai glorios decât a fost la început” (Ellen G. White, *Patriarhi și profeți*, p. 62).

Alții însă au conceput „soluții” omenesti la problemele noastre nou descoperite și vedem nașterea cetăților-stat, o încercare de a crea o viață mai ușoară și, poate, de a recupera ceea ce s-a pierdut în Eden.

1 În Geneza 10:1-12 Biblia prezintă mai mulți jucători politici importanți care apar în tot restul Bibliei, inclusiv Ninive și Babilonul. Știind rolul ulterior al acestor cetăți, ce deducem din aceste texte?

Unii citesc despre Nimrod și ajung la concluzia că este un erou nobil, la fel ca eroii cuceritori din mitologia păgână. Dar când îl descrie ca pe un om „puternic pe pământ” și un „viteaz vânător înaintea Domnului”, Biblia nu îi face un compliment. Nimrod este măreț în ochii lui și stă „înaintea Domnului” în sensul că îl sfidează pe Dumnezeu. În aceste texte vedem răspândirea răzvrătirii față de Dumnezeu, o răzvrătire care va exista până când, în final, toată răzvrătirea va fi eradicată pentru totdeauna.

De ce este păcatul răzvrătirii față de Dumnezeu mai subtil decât am fi dispuși să recunoaștem? Cum ne putem feri de această trăsătură cât se poate de umană?

În capitolul 10 din Geneza vedem cum iau naștere mai multe națiuni. Cuvântul tradus de obicei cu „neamuri” este *goyim*, care poate face referire și la cei care nu sunt evrei. Geneza 10 ne spune că omenirea s-a împărțit pe ținuturi, limbi, familii și „seminții” (Geneza 10:5; vezi și Apocalipsa 14:6). Aproape imediat după introducerea acestui concept, Dumnezeu îl cheamă pe Avraam să iasă din una dintre aceste națiuni, pentru a fi diferit de oamenii de acolo și de ceea ce reprezintă aceștia.

2 Potrivit cu Geneza 12:1-9, de ce l-a chemat Dumnezeu pe Avram (ulterior Avraam) să iasă din țara lui natală?

Dumnezeu a intenționat să îl folosească pe Avraam pentru a întemeia o națiune care să fie diferită de împărățiile omenești. Cei care aveau să o compună nu trebuiau să aibă alt împărat în afară de Dumnezeu Însuși. Ei trebuiau să demonstreze ce avea să se întâmple dacă omenirea avea să se întoarcă la Creatorul ei. Poporul Israel s-a format ca să fie o binecuvântare pentru „toate familiile pământului” (Geneza 12:3). Dumnezeu revărsase asupra israeliților lumină și privilegii care nu mai fuseseră văzute în lume probabil de dinaintea popoului.

3 Ce le spunea Domnul, în Deuteronomul 4:5-9, copiilor lui Avraam – poporul care devenise o împlinire a promisiunii făcute de Dumnezeu lui Avraam?

Nu era vorba de o singură persoană care dădea mărturie într-o singură comunitate, ci oamenii dintr-un întreg *popor*, lucrând unii cu alții și în colaborare cu Dumnezeu, puteau să arate gloria caracterului Său. Este de notat și faptul că, în cuvintele care le-au fost adresate, nu doar „legi[le] și porunci[le]” date lor de Dumnezeu îi făceau atât de speciali, ci ascultarea lor de ele avea să le determine pe celelalte popoare să spună: „Acest neam mare este un popor cu totul înțelept și priceput” (Deuteronomul 4:6). Oricât de minunate ar fi adevărurile date oamenilor, incapacitatea lor de a le respecta, de a asculta de ele, avea să aducă blesteme în loc de binecuvântare și moarte în loc de viață.

Cum ni se aplică astăzi nouă, ca adventiști, același principiu, că adevărurile nu trebuie doar cunoscute, ci și respectate?

Potrivit planului inițial, Israel nu trebuia să aibă un monarh uman, așa cum aveau alte popoare. Cu timpul însă, credința israeliților a slăbit și au început să tânjească după lucrurile pe care „neamurile” le aveau.

4 Citește 1 Samuel 8:4-18. De ce crezi că bătrânilor li s-a părut atrăgătoare ideea de a avea „împărat”? În ce fel cădem și noi pradă unor ispite similare?

Este important de observat că dorința de a avea un rege – „împărat”, în textul biblic – însemna o respingere a domniei lui Dumnezeu asupra poporului Său. Potrivit planului stabilit la întemeierea lui, poporul trebuia să răspundă direct în fața Creatorului, iar relația cu El era vizibilă, printre altele, prin intermediul sanctuarului și slujbelor lui. Prin faptul că cereau un rege, israeliții aveau să atragă asupra lor aceleași suferințe îndurate de împărățiile neamurilor: serviciul militar obligatoriu în războaiele regelui, confiscarea bunurilor, impozitarea și alte rele. Ei aveau să descopere că suveranii umani tind să guverneze în favoarea lor, în loc să guverneze cu bunăvoință, așa cum face Dumnezeu. De asemenea, noul sistem urma să fie permanent: poporul Israel urma să primească ceea ce ceruse, dar nu mai avea posibilitatea de a se răzgândi după ce avea să realizeze că îi era mai rău. Citește acest lucru în **1 Samuel 8:18**. Dumnezeu cunoaște slăbiciunea oamenilor și a prezis cu mult înainte că poporul Israel avea să ceară un împărat omenesc. Poporul a cerut într-adevăr și o mare parte din istoria sacră reprezintă consecințele acelei alegeri.

Citește **Deuteronomul 17:14-20**. Observă că Dumnezeu nu spune: „Le voi da un împărat”, ci cei din poporul Lui decid că vor „împărat”. Dumnezeu a instituit măsuri de protecție pentru a-Și scuti poporul de unele dintre relele guvernării umane – deși, așa cum a arătat istoria poporului și a regilor lui, măsurile de protecție au fost adesea ignorate. Nu trebuie decât să privim la istoria poporului Israel după ce a ales monarhia pentru a vedea cât de rău au mers lucrurile sub conducerea regilor. Deși unii au fost mai buni decât alții, chiar și cei „buni” au greșit (gândește-te la David cu Bat-Șeba). În multe cazuri, poporul a trăit sub conducerea succesivă a unor regi care au făcut „ce este rău înaintea Domnului” (vezi 1 Împărați 11:6; 15:26; 16:30; 2 Împărați 3:2 etc.). În zilele acelea, sau chiar și astăzi, toate guvernările omenesti au ceva în comun: păcătoși care conduc alți păcătoși. *Ce ar putea să (nu) meargă bine?*

Relația dintre Dumnezeu și poporul Israel ne sugerează multe aspecte privind relația dintre El și biserica din Noul Testament. De fapt, în multe privințe, poporul Israel a prefigurat greșelile bisericii. Fără a putea pretinde niciun fel de superioritate față de Israelul din vechime, creștinii au fost, și încă sunt, foarte predispuși la căderea în aceleași ispite.

5 Analizează Matei 20:25-28. Ce greșală i-a avertizat Isus pe ucenicii Săi să evite, la începutul lucrării bisericii creștine?

Israel a cerut un rege omenesc, o cerere care a dus la decăderea morală a națiunii. Regii au devenit din ce în ce mai răi, până când Dumnezeu le-a permis babilonienilor să îi ducă poporul în robie, ca măsură corectivă. Ceva asemănător s-a întâmplat în istoria bisericii creștine. Chiar dacă nu trebuiau să se organizeze asemenea unei națiuni păgâne, atunci când împăratul Constantin a venit la putere și s-a declarat creștin, credincioșii au fost ușurați: persecuția a luat sfârșit. În sine, acest lucru a fost o binecuvântare, dar apoi biserica s-a gândit că ar putea să folosească puterea împăratului în avantajul ei.

Mai multe dispute majore au izbucnit în rândul creștinilor în secolul IV, iar atunci când s-a trezit incapabilă să le rezolve, biserica i-a permis împăratului să intervină. Treptat, episcopul Romei a câștigat importanță, în condițiile în care odinioară fusese un episcop senior între alții la fel ca el. Biserica a rugat statul să intervină în problemele religioase și, odată ce statul a pus piciorul înăuntru, lucrurile au mers din rău în mai rău.

La fel ca în cazul Israelului din vechime, multe dintre cele mai întunecate capitole din istoria creștină sunt rezultatul direct al faptului că biserica a făcut compromisuri cu lumea. Dacă poporul Israel a trecut la închinarea la idoli, iar regii săi au fost corupți de setea de putere – până acolo încât jertfeau copii idolilor –, biserica a adoptat treptat multe dintre mijloacele și metodele unui imperiu păgân, până acolo încât mulți credincioși au fost martirizați pentru că erau percepuți ca amenințări la adresa instituției biserică-stat.

În cultura noastră, în societatea noastră, care sunt modurile în care aceleași ispite pot pune în pericol integritatea credinței noastre?

Scopul principal al lui Dumnezeu când a întemeiat poporul Israel a fost nu să condamne restul lumii, ci să o salveze. Cu siguranță, cei mai mulți dintre noi se simt condamnați când sunt puși față în față cu comportamentul neprihănit al altcuiva, așa că existența poporului Israel sluzea și la evidențierea păcatului și a egoismului națiunilor din jur. Credincioșii care trăiesc în armonie cu Dumnezeu scot în evidență caracterul Lui neprihănit, ceea ce îi duce în mod natural pe alții la convingerea de păcat. La modul ideal, viața oamenilor care „păzesc poruncile lui Dumnezeu” (Apocalipsa 14:12) ar trebui să ilustreze caracterul Său.

Dacă israeliții ar fi acționat așa cum ar fi trebuit și ar fi făcut ceea ce li se spusese să facă, celelalte popoare ar fi venit la ei cu pace, căutând să afle mai multe despre ei și Dumnezeul lor. În mod tragic, după cum a arătat robia babiloniană, aceste națiuni au venit în schimb să facă război.

Manifestarea supremă a caracterului lui Dumnezeu a fost, desigur, Domnul Isus – singurul om care l-a demonstrat în mod desăvârșit. Dar exemplul Lui perfect, care cu siguranță a dat naștere convingerii de păcat în inima oamenilor, se dorea a fi o invitație (vezi Ioan 3:16-21).

Scopul final al întemeierii poporului Israel a fost același cu scopul lui Dumnezeu la întemeierea bisericii: El dorește să Își folosească poporul pentru a-i atrage pe păcătoși la Hristos. Apelul din mesajele celor trei îngeri, transmise prin intermediul bisericii Sale, nu se adresează doar câtorva oameni aleși, ci „oricărui neam, oricărei seminții, oricărei limbi și oricărui norod” (Apocalipsa 14:6). Apocalipsa 18:1 prezice că întregul pământ va fi luminat de slava lui Dumnezeu înainte de revenirea lui Hristos.

6 Ce ne învață următoarele pasaje despre rolul pe care Dumnezeu l-a avut în minte pentru poporul Său în această lume? Cum aplicăm aceste principii în dreptul nostru?

- (a) **Numeri 14:17-21** _____
- (b) **Isaia 42:6; 49:6; 60:3** _____
- (c) **Apocalipsa 18:1-4** _____

Recitește Apocalipsa 18:1-4, chemarea adresată „poporul[ui] Meu”, adică poporului lui Dumnezeu, ca să iasă din Babilon. Cum se va întâmpla lucrul acesta? Cu alte cuvinte, cum putem noi, ca o biserică ce nu este în Babilon, să fim folosiți de Dumnezeu pentru a-i chema afară din Babilon pe alți oameni ai lui Dumnezeu, care sunt încă în Babilon?

Suplimentar: Isaia 44:24 – 45:13

„Aproape pe nesimțite, obiceiurile păgânismului s-au strecurat în biserica creștină. Spiritul de compromis și conformismul au fost ținute în frâu pentru o vreme de persecuțiile crude, îndurate de biserică sub păgânism. Dar când persecuția a încetat, iar creștinismul a intrat în curțile și palatele împăraților, a fost lăsată la o parte simplitatea umilă a lui Hristos și a apostolilor Lui, în schimbul pompei și mândriei preoților și conducătorilor păgâni; în locul cerințelor lui Dumnezeu au fost puse teoriile și tradițiile omenești. Convertirea cu numele a lui Constantin, în prima parte a secolului IV, a produs o mare bucurie, iar lumea, înveșmântată într-o formă de neprihănire, a pătruns în biserică. Atunci fenomenul de corupție a înaintat repede. Păgânismul, care părea că fusese învins, a devenit dominant. Spiritul lui stăpâna biserica. Învățăturile, ceremoniile și superstițiile lui au fost introduse în credința și în închinarea pretinșilor urmași ai lui Hristos” (Ellen G. White, *Tragedia veacurilor*, p. 49, 50).

În spiritul întrebării de la sfârșitul secțiunii de miercuri, nu cumva suntem cu toții în pericolul, mai ales cu cât rămânem mai mult pe pământ, să lăsăm deoparte „simplitatea umilă a lui Hristos și a apostolilor Lui” pentru fastul, puterea, laudele și ispitele lumii? Dacă credem că nu suntem, ne înșelăm singuri.

Zilnic: Apocalipsa 19 – Geneza 3; Ellen G. White, *Faptele apostolilor*, cap. 17

1. În ce context ni se explică ce înseamnă „mărturia lui Isus”?

2. Al cui număr va fi ca nisipul mării?

3. Ce a făcut Dumnezeu duhurilor prorocilor?

4. Ce și pe cine a adus Dumnezeu la om?

5. Cum a profetizat Mântuitorul despre răspândirea Evangheliei printre neamuri?

Privire generală

Când a creat pământul, Dumnezeu a plănuit ca oamenii care urmau să locuiască acolo să fie fericiți și iubiți. Dar, în loc să împlinească planul lui Dumnezeu pentru ei, oamenii au căzut în isпита de a-și alege propriile căi. În următoarele două studii vom descoperi cum popoarele nu au reușit să găsească calea cea bună și cum Dumnezeu i-a călăuzit pe oameni în strădania lor de a găsi lumină în întuneric. Acest întuneric a fost produs de dorința lor de autogovernare.

Dorința de autogovernare s-a manifestat pentru prima dată în Eden, când Adam și Eva, influențați de șarpe, L-au nesocotit pe Dumnezeu și au căzut în isпита dorinței de a fi „ca Dumnezeu” (Geneza 3:5). În consecință, Adam și Eva, ca ființe căzute, au dobândit cunoașterea păcatului și astfel au pierdut puterea morală de a alege binele în locul răului (Geneza 3:22). Mai târziu, în istoria timpurie a umanității, oamenii din Babel au decis să ridice un turn pentru a ajunge la poarta lui Dumnezeu („Bab-El”) din cer, astfel încât să Îl poată uzurpa (Geneza 11:1-4). Dar constructorii turnului Babel s-au încurcat și, ca urmare a îndrăzelii lor, Dumnezeu i-a risipit pe pământ.

Până și poporul Israel a încercat să se guverneze singur și, în loc să adopte de bunăvoie conducerea lui Dumnezeu, a căutat un rege în rândul bărbaților din triburile sale. Dumnezeu a reacționat la toate aceste mișcări umane prin acțiuni divine. Mai întâi, Dumnezeu l-a chemat pe Avraam să devină o binecuvântare pentru popoare. Apoi, poporului Israel și mai târziu bisericii li s-a adresat chemarea să dea mărturie popoarelor lumii despre împărăția lui Dumnezeu. Cu privire la isпита de a ne baza pe puterea umană când vine vorba de construirea împărățiilor acestui pământ și de a cădea astfel în întuneric, Biblia oferă speranța împărăției lui Dumnezeu, singura lumină pentru popoare.

Comentariu

Adam și Eva

În Eden, relatarea confruntării dintre Eva și șarpe dezvăluie cauza principală a eșecului uman, și anume ambiția de a-L înlocui pe Dumnezeu. Șarpele apare primul în narațiune. Când vorbește, sună ca Dumnezeu, Creatorul Însuși. Șarpele „a zis” (Geneza 3:1), la fel cum Dumnezeu „a zis”, de 10 ori în istoria creației. Aceeași formă verbală,

wayyo'mer, „El a zis”, este folosită în ambele istorisiri. Construcția dă de gândit, deoarece subiectul verbului „a zis” nu este indicat. De fapt, acesta este singurul caz din întregul pasaj în care subiectul nu este specificat. Și pentru a spori confuzia, verbul este precedat de numele *Elohim*, „Dumnezeu”, dând impresia că Dumnezeu zice. Textul ebraic are următoarea succesiune de cuvinte: „Dumnezeu [. El] a zis femeii.” Astfel, șarpele pare să-L fi înlocuit pe Dumnezeu.

Este interesant că același fenomen este întâlnit când femeia decide să Îl nesocotească pe Dumnezeu. Propoziția care îi descrie comportamentul, „femeia a văzut că [...] era bun” (Geneza 3:6), amintește de evaluarea pe care Dumnezeu a făcut-o creației Sale: „Dumnezeu a văzut că [...] era bun” (Geneza 1:10,12,18). Acest ecou al cuvintelor lui Dumnezeu în cuvintele Evei sugerează că ea L-a înlocuit deja pe Creatorul divin cu propria ei opinie. Într-adevăr, ea se comportă ca Dumnezeu: „*A luat* deci din rodul lui și [...] *a dat* și bărbatului ei, care era lângă ea, și bărbatul *a mâncat* și el” (Geneza 3:6). Aceste trei verbe subliniate au fost asociate până acum doar cu Creatorul. Dumnezeu le-a dat să mănânce (Geneza 1:29). Dumnezeu „a luat” pe om (Geneza 2:15) și Dumnezeu „a luat” una dintre coastele lui (Geneza 2:21). Astfel, Eva se identifică cu Creatorul și își impune „stăpânirea” asupra lui Adam.

Ulterior, atât Adam, cât și Eva vor încerca din nou să Îi ia locul lui Dumnezeu, când vor realiza că sunt goi. Textul biblic relatează că „și-au făcut șorțuri” (Geneza 3:7). Verbul „a face” fusese folosit până atunci doar în legătură cu Dumnezeu, Creatorul (Geneza 1:31; 2:2 etc.). Un aspect grăitor este că Adam și Eva încearcă să își rezolve problema punându-se în locul lui Dumnezeu, Divinul, o inițiativă care fusese deja luată de femeie. Este îngrijorător faptul că perechea de oameni a adoptat acum planul șarpelui, acela de a uzurpa rolul lui Dumnezeu. Blasfemia lor este sugerată și de rezonanța dintre cuvântul *'arom* care descrie „goliciumea” lor și cuvântul *'arom* care descrie șiretenia șarpelui (Geneza 3:1).

Constructorii turnului Babel

Limbajul care este utilizat pentru a descrie acțiunea constructorilor turnului Babel evocă relatarea creației, cu intenția deliberată de a inversa procesul creației și de a-L înlocui pe Dumnezeul creației. Această intenție este deja sugerată în lista cu națiunile, în care întemeierea regatului Babel de către Nimrod este introdusă prin cuvântul tehnic *re'sit*, „început”, (Geneza 10:10), care evocă relatarea creației divine (Geneza

1:1). Nimrod, al cărui nume înseamnă „ne vom răzvrăti”, este prezentat drept creatorul Babelului, la fel cum Dumnezeu este Creatorul cerurilor și al pământului.

În istoria turnului Babel observăm aceeași uzurpare. Expresia ‘*al peney*, „peste fața”, care a fost folosită cu referire la starea pământului înainte de creație (Geneza 1:2), reapare aici (Geneza 11:4). În timp ce în relatarea creației se trece de la un singur element (apele) la multiplicitate și diversitate, Babel inversează starea de multiplicitate pentru a o reduce la un singur element. Cuvântul lui Dumnezeu, *wayyomer 'Elohim*, „Dumnezeu a zis”, a fost înlocuit de cuvântul constructorilor, *wayy'omeru*, „[ei] au zis” (Geneza 11:3,4). Aducerea la îndeplinire a creației, *wayehi*, „și a fost” (Geneza 1:3), a fost înlocuită cu realizarea umană, *wattehi*, „și a fost” („și cărămida le-a fost piatră, iar noroiul le-a fost mortar” [Geneza 11:3, traducere din TYN]). Deliberarea divină sau consultarea Creatorului divin, *na'aseh*, „să facem” (Geneza 1:26), a fost înlocuită de deliberarea umană, *na'aseh*, „să [...] facem” (Geneza 11:4). Constructorii turnului Babel au aceeași ambiție cu Eva: să fie ca Dumnezeu.

Chemarea lui Avram

Dumnezeu îl cheamă pe Avram cu aceste cuvinte: „Voi face din tine un neam mare [...] îți voi face un nume mare” (Geneza 12:2). Chemarea lui Avram de către Dumnezeu vine ca reacție la planurile constructorilor turnului Babel și se opune acestora. Prin urmare, nu este întâmplător că Dumnezeu îi adresează lui Avram chemarea de a pleca pe când acesta se afla în țara Ur a caldeenilor. Într-adevăr este impresionant faptul că vechiul oraș sumerian Ur este situat în regiunea din Babilonia asociată în cea mai mare măsură cu cele întâmplare la Babel.

Faptul că Avram a auzit chemarea de a părăsi un loc saturat de amintirea Babelului are sens și nu ar trebui să ne surprindă, nu numai din considerente istorice și geografice, ci și în baza implicațiilor teologice. De la apelul profeților la îndemnul apocaliptic, chemarea divină de a ieși „din Babilon” (numele grecesc pentru Babel) are o lungă istorie teologică în tradiția biblică (vezi Isaia 48:20; Apocalipsa 18:4). Apelul divin nu înseamnă doar eliberarea din condițiile opresive ale exilului și restaurarea națională în Țara Promisă, ci implică și o întoarcere la legământ.

Constructorii turnului Babel au vrut să își facă un nume mare și să devină o națiune universală unică (Geneza 11:4). Dar Dumnezeu este Cel care face un nume mare și numai El este Cel care face ca o anumită

națiune să fie mare și unică, deosebită de celelalte națiuni. În mod interesant, verbul „a face” este un cuvânt-cheie în relatarea creației, unde apare de 7 ori, avându-L ca subiect pe Dumnezeu (Geneza 1:7,16,25,26; 2:2[×2],3). Același verb este folosit de 3 ori pentru a descrie activitatea constructorilor turnului Babel (Geneza 11:4,6[×2], NTR), o dată în special în legătură cu „numele” lor (Geneza 11:4). Babel a luat așadar locul Creatorului. Chemarea lui Avram restabilește prerogativele lui Dumnezeu. Numai Dumnezeu, în calitate de Creator, poate „face” cu adevărat și numai Dumnezeu poate „face un nume”. Mai mult, doar numele lui Dumnezeu este descris ca fiind „mare” (Iosua 7:9).

Binecuvântarea lui Avram

Cuvântul *barak*, „a binecuvânta”, este un cuvânt-cheie în chemarea lui Avram de către Dumnezeu, unde apare de 5 ori. Utilizarea acestui cuvânt este deosebit de pregnantă în cartea Geneza, unde apare de 88 de ori (în restul Bibliei ebraice apare de 356 de ori). Conceptul ebraic de „binecuvântare” este adesea asociat cu perspectiva fertilității (Geneza 1:21-23). Astfel, chemarea adresată lui Avram răstoarnă ideologia Babelului. Spre deosebire de constructorii turnului Babel, care au refuzat planul divin al creației de a se înmulți, binecuvântarea lui Avram restaurează forțele creației și perspectiva viitorului.

În timp ce constructorii și-au pus încrederea și siguranța doar în ei înșiși, binecuvântarea popoarelor depinde exclusiv de binecuvântarea lui Avram de către Dumnezeu. Motivul esențial pentru această binecuvântare se găsește într-un eveniment istoric viitor: „toate familiile pământului vor fi binecuvântate în tine” (Geneza 12:3). Formularea „în tine” înseamnă „în sămânța ta” sau „prin sămânța ta”. Cu alte cuvinte, nu „prin Avram” se obține binecuvântarea, ci „prin sămânța” lui Avram, care este aceeași „sămânță” mesianică ca în Geneza 3:15, cu care textul nostru are în comun multe cuvinte, forme gramaticale și asocieri de cuvinte și teme. Același limbaj este folosit de Pavel pentru a descrie efectul universal al legământului „în Hristos Isus” (Galateni 6:15).

Aplicație

Înlocuirea lui Dumnezeu – Știind că esența păcatului constă în înlocuirea lui Dumnezeu, pune-ți întrebarea: Cum poate fi înlocuit Dumnezeu, dacă nu sunt atent, în toate domeniile vieții mele? Discuțați în cadrul grupei următoarele aspecte:

În cuvintele tale: Când minți, ascunzi sau denaturezi un fapt. Ai înlocuit adevărul (ceea ce vede Dumnezeu) cu versiunea ta. Când te lauzi, în general îți exagerezi valoarea în detrimentul aproapelui tău sau chiar în detrimentul lui Dumnezeu, la fel cum a făcut Nebucadnețar când a construit cetatea Babilon (Daniel 4:30).

În munca ta: Când muncești prea mult, nu ții cont de legile sănătății sau îți ignori familia, care are nevoie de prezența și atenția ta. Când ești leneș, faci o muncă neglijentă. Când înșeli, când plagiezi, furi munca sau descoperirile altcuiva, pretinzând că sunt ale tale.

În religia ta: Când te închini altcuiva sau la altceva în afară de Dumnezeu, indiferent că este vorba de bani, de muncă, de mașină, de casă sau de propria persoană, comiți idolatrie.

Răspunsul la chemarea lui Dumnezeu – Știind că este păcat să-L înlocuiești pe Dumnezeu, ce poți face pentru a-I permite să îndeparteze sinele de pe tronul inimii tale și să ocupe El acel loc? Găsește exemple în Biblie care demonstrează această intervenție divină.

Discutați răspunsul lui Dumnezeu la păcatul uman; meditează asupra problemei substituției – faptul că Dumnezeu a ales să moară în locul tău pentru ca tu să poți trăi. Meditează la evenimente specifice din istoria poporului Israel în care Dumnezeu a lucrat în folosul oamenilor (de exemplu, creația, exodul, exilul babilonian sau momente precise în care Dumnezeu a luptat pentru poporul Său [Exodul 14:14] etc.).

26 aprilie – 2 mai

Popoarele lumii (II)

Sabat după-amiază

De memorat: „_____ și să știți că Eu sunt Dumnezeu;
Eu _____ peste _____, Eu stăpânesc pe
_____” (Psalmii 46:10).

De-a lungul secolelor, unii oameni au afirmat că Dumnezeu a dorit căderea omului în păcat, că a fost intenția Lui ca oamenii să ajungă în păcat și în moarte, iar aceasta să ducă la moartea Domnului Isus pe cruce. La urma urmei, argumentează ei mai departe, cum altfel Și-ar fi putut manifesta Dumnezeu atât de puternic și de clar iubirea pentru oameni, dacă nu murind pe cruce pentru ei? Pe scurt, ideea este că Dumnezeu ar fi avut nevoie ca omenirea să cadă.

Aceasta este o atitudine oribilă și josnică. Nu a fost niciodată intenția lui Dumnezeu ca Satana sau omenirea să cadă. Răzvrătirea lui Satana, urmată de cea a omenirii, a fost o tragedie cu consecințe imense, iar bucuria noastră în El ar fi rămas desăvârșită, dacă primii noștri părinți nu ar fi căzut în păcat.

Săptămâna aceasta vom continua să studiem problemele cauzate de cădere și de dorința după o guvernare omenească în locul guvernării lui Dumnezeu. Aceste adevăruri sunt dezvăluite puternic în cartea Daniel, care arată că Dumnezeu a avut dreptate când Și-a avertizat poporul cu privire la ce avea să se întâmple când urma să Îi întoarcă spatele și să aleagă, în schimb, monarhi pământenii. Și exact asta a primit poporul: conducători pământenii, păcătoși care să domine alți păcătoși – o combinație care nu este niciodată bună.

3 mai: Sabatul Companionului

Edenul era o sală de clasă pentru primii oameni creați de Dumnezeu, un loc în care ei și urmașii lor aveau să învețe la nesfârșit despre Creator din interacțiunea lor cu lumea creată. „Cei doi, care alcătuiau perechea sfântă, nu erau numai copii sub grija părintească a lui Dumnezeu”, afirmă Ellen G. White, „ci și elevi primind învățături din partea atotcunoscătorului Creator. [...] Tainele universului vizibil [...] le asigurau o sursă inepuizabilă de instruire și încântare” (*Patriarhi și profeți*, p. 50, 51).

1 Studiază **Geneza 2:9-17**. Care a fost prima poruncă, o interdicție, dată de Dumnezeu omenirii și de ce era atât de importantă?

Prima utilizare a rădăcinii verbale *ṭawah*, „a porunci”, apare în Geneza 2:16,17, în porunca pe care Dumnezeu le-a dat-o oamenilor de a nu mânca din pomul cunoștinței binelui și răului. Cum poate fi interzisă o parte din cunoaștere? Nu este întotdeauna util să experimentăm și să știm mai multe? Nu și conform Scripturii: Dumnezeu voia să Își educe temeinic ființele create, ferindu-le în același timp de suferința pe termen lung pe care le-ar fi cauzat-o o anumită cunoaștere, cum ar fi ceea ce avea să se întâmple mai târziu, când oamenii au ales să se conducă singuri în loc să fie conduși de Domnul Însuși.

Milenii mai târziu, când poporul Israel a cerut un rege – „împărat” –, Dumnezeu i-a prezentat consecințele (după cum am descoperit săptămâna trecută) și i-a făcut cunoscut poporului Său faptul că decizia de a renunța la conducerea Lui directă avea să persiste până la sfârșitul timpului. Pe măsură ce regii lui Israel au devenit din ce în ce mai răi, poporul legământului lui Dumnezeu a devenit atât de lumesc și s-a îndepărtat atât de mult de scopul său, încât Dumnezeu i-a dat și mai mult din ceea ce își dorea: o conducere omenească.

Studierea cărții Daniel cu acest context în minte poate fi edificatoare: succesiunea imperiilor descrisă în viziuni este o inculpare, o acuzare, nu numai a „neamurilor” – a neevreilor –, ci și a eșecurilor poporului Israel, a refuzului de a-I urma *miṭwot*-urile (poruncile). Secole de subjugare, în locul libertății oferite inițial în Eden, aveau să devină noua sală de clasă în care inimile doritoare puteau fi martore la contrastul izbitor dintre împărățiile acestei lumi și împărăția lui Dumnezeu.

Gândește-te la tipurile de cunoaștere, chiar și din zilele noastre, pe care mulți ar face bine să nu le aibă. Cum ne ajută lucrul acesta să înțelegem ce a fost interzis în Eden?

În timpul robiei babiloniene, prin profetul Daniel, Dumnezeu a oferit cele mai convingătoare descrieri ale relației dintre poporul Său și imperiile acestei lumi. Poporul Lui nu mai era autonom; urma să culegă acum consecințele alegerilor sale. (Și, poate, să învețe de pe urma lor?)

2 Daniel 2:31-35 oferă o perspectivă de ansamblu asupra istoriei lumii până la sfârșitul timpului. Ce adevăruri importante învățăm din această profeție uimitoare?

La sfârșitul secolului XIX, mulți oameni manifestau o reînnoită încredere în progresul uman. Expoziția de la Paris (1900), de exemplu, a fost o demonstrație remarcabilă de optimism privind viitorul. Cu siguranță, ținând cont de toate progresele noastre tehnologice și științifice, multe dintre cele mai grave probleme ale omenirii aveau să dispară. Odată cu intrarea omenirii în secolul XX, în rândul multor gânditori exista acest pronunțat optimism că idealurile Iluminismului – cum ar fi perfectibilitatea umană și puterea rațiunii – aveau să inaugureze o nouă și minunată eră pentru omenire. Primul Război Mondial însă a distrus repede acele visuri și, până la sfârșitul secolului XX, pierduserăm peste 200 de milioane de oameni în război. Poate că din punct de vedere tehnologic am avansat, dar cu siguranță nu și moral. Ca să îl parafrazăm pe dr. Martin Luther King Jr., avem rachete teleghidate, dar oameni răătăciți. Iar *aceasta* este o combinație foarte înspăimântătoare.

Mulți cercetători ai profeției au remarcat că metalele din Daniel 2 trec de la cele mai valoroase la cele mai puțin valoroase: aurul scade în valoare devenind argint, argintul devine aramă, iar arama devine fier, până când ajungem la doar fier și lut. Charles Darwin, Karl Marx și alți gânditori din secolul XIX au încercat să ne convingă că omenirea se află cumva pe o cale ascendentă – că evoluăm biologic și social. Deși, în unele privințe, existența umană s-a îmbunătățit (cel puțin la nivel fizic), există cineva care să privească cu optimism la viitorul acestei lumi, la cum e guvernată acum, așteptându-se la pace, siguranță și prosperitate în lume?

Isus a avertizat: „Veți auzi de războaie și vești de războaie [...]. Un neam se va scula împotriva altui neam, și o împărăție împotriva altei împărății și, pe alocurea, vor fi cutremure de pământ, foamete și ciumi” (Matei 24:6,7). În ciuda acestor avertizări, cum putem găsi încurajare în faptul că am fost preveniți cu privire la aceste lucruri?

Visul din Daniel 2 i-a fost dat unui împărat babilonian. În schimb, viziunea din Daniel 7 i-a fost prezentată unui profet evreu, un membru al poporului cu care Dumnezeu făcuse legământ. Lui Daniel i se arată același subiect ca lui Nebucadnețar, dar dintr-o perspectivă diferită. În locul unei statui, Daniel vede o serie de națiuni care se ridică din mare, ca rezultat al vântului care agită apa. Aceste națiuni se aflau într-o continuă stare de conflict, ceea ce duce la o continuă alternanță de putere. Versete precum **Psalmii 65:5-8; Isaia 17:12,13** și **Ieremia 46:7,8** folosesc analogia apei pentru a descrie tumultul din rândul popoarelor.

În schimb, Țara Promisă a fost, cel puțin pentru o vreme, ca o insulă de pace și siguranță în mijlocul unei mări de împărății ale neamurilor – o națiune sfântă întemeiată pe fundația solidă a guvernării lui Dumnezeu, spre deosebire de popoarele răzvrătite din jurul ei.

3 În scena din **Daniel 7:1-3** există multă acțiune. Ce lecții extragem din aceste imagini, de exemplu din imaginea fiarei care iese prima din mare?

Daniel urmărește de pe țărm haosul războiului dintre popoarele păgâne, când, dintr-odată, animalele încep să *iasă pe uscat* – în zona lui. Problemele „neamurilor”, păgânilor, deveniseră acum problemele poporului său. Acest popor alesese să trăiască *precum* păgânii, așa că acum avea să trăiască împreună cu păgânii (și sub conducerea lor). Începând cu stăpânirea babiloniană, poporul legământului cu Dumnezeu nu s-a mai bucurat niciodată de autonomie deplină sau de durată.

Această pierdere a autonomiei de care suferă astăzi poporul lui Dumnezeu va dura până la sfârșitul timpului, când Hristos Își va recăpăta locul de drept ca Împărat al nostru. În Noul Testament, poporul lui Dumnezeu a continuat să sufere sub dominația Imperiului Roman și apoi de pe urma persecuțiilor cornului mic, succesorul Romei păgâne. Deși, istoric vorbind, unele națiuni au fost mai blânde, iar unele epoci au fost mai pașnice, cea mai mare parte a istoriei a însemnat pur și simplu trecere de la o tragedie la alta, de la un asupritor la altul. Și, adesea, toate acestea se întâmplă sub conducători care pretind că au cele mai bune intenții cu poporul lor. Ce contrast cu stăpânirea pe care Dumnezeu a dorit-o pentru poporul Său, dacă el ar fi ales-o!

Cum ajută Romani 3:10-19 la explicarea atâtor lucruri din lumea noastră? Cum arată în special versetul 19 de ce avem atât de mare nevoie de Evanghelie în viețile noastre?

Imaginile legate de pământ și de mare din Biblie, în special când vine vorba de profeție, pot fi foarte edificatoare. „În mod simbolic, când pământul și marea apar împreună, *pământul* adesea reprezintă lumea ordonată sau chiar țara lui Israel, în timp ce *marea* se referă la națiunile păgâne care amenință lumea sau țara lui Israel, așa cum marea amenință uscatul” (Beatrice S. Neall, „Sealed Saints and the Tribulation”, în *Symposium on Revelation*, Cartea 1, ed. Frank B. Holbrook, 1992, p. 260). În această paradigmă de gândire, *pământul* este un loc al stabilității, întemeiat pe guvernarea lui Dumnezeu; *marea* reprezintă tumultul instabil al națiunilor întemeiate pe mândria omenească.

- 4** Având în minte ideea exprimată mai sus, citește **Apocalipsa 12:15,16 și 13:1,11**. Observă alăturarea dintre apă și pământ. Cum sunt ele folosite și ce ne pot învăța despre cum să înțelegem profeția?

De remarcat că balaurul folosește *apa* pentru a persecuta femeia (biserica). După cum am văzut, în profeție apa simbolizează deseori guvernele lumești și tumultul și haosul care adesea le însoțesc. Astfel se vede cum Satana a folosit masele, instigate de liderii lor, să persecute poporul lui Dumnezeu în mare parte din istoria bisericii.

De asemenea, adventiștii de ziua a șaptea înțeleg că Apocalipsa 12:16 face referire la migrarea în Lumea Nouă a credincioșilor persecutați. Dacă modul nostru de interpretare a *pământului* și a *mării* este corect, ce spune acest lucru despre fondarea Republicii Americane?

Am putea-o considera „pământul” în același mod în care a fost considerată și „tărâmul/țara făgăduinței” – adică un loc pus deoparte pentru poporul lui Dumnezeu? Ar putea fi oare acesta motivul pentru care fiara care iese din pământ pare să semene mai întâi cu un miel? Deși America nu a fost niciodată „Noul Israel”, așa cum le plăcea unora dintre fondatori să o considere, o vreme îndelungată a fost un tărâm al libertății religioase pentru milioane de asupriți religios din întreaga lume.

Din nefericire, această fiară care seamănă cu un miel va vorbi într-o zi „ca un balaur” (Apocalipsa 13:11). Statele Unite, care au fost atât de mult timp un far al libertății religioase pentru cei persecutați, vor deveni principalul persecutor religios. Acesta este un alt exemplu de consecință când omenirea a ales să se conducă singură în loc să fie condusă de Dumnezeu.

Biserica rămășiței s-a născut în Lumea Nouă, mai precis acolo unde fugiseră în secolele XVII și XVIII cei care căutaseră libertatea religioasă. Date fiind obstacolele religioase și politice din alte părți, este puțin probabil ca lansarea acestei mișcări să fi fost la fel de rapidă sau de puternică într-un alt loc în afară de Statele Unite.

- 5 Apocalipsa 10:1-11 descrie nașterea mișcării. Caută elementele pe care le-am studiat, precum „neamurile”, pământul și marea. Fiind atent să nu interpretezi greșit pasajul, ce potențiale revelații găsești?**

Îngerul strigă cu glas tare, la fel ca cei trei îngeri din Apocalipsa 14 și ca îngerul din Apocalipsa 18. Acesta este un moment important în istorie, în care lucrarea bisericii rămășiței este demarată pentru binele „mult[or] noroade, neamuri, limbi și împărați” (Apocalipsa 10:11). Îngerul ține o „cărțică” – probabil cartea din Daniel (vezi 12:4) –, care este deschisă pentru prima dată în multe generații. Are un picior pe mare și un altul pe pământ. Acest fapt poate sugera că mesajul acoperă întregul glob, atât Lumea Veche, cât și Lumea Nouă. Totodată, ar putea face trimitere la faptul că acest mesaj este pentru *toate* națiunile: cele care trăiesc pe pământ și cele care trăiesc în marea „neamurilor”/păgânilor.

Lumea va fi, în sfârșit, luminată de slava lui Dumnezeu, iar ultimele mesaje din Apocalipsa 14 vor ajunge la *toți oamenii*. Ca și în cazul poporului Israel, mandatul nostru ca biserică este să predicăm Evanghelia „în toată lumea, ca să slujească de mărturie tuturor neamurilor. Atunci va veni sfârșitul” (Matei 24:14). Dumnezeu conduce istoria omenirii spre marea ei încheiere: sfârșitul imperiilor omenesti și întronarea definitivă a lui Hristos. Citește **Daniel 2:34,35,44,45**. Biblia arată cât se poate de clar, fără niciun fel de ambiguitate, că toate aceste împărății pământești vor fi nimicite, fără să mai rămână nici urmă de ele și de moștenirile lor urâte, fiind înlocuite de împărăția veșnică a lui Dumnezeu, unde păcatul, suferința, boala, răul și moartea nu vor mai exista niciodată.

Privește cu câtă acuratețe au prezis profețiile din Daniel 2 și 7 ridicarea și căderea imperiilor! De ce această acuratețe uimitoare – dacă ne gândim la momentul în care a fost scrisă cartea Daniel – ar trebui să ne ajute să avem încredere în Domnul în privința venirii împărăției finale și eterne – a lui Dumnezeu?

Suplimentar: Ellen G. White, *Patriarhi și profeți*, cap. 10

„«Apoi am văzut un cer nou și un pământ nou: pentru că cerul dintâi și pământul dintâi pieriseră» (Apocalipsa 21:1). Focul care îi mistuie pe cei nelegiuți curăță pământul. Orice urmă de blestem este îndepărtată. Niciun iad arzând veșnic nu va menține permanent în atenția celor răscumpărați consecințele groaznice ale păcatului.

Numai o singură amintire rămâne: Mântuitorul nostru va purta pentru veșnicie semnele răstignirii. Pe fruntea Sa rănită, pe coasta Sa, pe mâinile și picioarele Sale vor exista singurele urme ale acțiunii pline de cruzime a păcatului. Privindu-L pe Hristos în slava Sa, profetul spune: «Din mâna Lui pornesc raze, și acolo este ascunsă tăria Lui» (Habacuc 3:4). Coasta împunsă, din care a curs șuvoiul purpuriu, l-a împăcat pe om cu Dumnezeu — acolo este slava Mântuitorului, acolo «este ascunsă tăria Lui». Puternic ca să salveze, prin jertfa răscumpărării, El a fost puternic să execute dreptatea asupra acelor care au disprețuit mila lui Dumnezeu. Iar semnele umilinței Sale constituie cinstea Sa cea mai înaltă; prin veacurile nesfârșite, rănilor de la Calvar vor atrage lauda Sa și vor face cunoscută puterea Sa» (Ellen G. White, *Tragedia veacurilor*, p. 674).

Zilnic: Geneza 4 – 10; Ellen G. White, *Faptele apostolilor*, cap. 18

1. În ce a constat blestemul asupra lui Cain?

2. Câți ani a trăit tatăl lui Noe?

3. De ce l-a invitat Domnul pe Noe să intre în corabie?

4. Pentru cât timp a fost dat semnul curcubeului și pentru care ființe?

5. **Ce au fost chemați să întâmpine solii lui Dumnezeu în fiecare veac și în orice loc?**

Privire generală

Într-o zi, un tată, văzând plictiseala copilului său, l-a dus să vadă un film despre natură. Filmul era despre viața animalelor. Intenția tatălui era să îl învețe pe copil despre frumusețea creației, astfel încât acesta să poată înțelege mai bine caracterul frumos al lui Dumnezeu și astfel să îl slăvească pentru planurile Sale minunate pentru omenire. Din păcate, filmul a fost plin de violență. Animalele manifestau o cruzime de nedescris. Vulturul puternic zdrobea păsările plâpânde. Cei răi îi învingeau pe cei blânzi. Și moartea biruia viața. Copilul s-a speriat și a început să plângă. A strigat la tatăl lui să îl ducă acasă. Evident, metoda pedagogică a tatălui nu a fost prea reușită.

Când meditam la cursul istoriei omenirii, ne confruntăm cu aceeași realitate. Istoria omenirii este plină de războaie, de abuzuri și de fraude. Națiunile puternice zdrobesc națiunile mici și, prea adesea, puterea lumescă prevalează asupra înțelepciunii și dreptății. Solomon, în cartea sa *Eclesiastul*, a văzut același lucru: „În locul rânduie pentru judecată, domnește nelegiuirea și [...] este răutate” (*Eclesiastul* 3:16).

Și copilul care plânge la vederea violenței animalelor, și filozoful înțelept care meditează la bizareriile vieții umane își pun aceleași întrebări tulburătoare: De ce se întâmplă așa ceva? Acesta să fie planul lui Dumnezeu pentru lume? Unde este Dumnezeu în această debandadă malefică? La aceste întrebări, Biblia oferă două răspunsuri. Primul se găsește în trecutul îndepărtat al omenirii, în istoria căderii în păcat, când prima poruncă a lui Dumnezeu a fost încălcată. Al doilea răspuns se găsește în profeție. Ambele răspunsuri conțin soluția la tragedia umană.

Comentariu

Cea dintâi poruncă

Biblia face pentru prima dată referire la o poruncă atunci când relatează a doua oară cum a avut loc creația (*Geneza* 2:16,17), în legătură cu hrana – primul dar al lui Dumnezeu pentru om (*Geneza* 1:29). Verbul *tawah*, „a porunci”, este legat etimologic de cuvântul *miṭwah*, „poruncă”. „Porunca” este mai mult decât un ordin pe care oamenii trebuie să-l execute, un act cerut imperativ de Dumnezeu de la poporul Său. Faptul că Dumnezeu a „poruncit” fenomenele creației (*Proverbele* 8:29) sugerează că ceea ce numim „poruncă” este de fapt un dar din partea lui Dumnezeu pentru om (*Exodul* 24:12; *Neemia* 9:13).

Acest dar este în vederea fericirii și vieții omului și, prin urmare, omul „va trăi prin ele” (Leviticul 18:5). De aceea psalmistul se roagă: „Dă-mi harul legii tale” (Psalmii 119:29, în traducerea literală a autorului). Este semnificativ că prima poruncă începe și ea cu *harul* de a consuma fructe din toți pomii oferți în dar: „Poți să mănânci după plăcere din orice pom” (Geneza 2:16).

Prima reacție la porunca lui Dumnezeu este așadar să primim harul lui Dumnezeu și să ne bucurăm de darul Său. A doua reacție este să ne abținem de la consumarea fructelor din pomul interzis. Ambele perspective, cea de viață și cea de moarte, sunt certe. Ambele verbe sunt la modul infinitiv absolut, ceea ce exprimă ideea de certitudine. Perspectiva darului vieții este la fel de sigură precum avertismentul în privința morții, care însoțește neascultarea. De la bun început, cele două căi sunt prezentate în mod clar. Fie Îl primim pe Dumnezeu, și ne bucurăm de viață, fie Îl respingem, și murim. Ambele perspective sunt sigure: „Iată, îți pun înaintea viața și binele, moartea și răul” (Deuteronomul 30:15).

Profețiile despre popoare

Cartea Daniel este scrisă în două limbi. Atunci când vorbește despre imperiile păgâne, profetul scrie în aramaică, *lingua franca* a acelor vremuri. Atunci când are în vedere destinul spiritual al poporului Său, profetul scrie în ebraică, limba poporului lui Dumnezeu în acea perioadă. Profețiile lui Daniel din capitolele 2 și 7 se află în secțiunea scrisă în aramaică și vizează, așadar, soarta națiunilor. Acestea sunt profețiile care vor necesita atenția noastră.

În Daniel 2, împăratul Nebucadnețar are un vis profetic despre o statuie care reprezintă succesiunea imperiilor mondiale. Mesajul pentru Nebucadnețar, cel care a construit Babilonul, este că imperiul lui nu va dăinui veșnic, ci va fi urmat de alte imperii, până la sfârșitul timpurilor, când toate împărățiile vor fi distruse și vor fi înlocuite de împărăția lui Dumnezeu, care este singura împărăție ce „nu va fi nimicită niciodată” și „va dăinui veșnic” (Daniel 2:44). Nebucadnețar refuză să recunoască acest destin rânduit de Divinitate. Ca reacție la profeție, el decide imediat să ridice o statuie din aur masiv. Această statuie semnifică intenția lui de a contracara și a înlocui planul lui Dumnezeu pentru națiuni. În loc ca împărăția lui Dumnezeu să înlocuiască toate imperiile anterioare de pe pământ, planul lui Nebucadnețar este să adune toate națiunile sub stăpânirea sa (Daniel 3:7)

În Daniel 7, visul lui Daniel cu animale are legătură cu Darius, împăratul persan care reprezintă următoarea împlinire din profeția cu statuia. Spre deosebire de Nebucadnețar, Darius tocmai Îl onorase pe Dumnezeu și Îl recunoscuse drept conducătorul popoarelor (Daniel 6:25-27). Deși cele două profeții, din Daniel 2 și 7, se referă la aceeași succesiune de patru națiuni (Babilonul, Medo-Persia, Grecia și Roma), accentul pus pe finalul istoriei este diferit. În viziunea cu statuia, sfârșitul este marcat de distrugerea împărățiilor pământului, urmată de instaurarea împărăției veșnice a lui Dumnezeu, care „nu va fi nimicită niciodată” și „va dăinui veșnic” (Daniel 2:44). În visul cu animalele, sfârșitul este adus de venirea Fiului omului, Isus Hristos Însuși, pe nori (Daniel 7:13,14; compară cu Marcu 13:26,27).

Soluția divină

Relatarea din Geneza despre căderea în păcat, precum și profețiile apocaliptice despre popoare nu numai că descriu poticnirea și eșecul oamenilor în încercarea lor de a-L înlocui pe Dumnezeu, ci și ne prezintă singura soluție a lui Dumnezeu la problema omenirii, și anume împărăția Lui.

Potrivit textului Genezei, căderea lui Adam și a Evei s-a produs în legătură cu prima poruncă dată vreodată, ce lega viața de cunoașterea binelui și a răului. Un aspect semnificativ este că pomul vieții și pomul cunoștinței binelui și răului se aflau amândoi în mijlocul grădinii, aproape unul de celălalt, sugerând relația dintre ei. De îndată ce au luat din rodul pomului cunoștinței binelui și răului, oamenii nu au mai avut acces la pomul vieții (Geneza 3:22-24).

Există două lecții care pot fi culese din această legătură: în primul rând, viața nu este o proprietate naturală a ființelor umane. Oamenii nu sunt nemuritori. Chiar și în Eden, Adam și Eva depindeau de o sursă externă de viață. Și, în al doilea rând, viața nu este doar o stare biologică; ea are și dimensiuni spirituale și morale.

Conform profețiilor lui Daniel, eșecul națiunilor de a instaura pacea și fericirea, după încercarea arogantă de a înălța turnul Babel, s-a datorat dorinței lor de a se uni împotriva lui Dumnezeu, Creatorul, care apoi a coborât și le-a risipit (Geneza 11:4-9). Făcând aluzie la istoria turnului Babel, profeția din Daniel 2 se referă la un demers similar spre o unitate între secular și religios la sfârșitul timpului: fierul (puterea seculară) va încerca să se amestece cu lutul (puterea religioasă, Biserica Romană). Ni se spune că „în vremea acestor împărați, Dumnezeul cerurilor va ridica o împărăție care nu va fi nimicită niciodată” (Daniel 2:44).

În Daniel 11:43, împăratul din nord, „de la miazănoapte” (puterea religioasă), se va uni cu împăratul din sud, „de la miazăzi” (puterea se-

culară), și împreună vor sta împotriva muntelui Domnului, cu intenția „să nimicească cu desăvârșire pe mulți” (Daniel 11:44). Apoi profeția ne spune că, la fel ca în Daniel 2, sfârșitul îi va veni fără niciun ajutor (Daniel 11:45; compară cu 2:45). În cartea Apocalipsa, viziunea cu bătălia de la Armaghedon face referire la același demers spre unitate: împărații pământului se vor aduna împotriva împărăției lui Dumnezeu (Apocalipsa 16:16). Descrierea profetică a ascensiunii și prăbușirii regulate a națiunilor, care se încheie cu apariția împărăției lui Dumnezeu ce „va dăinui veșnic”, este o afirmare a singurei soluții posibile la problema popoarelor. Numai împărăția lui Dumnezeu, care înseamnă revenirea la starea din Eden, va aduce viața veșnică. Doar atunci, prima poruncă va fi respectată, iar popoarele vor fi vindecate de rănilor lor (Apocalipsa 22:2).

Aplicație

Lecție despre conducere – Când a aflat că domnia lui avea să fie limitată la capul de aur al statuii/chipului, Nebucadnețar a ridicat o statuie făcută în întregime din aur. Ce lecții putem învăța din exemplul lui Nebucadnețar despre nevoia de a da dovadă de umilință în modul de conducere? Cum ne învață istoria lui că nu suntem singurii capabili și disponibili să facem o treabă bună? De asemenea, ce ne învață narațiunea despre Nebucadnețar și cea despre Daniel despre încrederea în Dumnezeu chiar și atunci când nu mai suntem la conducere?

Lecție despre politică – La sfârșitul timpurilor, conducătorii umani se vor uni pentru a înlocui împărăția lui Dumnezeu, la fel cum au făcut cei care au construit turnul Babel. Cum ar trebui să reacționezi în fața ispitei de a uneli sau a complota ca să obții sprijin pentru opiniile tale? Citește Daniel 3:8 și Daniel 6:4-13. Ce putem învăța din greșeala caldeenilor care au complotat împotriva lui Daniel pentru a-i lua locul? Cum putem rezista ispitei de a lăsa manevrele politice și ambițiile și interesele personale să prevaleze asupra adevărului și dreptății?

Lecție despre perspectivă – Problema cu împărații pământeni din profețiile lui Daniel este că erau „concentrați asupra prezentului”. Veșnicia, împărăția viitoare a lui Dumnezeu, nu făcea parte din realitatea lor. Acest considerent este valabil pentru toate aspectele vieții. Ellen G. White avertizează: „Niciun proiect de afaceri sau plan de viață nu poate fi temeinic sau complet dacă are în vedere numai anii scurți ai vieții de acum.” Apoi ea îi sfătuiește pe oameni „să includă și veșnicia în calculele lor” (*Educație*, p. 145). Cum putem evita greșeala pe care au făcut-o împărații pământeni din profeții?

Să înțelegem jertfa!

Sabat după-amiază

De memorat: „Și cântau o cântare _____ și ziceau: «Vrednic ești Tu să iei _____ și să-i rupi _____, căci ai fost _____ și ai _____ pentru Dumnezeu, cu _____ Tău, oameni din orice _____, de orice _____, din orice _____ și de orice _____»” (Apocalipsa 5:9).

Când Domnul Isus a venit spre El, Ioan Botezătorul a declarat: „Iată Mielul lui Dumnezeu, care ridică păcatul lumii” (Ioan 1:29). Aceasta era o referire clară la ideea de jertfă animală, toate acestea arătând spre moartea înlocuitoare a Domnului Hristos pentru întreaga omenire. Nu avem cum să nu dăm în Biblie peste tema jertfei animale; aceasta este firul ei roșu și joacă un rol central în scena grandioasă din Apocalipsa, unde Ioan este condus în sala tronului lui Dumnezeu (Apocalipsa 4 și 5). Faptul că Isus apare în această scenă crucială, arătând ca un miel înjunghiat (Apocalipsa 5:6), este o cheie importantă pentru înțelegerea întregului episod profetic.

Săptămâna aceasta vom analiza problematica jertfei, care ne ajută să Îl înțelegem pe Domnul Isus ca Mielul înjunghiat – categoric protagonistul scenei din sala tronului. El este acceptat și considerat vrednic, atunci când nimeni altcineva nu este, și vrednicia Lui unică spune multe despre ceea ce făcea Domnul prin sistemul de jertfe. Îl face cunoscut ca un Dumnezeu cu o iubire infinită, care a făcut sacrificiul suprem, un act de care noi, și alte inteligențe din univers, ne vom mira o veșnicie.

10 mai: Dar ADRA (colectă)

Uneori compararea a două idei poate fi foarte edificatoare. Se pot învăța multe despre natura jertfei din perspectivă biblică, dacă se pornește de la faptul că Dumnezeu *a respins* efectiv jertfele poporului Său.

1 Compară Isaia 1:2-15 cu Isaia 56:6,7 și Psalmii 51:17. Ce lecții importante despre jertfe sunt prezentate aici?

Acest episod tragic din istoria poporului Israel nu era prima oară când Dumnezeu respingea o jertfă; ceva asemănător s-a întâmplat mai la începutul istoriei mântuirii, când jertfa lui Abel a fost acceptată și recunoscută de Dumnezeu, iar cea a lui Cain nu a fost. Acest episod timpuriu ne oferă o altă ocazie de a compara jertfele acceptabile cu cele neacceptabile (vezi Geneza 4:3-7 și Evrei 11:4).

În vremea lui Isaia, cei din poporul Israel îndeplineau doar forme, bifând la nivel intelectual anumite aspecte religioase, într-o încercare minimă de a-L împăca pe Dumnezeu, în timp ce trăiau după bunul lor plac. Jertfele lor aveau în centru propriile lor persoane, la fel ca jertfa lui Cain, și nu o atitudine de predare și supunere față de Dumnezeu.

Aceeași atitudine animă imperiile acestei lumi: autosuficiența. Cain voia să trăiască după bunul său plac și să îi ofere lui Dumnezeu un simplu ritual, în condițiile stabilite de el ca om. Nu putem decât presupune că Îl privea pe Dumnezeu ca pe un inconvenient, un obstacol în calea stabilirii propriului curs, dar se temea de Dumnezeu suficient cât să îndeplinească formele. Abel însă a adus jertfa cerută de Dumnezeu, jertfa care exprima promisiunea făcută de Dumnezeu cu privire la venirea lui Mesia (Geneza 3:15): un miel, care arăta spre actul salvator al lui Hristos de la Calvar.

„Abel a înțeles marele principiu al răscumpărării. El s-a recunoscut păcătos, a văzut păcatul și plata păcatului, moartea, stând între sufletul lui și comuniunea cu Dumnezeu. El a dus jertfa înjunghiată, o viață sacrificată, recunoscând astfel cerința legii care fusese călcată. Prin sângele vărsat, a privit la jertfa viitoare – Hristos murind pe crucea Golgotei – și, punându-și încrederea în ispășirea ce urma să fie adusă acolo, a primit mărturia că este îndreptățit, iar jertfa sa a fost primită” (Ellen G. White, *Patriarhi și profeți*, p. 72).

Este esențial să ne ferim de simpla îndeplinire a ritualurilor. Simți personal ce înseamnă să depinzi în totalitate de moartea Domnului Isus ca singura speranță de mântuire?

Unii au criticat întregul concept al jertfelor, susținând că este crud, dur și, într-un fel, nedrept. Dar tocmai aceasta este ideea. Moartea lui Hristos a fost crudă, dură și nedreaptă – nevinovatul a murit pentru cel vinovat. De așa ceva era nevoie pentru a se rezolva problema păcatului. Și această moarte, a lui Hristos, a fost cea spre care arătau toate aceste jertfe, dure, crude și nedrepte.

2 Ce ne învață pasajul din Evrei 10:3-10 despre jertfele pe care poporul lui Dumnezeu le aducea în Vechiul Testament? Dacă păcătoșii nu puteau fi salvați prin ele, de ce le mai aduceau?

Mieii și celelalte animale de jertfă erau simple simboluri, făcând trimiteri la sacrificiul ispășitor al Mielului lui Dumnezeu. Erau acte de credință care le ofereau păcătoșilor o modalitate tangibilă de a-și exprima credința în lucrarea lui Mesia care avea să vină. Erau ilustrări, figuri, chipuri care se împlineau la apariția lucrului sau evenimentului pe care îl prefigurau. Unii chiar au descris jertfele ca „mini-profeții” ale morții Domnului Isus pe cruce.

Ritualurile asociate cu jertfa se asemănau într-o mică măsură cu plata unei călătorii. Când cumperi un bilet de tren, de autobuz sau de avion, nu primești imediat călătoria pentru care ai plătit, ci ți se oferă un bilet sau o carte de îmbarcare: un simbol sau o promisiune de călătorie. Poți să stai pe acea bucată de hârtie cât vrei, dar nu te va duce la nicio destinație. Însă când te-ai îmbarcat și ai pornit la drum, ai primit lucrul pentru care ai plătit, așa că biletul de hârtie nu mai este necesar.

Același lucru a fost valabil și în cazul animalelor de sacrificiu. Au avut un rol important de jucat, dar, după ce a fost adusă adevărata jertfă, au devenit lipsite de sens – o realitate înfățișată atunci când perdeaua dintre Locul Sfânt și Locul Preasfânt din sanctuarul pământesc s-a rupt la moartea Domnului Isus. „Perdeaua dinăuntrul Templului s-a rupt în două de sus până jos” (Marcu 15:38). Întregul sistem de jertfe, templul și toate celelalte prefigurau moartea lui Isus Hristos pe cruce. După ce Isus Și-a respectat promisiunea și a înviat biruitor asupra morții, simbolurile au devenit inutile.

Gândește-te cât de grav trebuie să fie păcatul, dacă numai moartea Domnului Isus, Cuvântul întrupat (vezi Ioan 1:1-3,14), l-a putut ispăși. Ce spune acest lucru despre atitudinea noastră față de păcat?

Cartea Apocalipsa Îl numește pe Isus „Mielul” de peste 20 de ori. Din primele zile ale planului de răscumpărare, poporul lui Dumnezeu a folosit mieii ca pe un simbol al lui Mesia care avea să vină. Abel a jertfit „oile întâi născute ale turmei lui” (Geneza 4:4) și, înainte ca să părăsească Egiptul pentru a se îndrepta spre Țara Promisă, israeliții au fost îndrumați să răscumpere fiecare întâi născut dintre oameni sau animale cu un miel de un an (Exodul 12:5).

3 Ce ne învață Exodul 12:1-11; Isaia 53:7,8; 1 Corinteni 5:7 și Apocalipsa 5:6 despre Domnul Isus ca jertfa de Paște? Ce înseamnă lucrul acesta pentru fiecare dintre noi?

La ani distanță de la moartea, învierea și înălțarea lui Hristos, Petru, meditănd la cele întâmplate, a scris: „Știți că nu cu lucruri pieritoare, cu argint sau cu aur, ați fost răscumpești din felul deșert de viețuire pe care-l moșteniserăți de la părinții voștri, ci cu sângele scump al lui Hristos, Mielul fără cusur și fără prihană” (1 Petru 1:18,19). Isus a trăit singura viață umană care a satisfăcut sfințenia lui Dumnezeu; noi ceilalți am păcătuit, iar modul în care ne trăim viețile păcătoase exprimă o minciună cu privire la natura Creatorului nostru.

Domnul Isus însă a devenit „al doilea Adam” (1 Corinteni 15:45). Unde noi am căzut, El a trăit în mod desăvârșit. În natura Lui umană, El a fost tot ceea ce omenirea trebuia să fie. A reflectat perfect slava lui Dumnezeu. „Cine M-a văzut pe Mine”, i-a spus El lui Filip, „a văzut pe Tatăl” (Ioan 14:9).

Isus a fost răstignit de Paște, fapt care demonstrează și mai mult că El este Mielul reprezentat prin simboluri. În Ioan 18:19,20, Domnul a spus că El a „vorbit lumii pe față” despre doctrina Sa. În paralel, în ceea ce privește mielul de Paște din Exodul 12:5,6, copiii lui Israel au fost îndrumați să aleagă un miel pentru Paște și să-l „păstreze” – sau să-l scoată la vedere – în zilele de dinaintea jertfei. Când marele-preot L-a întrebat despre învățăturile Lui, Isus a făcut referire la faptul că El Însuși a acționat la vedere în templu, pentru a fi văzut de toată lumea. Viața Sa, lucrările Sale, învățăturile Sale – toate făceau cunoscut cine era cu adevărat. El este Mielul fără pată – cea mai elocventă expresie a neprihănirii și gloriei lui Dumnezeu.

Care sunt modurile în care putem reflecta mai bine caracterul desăvârșit al lui Hristos în viața noastră?

În întreaga istorie a mântuirii există o anumită tensiune. Dumnezeu dorește să restaureze comuniunea pe care am avut-o cândva cu El și tânjește să Se apropie de noi. Dar aducerea păcătoșilor în prezența Sa i-ar distruge. „Căci Tu nu ești un Dumnezeu căruia să-I placă răul”, scrie David, „cel rău nu poate locui lângă Tine” (Psalmii 5:4). În același timp, David scrie și: „Dar eu, prin îndurarea Ta cea mare, pot să intru în casa Ta și să mă închin cu frică în Templul Tău cel sfânt” (Psalmii 5:7).

4 Citește Hagai 2:7-9. În timp ce se construia al doilea templu, profetul Hagai a făcut o promisiune uimitoare: noul templu avea să fie mai glorios decât cel precedent. Ce însemna această profecie?

Când primul templu a fost închinat lui Dumnezeu de către Solomon, slava *Shechina* – prezența lui Dumnezeu care îi însoțise pe copiii lui Israel în călătoria spre Canaan – a umplut templul astfel încât preoții nu au mai putut rămâne pentru a-și încheia lucrarea de slujire (1 Împărați 8:10,11). Când a fost dedicat al doilea templu, chivotul legământului, reprezentând tronul lui Dumnezeu, nu mai era, pentru că Ieremia îl ascunsese. Prezența propriu-zisă a lui Dumnezeu *nu* a umplut templul de data aceasta. A fost sfâșietor. Cum ar fi putut să se îndeplinească promisiunea lui Hagai?

În cel de-al doilea templu a apărut Domnul Isus în persoană, întruparea lui Dumnezeu, în carne și oase. Dumnezeu Însuși a ieșit din spatele perdelei pentru a deveni una cu noi și a ni se alătura în această lume distrusă. Pentru că Fiul lui Dumnezeu era acum Fiul omului, Îi puteam vedea fața, auzi vocea și să fim martori, de exemplu, la momentul în care a atins un leproș necurat și l-a vindecat (Matei 8:3). În loc să ne apropie trăgându-ne în direcția *Lui*, Dumnezeu ne-a adus mai aproape de El deplasându-Se El în direcția *noastră*. El a coborât în persoană la noi. Nu este de mirare că Biblia a spus despre Isus: „Iată, fecioara va fi însărcinată, va naște un fiu și-I vor pune numele Emanuel», care, tălmăcit, înseamnă: «Dumnezeu este cu noi»” (Matei 1:23). Gândește-te la ce înseamnă lucrul acesta: Creatorul cosmosului a coborât nu numai să trăiască printre noi, ci și să moară pentru noi.

Golgota este de departe cea mai mare manifestare a iubirii lui Dumnezeu. Care sunt alte moduri în care putem vedea și simți realitatea iubirii lui Dumnezeu?

În câteva ocazii, profeții au fost duși în viziune suficient de aproape de Dumnezeu încât li s-a permis să Îi vadă tronul. Ezechiel l-a văzut deasupra bolții cerești (Ezechiel 1:26), Isaia a vizitat templul din cer pentru a-l vedea (Isaia 6:1), dar Ioan, după ce a fost însoțit în viziune, ne-a oferit una dintre cele mai explicite descrieri, în Apocalipsa 4 și 5. Simbolurile din Vechiul Testament din cadrul slujbelor sanctuarului indicau că exista o singură cale prin care omenirea putea intra în prezența lui Dumnezeu: sângele lui Hristos. (Vezi, de exemplu, Leviticul 16:2,14.)

5 Compară Isaia 6:1-6 cu Apocalipsa 4:7-11. Care sunt elementele asemănătoare? Fii atent la ordinea evenimentelor: Ce subiect este prezentat prima dată? Ce urmează? Ce adevăr cu privire la Dumnezeu este accentuat în aceste viziuni?

În fiecare dintre aceste viziuni cu sala tronului, primul lucru care se întâmplă este faptul că ființele cerești evidențiază sfințenia lui Dumnezeu. În viziunea lui Isaia, scena este impresionantă: templul este plin de fum, iar „ușorii ușii” se zguduie în timp ce serafimii proclamă sfințenia lui Dumnezeu. În viziunea lui Ioan, heruvimii fac același anunț: „Sfânt, Sfânt, Sfânt”. (Citește **Ezechiel 10:14,15** pentru a vedea cum făpturile vii sunt descrise drept *heruvimi*.) Fiecărui profet i s-a arătat o scenă uimitoare a slavei lui Dumnezeu.

Apoi ni se arată reacția profetului la scena la care asistă. Isaia strigă că este un om cu buze necurate (Isaia 6:5), iar Ioan plânge pentru că se confruntă cu adevărul tragic că nu se poate găsi nimeni vrednic (Apocalipsa 5:4). Când suntem confrunțați direct cu vrednicia lui Dumnezeu, începem să înțelegem în sfârșit situația omenirii: suntem cu totul *nevrednici* și avem nevoie de Hristos ca Răscumpărător al nostru.

Satana a lansat multe acuzații la adresa lui Dumnezeu, susținând că este arbitrar, egoist și dur, dar până și un scurt moment din sala tronului lui Dumnezeu demască minciunile lui Satana. Faptul că Îl vedem pe Hristos așa cum este El cu adevărat, „Mielul, care a fost înjunghiat” (Apocalipsa 5:12), ne permite să Îl vedem pe Tatăl așa cum este *El* cu adevărat. Cât de încurajator este să știm că, văzându-L pe Isus, vedem cum este Tatăl (Ioan 14:9)! Iar cea mai mare dezvăluire a caracterului Tatălui s-a produs la moartea Domnului Isus pe cruce pentru noi. Deci crucea ar trebui să ne arate două lucruri: (I) cât de mult ne iubește Dumnezeu încât să facă lucrul acesta – să Se sacrifice pentru noi – și (II) cât de păcătoși și căzuți suntem încât numai prin ea putem fi salvați.

Scripturile arată clar că Hristos este *singurul* demn să ne asigure mântuirea. Viața Lui a fost singura viață omenească fără păcat, singurul exemplu al unei vieți care a satisfăcut pe deplin gloria Tatălui. El este Mielul *fără pată* al lui Dumnezeu, iar acum stă în fruntea omenirii, ca Garantul nostru etern. În același timp, El a luat vina noastră asupra Lui, ridicându-Se la nivelul rigorilor judecății, care este răspunsul lui Dumnezeu la răutate. În timp ce asistă la incredibila scenă cu ființele cerești adunate în jurul tronului lui Dumnezeu, lui Ioan i se spune să nu mai plângă, pentru că „Leul din seminția lui Iuda [...] a biruit” (Apocalipsa 5:5).

Gândește-te, de asemenea, cât de grav este păcatul și cât de degradată este umanitatea încât numai moartea Domnului Isus, Dumnezeu Însuși, a putut fi suficientă pentru a rezolva problema păcatului! Fără îndoială, dacă ar fi existat o altă cale prin care Dumnezeu ne-ar fi putut salva fără a încălca principiile guvernării Sale divine, așa ne-ar fi salvat.

Zilnic: Geneza 11 – 17; Ellen G. White, *Faptele apostolilor*, cap. 19

1. Pe lângă turnul Babel, ce au mai zidit fiii oamenilor în țara Șinear?

2. Cu ce grădină semăna țara Egiptului?

3. Unde scrie despre Avram, Evreul?

4. Cum a reacționat Avram când soția i-a spus: „Să judece Domnul între mine și tine!”?

5. **Cine făcea negoț întins cu carnea jertfelor și ce făceau neamurile cu sângele scurs de la jertfe?**

Aprofundează tema învățată și răspunde online la întrebări:
adventist.ro/reconsacrare

Privire generală

Ritualul jertfirii era o practică obișnuită în rândul majorității popoarelor din Orientul Apropiat antic. În acel spațiu și timp, sacrificiul era considerat un dar pentru divinitatea căreia i se închina cel care aducea jertfa, asigurând zeității hrană în schimbul ajutorului.

Biblia însă oferă o semnificație total diferită ritualului de jertfă; de fapt, îi inversează scopul. În timp ce în Orientul Apropiat antic sacrificiul însemna o mișcare ascendentă, de la condiția umană la sfera divină, în Biblie sacrificiul însemna o mișcare descendentă, dinspre Dumnezeu către oameni. În Orientul Apropiat antic se credea că zeul îi crease pe oameni pentru a avea sclavi care să îl slujească și să îi asigure hrana. În schimb, Dumnezeu din Biblie îi creează pe oameni și le dă El hrană.

În acest studiu vom analiza semnificația biblică a jertfelor, a sacrificiilor. Semnificația lor biblică depinde de contextul literar în care apar. Textele istorice și legislative tind să relateze despre jertfe ca ritualuri și astfel prezintă semnificația lor religioasă și etică așa cum sunt ele trăite de popor. Pe de altă parte, textele profetice și poetice tind să se concentreze asupra semnificației lor spirituale și profetice. Am ales câte un text reprezentativ din fiecare categorie: jertfele istorice ale lui Cain și Abel, din Geneza 4, și jertfa profetică a Robului suferind, din Isaia 53.

Comentariu

Semnificația religioasă și etică a jertfelor

Prima jertfă explicită evidențiază poziția diametral opusă a lui Cain față de cea a lui Abel. În timp ce Cain își aduce jertfa doar din „roadele pământului” (Geneza 4:3), Abel aduce „și” sau „în plus” față de jertfa neanimală o jertfă din „oile întâi născute ale turmei lui” (Geneza 4:4). Prin urmare, jertfa lui Abel este în conformitate cu instrucțiunile biblice, care cereau ca pe lângă un dar de mâncare din vegetale să fie adus un animal pentru arderea-de-tot (Exodul 29:39-41). Ținând cont de faptul că Abel era „cioban, iar Cain era plugar” (Geneza 4:2), Cain, fratele mai mare, se confrunta cu o problemă: avea nevoie de ajutorul fratelui mai mic. Este posibil ca mândria lui Cain să fi jucat un rol în jertfa pe care a ales-o și în acțiunile lui ulterioare.

Istoria biblică ne spune așadar că „Domnul a privit cu plăcere spre Abel și spre jertfa lui, dar spre Cain și spre jertfa lui n-a privit cu plăcere”

(Geneza 4:4,5). Textul biblic nu explică de ce jertfa lui Abel a fost acceptată, iar cea a lui Cain, nu. Cu toate acestea, mai multe indicii din text sugerează următoarele:

1. Dumnezeu este preocupat în primul rând de persoana care aduce jertfa, după cum sugerează următoarea traducere literală: „Dumnezeu a privit cu interes la Abel, prin urmare [waw] la jertfa lui; dar nu a privit cu interes la Cain, prin urmare [waw] la jertfa lui.” Această traducere indică faptul că Dumnezeu respinge sau acceptă jertfele în funcție, în primul rând, de starea spirituală a persoanei, nu de jertfa acesteia (Mica 6:7,8; Isaia 1:11).
2. În timp ce Cain îi aduce o jertfă „Domnului”, Abel doar aduce o jertfă. Termenul „Domnului” nu apare în legătură cu Abel. În timp ce Cain se gândește la jertfa lui ca fiind darul lui pentru Dumnezeu, atenția lui Abel se concentrează în esență asupra semnificației sacrificiului în sine, adică darul lui Dumnezeu pentru el. În timp ce Cain își vede religia ca pe o mișcare ascendentă, *spre* Dumnezeu, Abel o înțelege ca pe o mișcare descendentă, *dinspre* Dumnezeu.
3. În timp ce Abel a ales din *bekorot*, cele „dintâi roade”, cele mai prețioase produse din sezon, potrivit legislației mozaice (Exodul 23:19), Cain a luat niște roade oarecare. Jertfa lui Cain era expresia efortului uman față de Dumnezeu, în timp ce jertfa lui Abel era expresia nevoii omenirii de mântuirea lui Dumnezeu.
4. Jertfa lui Abel era legată de făgăduința venirii Mielului mesianic, din Geneza 3:15, care avea să fie sacrificat pentru a salva lumea, în timp ce jertfa lui Cain era un ritual gol și lipsit de semnificație. De remarcat că același contrast apare între îmbrăcămintea făcută de oameni și îmbrăcămintea făcută de Dumnezeu (Geneza 3:7). În timp ce Adam și Eva au folosit planta pe care o aveau la îndemână pentru a se acoperi, Dumnezeu a folosit o îmbrăcămintă care implica un sacrificiu animal (vezi Geneza 3:21).
5. În cele din urmă, lipsa unei legături religioase corecte din partea lui Cain atinge punctul culminant în actul de ucidere. Deoarece se deconectează de Dumnezeu Tatăl, Cain pierde relația cu fratele lui.

Fratricidul ilustrează modul în care funcționează păcatul. Păcatul față de fratele tău derivă din păcatul față de Dumnezeu. Dumnezeu se-sizează această relație între religios și etic atunci când îl avertizează pe Cain: „Dacă faci bine, vei fi bine primit” (Geneza 4:7). Expresia „faci bine” se referă, în primul rând, la jertfa corectă care i se cere lui Cain

să o aducă; dar se referă și la lupta personală a lui Cain cu răul și, mai precis, la relația cu fratele lui. Verbul ebraic *teytib*, „a face bine”, are o conotație etică puternică. Același verb este folosit de Ieremia pentru a descrie relația dorită între „om și aproapele său” (Ieremia 7:5, BTF).

Este interesant de observat că în cuvântarea adresată poporului Israel, Ieremia leagă aceeași problemă a vieții religioase, de etică. După o listă lungă de fărâdelegi etice (furt, minciună, adulter etc.), profetul își confruntă poporul, care apoi vine să se înfățișeze „înaintea Mea, în Casa aceasta peste care este chemat Numele Meu” (Ieremia 7:10). Această chemare a rezonat cu mulți alți profeți care au evidențiat că Dumnezeu respingea astfel de jertfe. Mica, în special, insistă elocvent asupra lipsei de valoare a unei astfel de religii: „Dar primește Domnul oare mii de berbeci [...] ? Ți s-a arătat, omule, ce este bine [...] să faci dreptate, să iubești mila și să umbli smerit cu Dumnezeul tău” (Mica 6:7,8).

Semnificația profetică a jertfelor

Unul dintre cele mai solide pasaje biblice despre semnificația profetică a jertfelor este cântarea lui Isaia despre Robul care suferă. Acesta este identificat drept o jertfă, prezicând astfel lucrarea sacrificială a lui Isus Hristos. De fapt, ideea centrală a pasajului este suferința și moartea Robului în scopuri ispășitoare. Această idee apare în 8 din cele 12 versete (Isaia 53:4-8,10-12) și este intensificată în secțiunea centrală a capitolului 53 (v. 4-6), fiind exprimată prin termeni și motive împrumutate direct din lumea levitică. Robul este comparat cu un miel pregătit pentru sacrificare (Isaia 53:7; compară cu Leviticul 4:32; 5:6; 14:13,21 etc.). Forma pasivă, una dintre cele mai specifice trăsături ale stilului levitic, este pregnantă în Isaia 53. Aceasta este folosită de 16 ori în text; 12 dintre ocurențe fiind în *Nifal*, forma tehnică a „verdictului declarativ” preoțesc, care este folosit uzual în legătură cu jertfele. Această intenție religios-cultică este confirmată și de cele 7 referiri la „păcat”, care acoperă toți cei 3 termeni tehnici (*peša*, *‘awon*, *khet*): „El era străpuns pentru păcatele noastre [*peša*], zdrobit pentru fărâdelegile noastre [*‘awon*]. [...] Domnul a făcut să cadă asupra lui nelegiuirea [*‘awon*] noastră, a tuturor [...]. Va lua asupra Lui povara nelegiuirilor [*‘awon*] lor. [...] A purtat păcatele [*khet*] multora” (Isaia 53:5,6,11,12).

În mod special versetul 11 descrie procesul levitic de ispășire: „Va vedea rodul muncii sufletului Lui și Se va înviora. Prin cunoștința Lui, Robul Meu cel neprihănit va pune pe mulți oameni într-o stare după

voia lui Dumnezeu și va lua asupra Lui povara nelegiuirilor lor” (Isaia 53:11). Cuvântul „cunoștința” (*beda'to*) face trimitere la versetul 3, unde aceeași rădăcină (*Yadu'a*) este folosită pentru a-L caracteriza pe Rob ca pe un om care cunoaște suferința. Versetul explică faptul că prin această cunoaștere sau această experimentare a suferinței, Robul va „îndreptăți pe mulți” (NTR) / va „pune pe mulți oameni într-o stare după voia lui Dumnezeu” (VDC). Sintagma care urmează explică operațiunea exprimată implicit de verbul „a îndreptăți”: „va lua asupra Lui povara nelegiuirilor lor” (Isaia 53:11). Prin faptul că ia asupra Lui nelegiuirile lor, Robul va putea să îi îndreptățească. Versetul următor folosește din nou cuvântul „mulți” și confirmă interpretarea care face din „mulți” complementul verbului „a îndreptăți” (NTR), prin urmare, Robul „a purtat păcatul celor mulți” (Isaia 53:12, NTR).

Acest limbaj și asocierea lui de idei sunt destul de cunoscute în contextul biblic, sugerând că Robul este asemenea animalului de jertfă, care în sistemul levitic purta păcatul și în felul acesta permitea îndreptățirea și iertarea din partea lui Dumnezeu: „Dacă va aduce ca jertfă de ispășire un miel [...] să-și pună mâna pe capul jertfei [...]. Astfel va face preotul pentru omul acesta ispășirea păcatului [*khet'*] pe care l-a săvârșit, și i se va ierta” (Leviticul 4:32-35). Accentul cultic puternic din acest text susține ideea că Robul care suferă joacă rolul unui sacrificiu substitutiv, luând locul păcătosului pentru a-i asigura iertarea.

Aplicație

Sacrificiul lui Dumnezeu pentru salvarea ta – Citește Filipeni 2:7. Meditează la expresia „S-a dezbrăcat de Sine Însuși” (EDCR). Cum se aplică disponibilitatea lui Dumnezeu de a lua „chip de rob” la relația ta cu vecinii tăi sau cu rudele tale? Cât de pregătit ești să le slujești altora, să te „dezbraci de sine” pentru progresul colegului tău sau pentru dezvoltarea copilului tău?

Baze pentru profeție

Sabat după-amiază

De memorat: „Am auzit glasul Domnului întrebând: «Pe cine să _____ și cine va merge _____?» Eu am răspuns: «_____ -mă, _____ -mă!»” (Isaia 6:8).

Dreptul lui Dumnezeu de a stăpâni asupra universului derivă din calitatea Lui de Creator al tuturor lucrurilor (Apocalipsa 4:11) și din caracterul Lui. Odată cu descoperirea caracterului neprihănit al lui Dumnezeu începem să înțelegem cum și de ce ființele umane sunt lipsite de slava lui Dumnezeu.

În această săptămână continuăm cu viziunea asupra sălii tronului și analizăm modul în care umanitatea se raportează la un Dumnezeu sfânt, precum și modul în care jertfa lui Hristos ne restaurează și ne aduce aproape de tron. Dumnezeu intenționează să ne reabiliteze, nu doar la nivel individual, ci și colectiv, astfel încât să revelăm din nou gloria Sa în fața restului lumii create. Cercetând și alte pasaje din Biblie descoperim indicii importante care ne ajută să înțelegem și să începem să apreciem înalta chemare pe care Dumnezeu ne-a adresat-o nouă, niște păcătoși iertați și răscumparați.

În cele din urmă, răzvrătirea umană va lua sfârșit pentru totdeauna. Ba, mai mult, caracterul iubitor al lui Dumnezeu, caracterul Său altruist și gata să Se sacrifice, va străluci și mai puternic decât în planul Său inițial pentru omenire. Deși Dumnezeu nu a dorit niciodată ca omenirea să cadă, prin jertfa Domnului Isus caracterul iubitor al lui Dumnezeu a ieșit în evidență într-un mod remarcabil.

17 mai: Ziua Sănătății

Cu ani în urmă, o biserică a decis să renoveze un subsol pentru a crea o nouă sală de părtășie. Unul dintre primele lucruri a fost să instaleze corpuri noi de iluminat, crezând că acestea aveau să înfrumusețeze spațiul. Odată ce acestea au fost instalate însă, spațiul arăta *și mai rău*, pentru că luminile puternice au modul lor propriu de a dezvălui defectele.

Viziunea uimitoare a lui Isaia cu tronul lui Dumnezeu l-a făcut dureros de conștient de neajunsurile sale. „Vai de mine! Sunt pierdut, căci sunt un om cu buze necurate, locuiesc în mijlocul unui popor tot cu buze necurate, și am văzut cu ochii mei pe Împăratul, Domnul oștirilor” (Isaia 6:5). Și noi am avea aceleași trăiri dacă am fi dintr-odată duși în prezența Domnului. Lumina este suficient de puternică încât să ne elimine toate scuzele. În prezența lui Dumnezeu simțim că suntem pierduți. Isaia a avut parte de surpriza vieții lui.

- 1 Citește Isaia 6:6-8. Isaia știa că păcatul însemna că suntem „pierdu[ți]”. Plata păcatului este moartea. Dar în loc să ne lase pradă consecințelor păcatului, un Dumnezeu al iubirii ne apropie și mai mult de El. Care a fost rezultatul acestei întâlniri și de ce este importantă?**

Isaia a fost curățat de păcatul lui când un serafim a luat cărbune de pe altar și i-a atins gura cu el. Acesta era cel mai probabil altarul tămâierii, unde se face mijlocire de către poporul lui Dumnezeu și pentru poporul lui Dumnezeu (vezi Apocalipsa 8:3,4). Păcatele lui Isaia au fost iertate, iar acum era considerat demn să stea în prezența lui Dumnezeu – mai mult decât atât, a fost însărcinat să-L reprezinte pe Dumnezeu în lume.

Interesant este că termenul „serafim” înseamnă „cel care arde”. De remarcat modul în care Domnul Isus a descris lucrarea lui Ioan Botezătorul, în Ioan 5:35 – „Ioan era lumina care este aprinsă și luminează și voi ați vrut să vă veseliți câțeva vreme la lumina lui”. Deși, bineînțeles, Ioan însuși era un păcătos care avea nevoie de har și de mântuire, lucrarea lui arăta spre singurul care putea aduce har și mântuire.

Isus a venit ca reprezentarea perfectă a gloriei Tatălui – iar Dumnezeu a trimis un profet, un păcătos, care a îndeplinit o sarcină asemănătoare cu cea a serafimului din cer.

Numai după ce s-a convins că păcatul său a fost îndepărtat, Isaia a spus: „Iată-mă, trimite-mă!” Cum putem fiecare dintre noi, având păcatele îndepărtate de sângele Domnului Isus, să răspundem așa cum a făcut Isaia aici?

Imediat după ce primii noștri părinți au fost alungați din Grădină, Dumnezeu le-a oferit speranța venirii lui Mesia (Geneza 3:15). Apoi a pus un simbol puternic la porțile Edenului: doi heruvimi cu o lumină strălucitoare între ei. Nu ar trebui să pierdem din vedere faptul că această scenă se aseamănă foarte mult cu chivotul legământului, un simbol al tronului lui Dumnezeu (Exodul 25:18).

2 Conform cu Geneza 3:21-24, ce sarcină aveau heruvimii și de ce?

Deși aveau cu siguranță responsabilitatea de a împiedica accesul păcătoșilor la pomul vieții (Geneza 3:22), heruvimii erau și un simbol al speranței, al promisiunii că într-o zi oamenii aveau să fie readuși în Paradis. „Grădina Edenului a rămas pe pământ mult timp după ce omul a fost alungat de pe plăcutele ei alei. Familiei de oameni le-a fost permis mult timp să privească lung spre casa nevinovăției, intrarea în Grădină fiind oprită de îngerii păzitori. La poarta Paradisului păzită de heruvimi se manifesta gloria lui Dumnezeu. Aici veneau Adam și fiii săi să I se închine lui Dumnezeu. Aici ei și-au reînnoit jurămintele de ascultare față de acea lege pe care o călcase, ajungând apoi să fie îndepărtați din Eden. [...] Dar, la reînnoirea finală, când vor fi «un cer nou și un pământ nou» (Apocalipsa 21:1), Edenul va fi readus pe pământ, mult mai glorios împodobit decât a fost la început” (Ellen G. White, *Patriarhi și profeți*, p. 62).

Modul de exprimare din Geneza 3:24 este de asemenea interesant: Biblia indică faptul că Dumnezeu „a pus” heruvimii la est de Eden, iar cuvântul ebraic folosit este *șakan*, rădăcina cuvântului pentru „cortul” sfânt (vezi Exodul 25:9, Numeri 3:26), unde prezența lui Dumnezeu locuia în mijlocul poporului Său. Deși termenul obișnuit, *șechina*, pentru prezența lui Dumnezeu nu apare în Biblie, și acesta are la bază acest cuvânt tradus adesea cu „cort”. O traducere literală a termenului *șakan* ar putea fi: „La răsăritul grădinii Edenului [Dumnezeu] a pus provizoriu niște heruvimi.”

În Biblie, heruvimii sunt asociați cu prezența lui Dumnezeu (vezi 1 Cronici 13:6; Psalmii 80:1 și Isaia 37:16), în special cu tronul Său, care este locul unde este proclamat numele Său. Nu ar trebui să pierdem din vedere faptul că cei 24 de bătrâni care stau în jurul tronului lui Dumnezeu, în Apocalipsa 4 și 5, Îi cântă laude și declară dreptul Lui de a stăpâni în calitate de Creator al tuturor lucrurilor (Apocalipsa 4:11). Lucrul acesta ne poate ajuta să înțelegem scena din sala tronului și rolul nostru ca păcătoși iertați în relație cu Făcătorul nostru.

Heruvimii, fie ca ființe vii (Ezechiel 10:8), fie ca simboluri de aur ale acestora (Exodul 25:18), apar în întreg Vechiul Testament. Adeseori sunt descriși stând chiar lângă tronul lui Dumnezeu, radiind gloria Sa în univers. Heruvimii sunt și brodați pe perdeaua din fața Sfintei Sfințelor (Exodul 26:1). În cartea Psalmii, puterea supremă a lui Dumnezeu asupra creației este descrisă poetic prin ideea că Dumnezeu este purtat prin aer de heruvimi (Psalmii 18:10). Dumnezeu a poruncit ca chivotul legământului să fie acoperit de doi heruvimi din aur masiv, cu aripile întinse unul spre celălalt (Exodul 25:18-20).

3 Ce asemănări vezi între pasajul din Ezechiel 1:4-14 și scenele descrise în Isaia 6:1-6 și Apocalipsa 4:1-11?

Ezechiel asistă la o manifestare impresionantă a puterii lui Dumnezeu. La început scena este derutantă și se potrivește cu situația dificilă în care se afla poporul lui Dumnezeu în acel moment: poporul ales nu se afla în Țara Promisă, ci în robia babiloniană. Când analizează scena din fața sa, Ezechiel privește în sus și vede tronul lui Dumnezeu deasupra a toate. De observat asemănările importante cu celelalte viziuni care implică tronul. Ființele vii pe care le vede Ezechiel au aceleași fețe cu ființele vii din viziunea lui Ioan: un leu, un vultur, un bou/vițel și un om. Aceste făpturi misterioase cu patru fețe nu sunt inițial nominalizate în descrierea lui Ezechiel, dar ulterior, într-o altă scenă din sala tronului (vezi Ezechiel 10:1-21), sunt numite „heruvimi” și descoperim de asemenea cărbunii aprinși din viziunea lui Isaia cu serafimii. Aceștia au aceleași fețe cu făpturile vii menționate în viziunea lui Ioan.

De fiecare dată când vedem tronul lui Dumnezeu – fie simbolic pe chivotul legământului, care slujea ca locul de întâlnire între Dumnezeu și Moise (Exodul 25:22), fie în viziunile uimitoare ale profeților – heruvimii sunt *întotdeauna* acolo. Există o legătură puternică între aceștia și tronul lui Dumnezeu. Toate ființele create de Dumnezeu au fost menite să reflecte gloria Sa – indiferent că vorbim despre omenirea creată după chipul Său sau despre ființele îngerești care se află chiar lângă tronul Său glorios.

„Sfânt, sfânt, sfânt este Domnul Dumnezeu, Cel Atotputernic!” Unde te situezi tu în raport cu sfințenia la care este martor Ezechiel aici? Ce îți spune răspunsul tău despre nevoia ta de Evanghelie?

Călăuziți de prezența lui Dumnezeu sub formă de nor, în drumul lor spre Țara Promisă israeliții se opreau, ridicau cortul întâlnirii, după care semințiile își așezau tabăra în jurul acestuia – trei seminții pe fiecare parte. Prezența lui Dumnezeu cobora în Locul Preasfânt și locuia în mijlocul poporului Său.

4 De fiecare parte a cortului întâlnirii exista o seminție dominantă. Care erau aceste patru seminții dominante, conform Numeri 2?

Numeri 2:3 (est) _____

Numeri 2:10 (sud) _____

Numeri 2:18 (vest) _____

Numeri 2:25 (nord) _____

De remarcat că fiecare seminție dominantă își arbora propriul „steag”, un drapel special, pentru a se identifica. Deși Scripturile nu descriu explicit ce se afla pe fiecare steag, există o tradiție interesantă – bazată în mare pe caracteristicile semințiilor descrise în Geneza 49 și Deuteronomul 33 – care atribuie una dintre cele patru fețe fiecăruia dintre cele patru puncte cardinale. „Potrivit tradiției rabinice, steagul lui Iuda înfățișa imaginea unui leu, cel al lui Ruben – chipul unui om sau al unui cap de om, cel al lui Efraim – imaginea unui bou, iar cel al lui Dan – a unui vultur; astfel că cele patru ființe vii unite în formele heruvimice descrise de Ezechiel erau reprezentate pe aceste patru steaguri” (Carl Friedrich Keil și Franz Delitzsch, *Commentary on the Old Testament*, vol. 1, 2011, p. 660).

Bineînțeles că e posibil să interpretăm prea mult tradiția, dar este totuși interesant să comparăm această tradiție antică cu descrierea biblică a Noului Ierusalim. Apare un model interesant: pe fiecare dintre cele patru laturi ale cetății sunt trei porți care reprezintă trei seminții (Apocalipsa 21:12,13).

Din descrierea atât a taberei lui Israel, cât și a Noului Ierusalim reiese un fapt crucial: Dumnezeu intenționează să atragă omenirea mai aproape de tronul Său. Cartea Apocalipsa ne învață că „Domnul Dumnezeu, Cel Atotputernic, ca și Mielul sunt Templul ei” (Apocalipsa 21:22).

Evident că noi nu trăim în tabăra lui Israel. Dar care sunt modalitățile prin care ne putem apropia de prezența lui Dumnezeu în viața noastră de acum?

Lucifer a fost cândva un heruvim ocrotitor, ocupând o funcție înaltă lângă tronul lui Dumnezeu. Existența sa ar fi contribuit la dezvăluirea gloriei lui Dumnezeu în fața universului. În schimb, el a început să se gândească la propria glorie, nu la gloria Creatorului său. Mai exact, a început să își imagineze că nu i se acorda respectul cuvenit.

5 Studiază Ezechiel 28:11-17 și Isaia 14:12-14. Ce a dus la căderea lui Lucifer? Compară aceste pasaje cu Apocalipsa 14:1-12. Cum ne ajută acest contrast dintre căderea lui Lucifer și poziția înaltă a omenirii în Hristos să înțelegem ce se întâmplă în Apocalipsa 14?

De notat cum Lucifer a fost alungat de pe muntele cel sfânt, iar răscumpărații stau pe muntele Sion cu Mielul lui Dumnezeu! Se spune că Lucifer a fost în Eden. Oamenii au fost și ei acolo, dar, spre deosebire de Satana, omenirea este readusă în Paradis prin Hristos (vezi Apocalipsa 22:1-3).

În acest context, următorul citat din Ellen G. White este cât se poate de edificator: „Cerul va triumfa, pentru că locurile rămase libere în cer în urma căderii lui Satana și a îngerilor săi vor fi ocupate de cei răscumpărați de Domnul” (*The Advent Review and Sabbath Herald*, 29 mai 1900). Și ei se află acolo, în cer, doar datorită Evangheliei. De fapt, tema Evangheliei – răscumpărarea – se regăsește explicit în sala tronului din Apocalipsa 4 și 5. De exemplu, îngerii strigă: „Vrednic ești Tu să iei cartea și să-i rupi pecetea, căci ai fost înjunghiat și ai răscumpărat pentru Dumnezeu, cu sângele Tău, oameni din orice seminție, de orice limbă, din orice norod și de orice neam” (Apocalipsa 5:9). Ce ilustrare a Evangheliei: moartea Domnului Isus pentru răscumpărarea omenirii!

De remarcat și modul în care limbajul reflectă mesajul primului înger, în care suntem chemați să predicăm „Evangheli[a] veșnică [...] locuitorilor pământului, oricărui neam, oricărei seminții, oricărei limbi și oricărui norod” (Apocalipsa 14:6). Ce reprezentare puternică a plenitudinii a ceea ce a făcut Hristos pentru lume! Nu există ființă umană în toată istoria pământului pentru care Hristos să nu fi murit. Trebuie doar ca oamenii să afle despre lucrul acesta și să aleagă să îl accepte.

Ce rol avem ca biserică și ca indivizi în a-i conștientiza pe oameni de ceea ce a făcut Hristos pentru ei?

Suplimentar: Ellen G. White, *Tragedia veacurilor*, cap. 42

Satana, cândva un heruvim ocrotitor, a căutat să distrugă încrederea în tronul lui Dumnezeu. Dumnezeu le-a permis îngerilor căzuți să își continue răzvrătirea pentru a arăta universului profunzimea răutății care rezultă din înălțarea de sine – și, deși Satana a reușit să înșele omenirea astfel încât aceasta să i se alăture în războiul împotriva lui Dumnezeu, Hristos l-a învins definitiv la cruce, asigurându-i omenirii locul unde au stat odată îngerii căzuți. Păcătoșii, prin Hristos, se opun public pretențiilor lui Lucifer. Scena finală este, într-un fel, o revelație și mai mare a bunătății și iubirii lui Dumnezeu decât a existat înainte de căderea lui Lucifer. Deși Dumnezeu nu a intenționat niciodată ca răul să existe și este o tragedie cu consecințe eterne, atunci când totul se va termina, bunătatea și iubirea lui Dumnezeu se vor manifesta în moduri în care altfel nu s-ar fi manifestat niciodată.

Hristos „privește asupra celor răscumpărați [...]. El vede în ei rezultatul muncii sufletului Său și este mulțumit. Apoi, cu un glas care mișcă mulțimile celor drepti și ale celor nelegiuiți, El declară: «Iată răsplata pentru sângele Meu! Pentru aceștia am suferit, pentru ei am murit, ca să locuiască în prezența Mea în veacurile veșnice»” (Ellen G. White, *Tragedia veacurilor*, p. 671).

Zilnic: Geneza 18 – 24; Ellen G. White, *Faptele apostolilor*, cap. 20

1. Cine se considera pe sine „praf și cenușă”?

2. Compară câți oameni a salvat Domnul prin Avraam și câți a salvat prin Lot de focul trimis asupra cetăților din câmpie!

3. Când a știut îngerul că Avraam se teme de Dumnezeu?

4. Ce cuprindea moșia lui Avraam și unde era poziționat mormântul în ogor?

5. Ce fel de talente avea Timotei?

Privire generală

Dumnezeu este fundamentul oricărui lucru bun, pur și simplu pentru că El este Creatorul tuturor lucrurilor bune, fie ele vii sau ne-vii. Auzim acest adevăr important în primele cuvinte ale Bibliei: „La început, Dumnezeu a făcut cerurile și pământul” (Geneza 1:1). În formularea ebraică, verbul „a face” apare înaintea subiectului, „Dumnezeu” – un mod de a afirma că, deoarece Dumnezeu este Creatorul, El este Dumnezeu. În studiul din această săptămână vom reflecta asupra semnificației acestui adevăr fundamental, care stă la baza a trei revelații biblice despre Dumnezeu.

Ne vom concentra atenția mai întâi asupra **tronului lui Dumnezeu din cer**. Deoarece El este cauza tuturor lucrurilor și toate depind de El, Dumnezeu este Împăratul care domnește peste toate. Astfel, El este prezentat ca Împăratul împăraților, care Își ocupă tronul din cer (Isaia 6:1,6-8; Apocalipsa 4:9-11). Atenția noastră se va îndrepta apoi asupra **tronului lui Dumnezeu de pe pământ**. Deoarece Dumnezeu conduce universul, tronul Lui are jurisprudență și asupra pământului. În această a doua secțiune vom învăța despre stăpânirea lui Dumnezeu pe pământ, în Eden și, mai târziu, în Israel, în conexiune cu chivotul legământului, și de asemenea în Sion, care sunt descrise ca locuri ale tronului lui Dumnezeu. În a treia secțiune vom discuta **speranța noastră în viitorul tron** al lui Dumnezeu din „Noul Ierusalim” din cer. În concluzie, vom avea în vedere următoarea lecție: Ce înseamnă pentru noi, în existența noastră actuală, să avem astăzi tronul lui Dumnezeu în inima noastră?

Comentariu

Tronul lui Dumnezeu din cer

Existența tronului lui Dumnezeu în cer precedă crearea pământului. Potrivit lui Ieremia, acest loc există încă de la crearea universului (Ieremia 17:12). Tocmai în acest context cersesc a avut loc prima răzvrățire a lui Lucifer și, prin urmare, apariția răului. Această mărturie este importantă deoarece arată că problema răului este una cosmică, ce privește și alte lumi, nu doar pământul. Singura soluție la problema răului este tot cosmică și, prin urmare, trebuie să implice detronarea lui Lucifer (Apocalipsa 20:7-10). Isaia descrie tronul lui Dumnezeu drept locul în

care ființele cerești Îi slujesc Împăratului universului, Îl laudă și I se închină: „Am văzut pe Domnul șezând pe un scaun de domnie foarte înalt” (Isaia 6:1). Situatrea tronului în cer este complexă și transmite anumite aspecte privind realitatea divină, precum și lecții care ne privesc.

Prima idee exprimată prin imaginea tronului este, datorită simbolismului, regalitatea. Ca împărat al întregii creații, Dumnezeu conduce și controlează întregul univers. Pentru noi, aceasta înseamnă că trebuie să ne supunem legilor Lui și să ne încredem în puterea și conducerea Sa. În plus, deoarece regalitatea este adesea asociată cu funcția de judecător (Psalmii 122:5), toate ființele, inclusiv oamenii, ar trebui să-L vadă pe Dumnezeu drept judecătorul lor, ceea ce înseamnă că Dumnezeu este Cel care vede și poate evalua toate acțiunile noastre, bune și rele (Eclesiastul 12:14). Și nu numai atât, ci vedem că Dumnezeu este Cel care ne va salva de rău. În Biblie, judecătorul este și „izbăvitorul” – adică eliberatorul (Judecătorii 3:9,15; 6:36). Situatrea în cer a tronului lui Dumnezeu arată că judecata și mântuirea nu sunt în mâinile noastre. Numai Dumnezeu judecă și numai El ne va salva.

Accentul pus de Biblie pe cer ca locul în care se află tronul lui Dumnezeu urmărește să transmită mai multe mesaje. De exemplu, faptul că Dumnezeu este distinct de creația Sa; Dumnezeu nu este copac sau în copac. Dumnezeu nu este un derivat al ființelor umane. Dumnezeu este Creatorul, infinit de departe de pământ și, prin urmare, inaccesibil și mai presus de înțelegerea noastră: „Dumnezeu este în cer, și tu, pe pământ; de aceea să nu spui vorbe multe” (Eclesiastul 5:2).

Orice descriere umană a lui Dumnezeu nu este adecvată, deoarece Dumnezeu este mai presus de înțelegerea noastră (Iov 11:7-12; 36:26; Isaia 55:8,9). Atunci când ne rugăm lui Dumnezeu, cuvintele și chiar tăcerea noastră ar trebui să reflecte respect. Misterul profund în ceea ce Îl privește pe Dumnezeu este evocat de complexitatea tronului, care are aspectul unui car supranatural animat de heruvimi puternici, alte ființe cu aripi și mâini puternice dedesubt (Ezechiel 1:8). Frumusețea glorioasă și sublimă a tronului divin creează o impresie de transcendență inaccesibilă. Ezechiel descrie tronul și spune că este făcut din pietre prețioase, în special lapislazuli sau safir, asociat cu divinitatea în Orientul Apropiat antic (Ezechiel 1:26). Daniel vede tronul făcut din flăcări (Daniel 7:9), în timp ce, în Apocalipsa, acesta este înconjurat de un curcubeu de smarald și de șapte torțe sau lămpi de foc în fața unei mări de cristal (Apocalipsa 4:3-6). La o așa etalare de splendoare magnifică și desăvârșită se cu-

vine o singură reacție din partea oamenilor: admirație amestecată cu umilință și cu o conștientizare acută a condiției noastre nenorocite și păcătoase fără Dumnezeu.

Pe de altă parte, această taină și frumusețe desăvârșită reprezintă un apel ca noi să le mărturisim existența, în cadrul serviciilor noastre de închinare. Le recunoaștem existența atunci când cercetăm cu respect revelația lui Dumnezeu prin cuvintele Sale și prin creația Sa. Frumusețea și taina lui Dumnezeu constituie în aceeași măsură un apel adresat oamenilor să se pocăiască și să Îi permită să ne reabiliteze caracterul păcătos. Mai mult, frumusețea și taina tronului lui Dumnezeu ne cheamă, aici și acum, să mărturisim atât dreptatea, cât și realitatea principiilor absolute ale adevărului lui Dumnezeu.

Tronul lui Dumnezeu de pe pământ

Cu toate acestea, Dumnezeu nu S-a închis în cer, undeva departe, indiferent la soarta oamenilor. Diferite întruchipări ale tronului ceresc au fost și pe pământ.

În Eden: Prima apariție pământească a tronului „ceresc” al lui Dumnezeu a avut loc în Eden, care este descrisă în termeni care amintesc de templul ceresc al lui Dumnezeu. Heruvimii care stau în fața grădinii, cu o sabie învăpăiată (Geneza 3:24), ne amintesc de heruvimii care stau în jurul tronului ceresc al lui Dumnezeu și formează flăcări (Psalmii 104:4; compară cu Daniel 7:9; Apocalipsa 4:3-6). Râurile care curg în Eden (Geneza 2:10-14) fac trimitere la apa vieții, care este limpede ca cristalul și izvorăște din tronul lui Dumnezeu (Apocalipsa 22:2). Pietrele prețioase apar de asemenea în ambele locuri, în cer și pe pământ (Geneza 2:12; compară cu Ezechiel 1:26).

Chivotul legământului: O altă localizare importantă a tronului lui Dumnezeu a fost chivotul legământului, care are și el un număr semnificativ de caracteristici comune cu tronul lui Dumnezeu din cer (cum ar fi prezența heruvimilor) și este considerat tronul lui Dumnezeu sau așternutul picioarelor Sale – în context modern e vorba despre un „scăunaș pentru picioarele Dumnezeului nostru” (1 Cronici 28:2, NTR; Plângeri 2:1, VDC). Dovada acestei identificări se găsește în 1 Cronici 28:2, unde expresia „chivotul legământului Domnului” este legată de „așternutul picioarelor Dumnezeului nostru” (1 Cronici 28:2). Acesta era locul, ca și în cazul celorlalte manifestări ale tronului, unde se desfășura judecata. „Așternut[ul]/„scăunaș[ul]” pentru picioare este menționat și

mai târziu, în 2 Cronici 9:18, fixat de tronul lui Solomon, conform vechiului obicei din Orientul Apropiat de a pune scăunele pentru picioare la picioarele zeului din templu (vezi Psalmii 99:5; 132:7; Plângeri 2:1), sugerând că Dumnezeu stătea deasupra lui.

Muntele Sion: Când s-a stabilit în țara sa, poporul Israel a pus chivotul legământului în templul din Ierusalim, pe muntele Sion. Numele „Sion” a fost apoi folosit ca sinonim pentru locul tronului lui Dumnezeu, locul desfășurării judecății (Psalmii 9:4; Isaia 16:5). Toate noțiunile anterioare referitoare la tronul lui Dumnezeu sunt așadar transferate asupra Sionului, unde Dumnezeu locuiește și judecă popoarele (Psalmii 9:11-15). Această orientare va continua în Noul Testament, unde se spune că Hristos și apostolii Săi vor sta pe tronuri pentru a judeca lumea (Matei 19:28). Sionul va desemna Noul Ierusalim din cer, unde speranța biblică de pace, dragoste și viață veșnică va deveni realitate, în cele din urmă (Apocalipsa 21:1-4).

Noi suntem templul lui Dumnezeu: În ultimă instanță, Dumnezeu locuiește în mijlocul poporului Său. Verbul ebraic *șakan*, „a locui”, este folosit pentru a exprima faptul că Dumnezeu locuiește în mijlocul poporului Său în sanctuar (Exodul 25:8,9). Această idee a locuirii lui Dumnezeu a fost atât de pregnantă încât a produs cuvântul *mișkan*, „cortul întâlnirii”, exact locul în care avea să stea Dumnezeu. Verbul se referă de asemenea la norul care locuia, „stătea” (*șakan*), deasupra cortului (Exodul 40:35). În Noul Testament, această noțiune este extinsă la persoana creștinului, inclusiv la trupul acestuia: „Nu știți că trupul vostru este Templul Duhului Sfânt care locuiește în voi și pe care L-ați primit de la Dumnezeu? Și că voi nu sunteți ai voștri?” (1 Corinteni 6:19). „Proslăviți dar”, conchide Pavel, „pe Dumnezeu în trupul și în duhul vostru, care sunt ale lui Dumnezeu” (1 Corinteni 6:20).

Aplicație

Pedagogia tronului: În zilele noastre, noțiunile de regalitate și de tron nu par deosebit de relevante. Simțul transcendenței, al respectului și sacralității s-a diminuat. Discută aceste noțiuni cu persoanele tinere și cu cele în vârstă. Ia în considerare următoarele strategii ca posibile modalități de transmitere a acestei noțiuni:

- 1 Organizează o ieșire în natură în mijlocul măreției și splendorii creației lui Dumnezeu, ca modalitate de a insufla simțul transcendenței și admirație față de tronul Său.

- 2 Organizează o vizită la un observator astronomic pentru a aprecia universul nostru infinit.
- 3 Invită un om de știință să explice complexitatea și misterele corpului uman.

Tronul în închinare: În lumina studiului despre tronul lui Dumnezeu, la nivel de biserică revizuiți serviciile de închinare, felul în care vă comportați la biserică, felul în care vă rugați, cântați, predicați. Este potrivit să vă lăudați cu succesul misiunii bisericii voastre sau cu numărul de studii biblice? De ce da sau de ce nu?

Tronul în etică: La nivel personal, recunoaște și apreciază prezența regală a lui Dumnezeu în aproapele tău, în rudele tale, în fratele sau sora ta, în părinții tăi și în soțul tău. Cum afectează realitatea tronului și a transcendenței lui Dumnezeu natura relației tale cu ei?

Tronul în viața ta personală: Răspunde la următoarea întrebare: Ce înseamnă în viața ta de zi cu zi faptul că trupul tău poate fi, într-un anume sens, tronul lui Dumnezeu? Ce impact are asupra modului în care îți tratezi trupul, îți organizezi timpul, îți gestionezi gospodăria și te porți la locul de muncă?

17 – 23 mai

În psalmi (I)

Sabat după-amiază

De memorat: „Apoi m-am uitat și iată că _____ stătea pe muntele
_____ și împreună cu El stăteau o _____
_____, care aveau scris pe frunte _____
Său și Numele _____ Său” (Apocalipsa 14:1).

Pentru a înțelege profeția, ca adventiști de ziua a șaptea suntem obișnuiți să căutăm simbolurile din Apocalipsa în istorisirile Vechiului Testament. Însă aceste narațiuni, deși se găsesc în tot Vechiul Testament, nu sunt singura sursă de interpretare. O sursă deosebit de bogată în informații este cartea Psalmii, o colecție de poezii sacre care explorează multe experiențe umane și posibile interacțiuni cu Dumnezeu – de la descurajare din cauza păcatului și a suferinței până la bucurie nestăpânită în prezența Lui și a repetatelor Sale promisiuni de iertare și mântuire.

La o citire atentă a psalmilor se observă detalii care dau viață cărții Apocalipsa, în special capitoul 14, care descrie lucrarea finală a bisericii rămășiței lui Dumnezeu pe pământ. Poporului lui Dumnezeu din zilele sfârșitului i s-a dat aceeași misiune ca poporului Israel din vechime: noi trebuie să fim o lumină pentru popoare, o ultimă chemare a harului adresată tuturor oamenilor de a se închina și a se supune Creatorului. Câteva detalii din această carte de cântări a lui Dumnezeu ne pot oferi noi modalități de a înțelege și a aprecia rolul nostru în ultimele momente din istoria pământului.

24 mai: Ziua Grupurilor Etnice

Când a supravegheat construirea cortului întâlnirii, lui Moise nu i s-a permis să folosească orice proiect ar fi dorit. Dumnezeu i-a dat un plan de urmat. „Vezi să faci după chipul care ți s-a arătat pe munte” (Exodul 25:40). Descoperim în Epistola către evrei că modelul folosit a fost cel al unei realități superioare, sanctuarul ceresc.

1 Ce ne învață Evrei 9:11-15 despre ceea ce face Hristos pentru noi ca Marele nostru Preot în sanctuarul ceresc?

Sanctuarul pământesc Îl prefigura pe Domnul Isus în amănunte uimitoare din activitatea preoților, din jertfe, mobilier și alte detalii de construcție. *Toate* vorbesc despre Isus.

Cartea Apocalipsa este, desigur, foarte bogată în imagini care evocă sanctuarul. Din primele versete găsim sfeșnicul din sanctuar, în capitolul 4 este explicit menționat chivotul legământului, precum și numeroase alte aluzii la templu. Fără o înțelegere a sanctuarului din Vechiul Testament, este imposibil să pricepem la ce se referă Ioan în descrierile din viziunile lui. Pavel afirmă că experiențele poporului Israel „s-au întâmplat ca să ne slujească drept pilde și au fost scrise pentru învățătura noastră, peste care au venit sfârșiturile veacurilor” (1 Corinteni 10:11).

Avem multe de învățat din studierea detaliilor templului. În cartea Psalmii găsim o componentă importantă pentru înțelegerea câtorva detalii: modul în care poporul lui Dumnezeu se raporta personal la templu. Vedem cum David se raporta la sanctuar și la slujbele sale și vedem reacția din inimă a celor din poporul Domnului la ceea ce avea să facă Mesia pentru ei. Nu este vorba doar de simboluri care ne ajută să Îl vedem pe Domnul Isus; putem să și analizăm experiențele personale ale celor care au înțeles ce îi învăța Dumnezeu prin intermediul sanctuarului și să extragem lecții pentru noi înșine, în propriile experiențe cu Dumnezeu.

Citește Psalmul 122. Deși nu putem merge literal la „Casa Domnului” de pe pământ (nu mai este acolo și, chiar dacă s-ar construi una în același loc, nu ar avea aceeași însemnătate), ce elemente ne încurajează în legătură cu ce a făcut Hristos pentru noi? Observă tema păcii, a siguranței, a laudei și a judecății!

În Apocalipsa 14 poporul lui Dumnezeu stă pe muntele Sion(ului). Muntele Sion cel original se afla chiar la vest de Ierusalimul de astăzi și era considerat locul tronului sau prezenței lui Dumnezeu în mijlocul poporului Său. Cu timpul, și Muntele Templului, aflat pe muntele Moria, a ajuns să fie identificat ca muntele Sion(ului). Cu alte cuvinte, descrierea rămășiței din zilele sfârșitului folosește terminologia sanctuarului, la fel ca majoritatea scenelor principale din cartea Apocalipsa. Datorită Mielului, poporul lui Dumnezeu se află pe muntele Său sfânt.

- 2 Citește Psalmii 15 și 24, în care David exprimă o întrebare esențială: „Cine va locui pe muntele Tău cel sfânt?” Compară răspunsul lui din acești psalmi cu descrierea oamenilor care stau pe muntele Sionului în Apocalipsa 14:1-5. Ce asemănări găsești? Cum se poate alătura cineva acestui grup? Ce înseamnă că aveau scris pe frunte numele Tatălui (Apocalipsa 14:1)?**

Descrierea pe care psalmul lui David le-o face acelor care au voie să stea în prezența lui Dumnezeu este un standard destul de înalt pentru niște bieți păcătoși. Cine poate spune că a umblat întotdeauna în neprihănire? Sau că a spus întotdeauna adevărul din inimă (Psalmii 15:2)? Niciunul dintre noi nu poate spune că „nu se clatină niciodată” (Psalmii 15:5). Dacă totuși spunem că nu am păcătuit niciodată – afirmă Biblia –, adevărul nu este în noi (1 Ioan 1:8).

Nu putem concluziona decât că Mielul este Cel care face cu puțință ca noi să stăm pe Sion. Mielul nu este menționat în psalmul lui David, dar apare brusc în descrierea din Apocalipsa 14. Este aproape ca și cum Apocalipsa răspunde la întrebarea lui David. Acum că Mielul lui Dumnezeu Se află pe muntele Sionului, în sanctuar, și noi putem fi prezenți acolo datorită neprihănirii Sale atribuite nouă prin credință. Putem avea „îndrăzneală să intrăm în sanctuar prin sângele lui Isus, pe calea cea nouă și vie pe care ne-a deschis-o prin catapeteasmă, adică prin trupul Său” (Evrei 10:19,20, EDCR). Fără sângele Lui ce speranță am avea? Niciuna.

Gândește-te la toate făgăduințele Bibliei cu privire la biruința asupra păcatului! De ce, chiar și cu acele promisiuni, nu reușim să ne ridicăm la înălțimea exemplului desăvârșit pe care Domnul Isus l-a stabilit pentru noi și de ce avem nevoie de viața Sa desăvârșită ca înlocuitor al nostru?

Rămășița adunată pe Sion are un nume scris pe frunte: numele Tatălui și al Mielului. (Nu este sigur dacă este vorba de două nume diferite; Isus este însăși imaginea Tatălui!) Un „nume” în Scripturi reprezintă *caracterul*. Expresia „a avea un nume bun” exprimă exact ideea de a avea un caracter de apreciat.

- 3** Analizează în mai multe traduceri (în special NTR și BTF) **Exodul 33:18-23; 34:1-7 și Psalmii 119:55**. Când Moise a cerut să vadă slava lui Dumnezeu, ce a promis Dumnezeu că îi va arăta? Ce a urmat după ce Dumnezeu i-a spus lui Moise numele Lui (**Exodul 34:5**)?

Unii își imaginează slava lui Dumnezeu ca pe o lumină strălucitoare, de care nu te poți apropia, ceea ce este cu siguranță o descriere potrivită. Dar slava lui Dumnezeu este mai mult decât o simplă manifestare vizuală; slava Lui este caracterul Lui. Același lucru este valabil și pentru numele lui Dumnezeu. Când Biblia descrie o rămășiță de oameni cu numele lui Dumnezeu scris pe frunte, nu este vorba de faptul că au scris pe frunte litere propriu-zise, ci înseamnă a avea caracterul lui Dumnezeu întipărit în minte, în inimă, astfel încât să se reflecte în viața practică dragostea și caracterul divin. Înseamnă a fi atras mai aproape de El și a-L iubi pentru cine este și ce a făcut pentru fiecare om.

Este interesant și faptul că Dumnezeu i Se prezintă lui Moise în contextul în care Moise primește din nou Cele Zece Porunci, care sunt și ele o prezentare a caracterului divin. Tot la fel, despre oamenii din Apocalipsa 14 care au „numele” lui Dumnezeu se spune că „păzesc poruncile lui Dumnezeu”. De remarcat apoi cuvintele care se găsesc în Evrei: „«Iată legământul pe care-l voi face cu ei după acele zile», zice Domnul: «Voi pune legile Mele în inimile lor și le voi scrie în mintea lor», adaugă: «Și nu-Mi voi mai aduce aminte de păcatele lor, nici de fărădelegile lor»” (Evrei 10:16,17). Ce mod de exprimare a Evangheliei: deși legea lui Dumnezeu se reflectă în viețile noastre, încă avem nevoie ca păcatele noastre să nu mai fie ținute minte. Numele lui Dumnezeu este caracterul Său. Legea Lui morală este o reproducere a caracterului Său. Iar cei adunați pe muntele cel sfânt al lui Dumnezeu în zilele finale sunt plini de dragoste pentru Dumnezeu, o dragoste care se manifestă prin ascultarea de legea Sa.

Dacă suntem mântuiți prin credință și nu prin lege, atunci care este importanța legii lui Dumnezeu? Vezi 1 Ioan 5:3.

- 4 Citește Psalmul 5, în care David observă contraste puternice între cei pierduți și cei răscumpărați. Compară acest psalm cu Apocalipsa 14:1-12. Ce asemănări găsești și cum înțelegi ce înseamnă să faci parte din mișcarea rămășiței lui Dumnezeu din zilele finale?**

Este important de observat că David insistă că omul rău „nu poate locui” lângă Dumnezeu (Psalmii 5:4). Rostul cortului întâlnirii era ca Dumnezeu să locuiască în mijlocul poporului Său și același lucru va fi valabil și în împărăția lui Hristos (vezi Apocalipsa 21:3). Cei care vor să se apropie de tronul lui Dumnezeu trebuie să fie *răscumpărați*. Este de asemenea demn de remarcat că David descrie un act de închinare în Psalmii 5:7, care este principala miză a marii lupte. Apocalipsa 13 menționează de cinci ori închinarea, iar cele trei solii îngerești cheamă lumea să se „închin[e] Celui ce a făcut”. David ne spune că se teme de Dumnezeu, iar mesajul rămășiței adresează lumii apelul: „Temeți-vă de Dumnezeu și dați-I slavă, căci a venit ceasul judecății Lui” (Apocalipsa 14:7). De notat și faptul că despre cei răscumpărați din Apocalipsa 14 se spune că „în gura lor nu s-a găsit minciună” (v. 5); ei sunt cei care rostesc adevărul, ale căror cuvinte și fapte reflectă caracterul neprihănit al lui Dumnezeu. În gura celor răi, potrivit lui David, „nu este nimic adevărat” (Psalmii 5:9).

În această parte principală din Apocalipsa, Ioan prezintă o scenă șocantă: niște bieți păcătoși au fost salvați de la moarte și au privilegiul de a sta în prezența lui Dumnezeu. Ei nu și-au câștigat singuri acest drept, ci le este acordat prin faptul că Mielul lui Dumnezeu – Fiul neprihănit al omului – stă acolo împreună cu ei. Sunt iertați, răscumpărați; nu mai trebuie să își poarte propria vină (compară cu Psalmii 5:10), pentru că Mielul lui Dumnezeu a purtat-o în locul lor (compară cu Isaia 53:12 și 2 Corinteni 5:21). Odată întipărit în inimă numele lui Dumnezeu, este greu să nu spui nimic. Poporul lui Dumnezeu transmite cu „glas tare” o ultimă ofertă de har (Apocalipsa 14:7). „Atunci, toți cei ce se încred în Tine se vor bucura, se vor veseli totdeauna, căci Tu îi vei ocroti. Tu vei fi bucuria celor ce iubesc Numele Tău” (Psalmii 5:11).

Imaginează-ți că la judecată stai în fața unui Dumnezeu sfânt și desăvârșit și fiecare faptă comisă vreodată este expusă pe deplin în fața Lui. Ce îți spune această imagine despre nevoia ta de neprihănirea lui Hristos?

După ce Domnul i S-a arătat în sala tronului (Isaia 6:1-8) și după ce i s-a spus că „nelegiuirea [lui] este îndepărtată” și „păcatul [lui] este ispășit”, Isaia a răspuns chemării lui Dumnezeu, spunând: „Iată-mă, trimite-mă” (Isaia 6:7,8). Adică, după ce s-a convins că este împăcat cu Dumnezeu și în ciuda faptului că își cunoștea greșelile, era gata să lucreze pentru Domnul. Cu noi nu este tot la fel? Cum să le putem proclama altora mântuirea dacă nu o avem noi înșine? Și o putem avea, prin credința în Domnul Isus și în ceea ce a făcut El pentru noi.

6 Studiază Psalmii 51:7-15. Ce promite David să facă după ce a fost iertat?

A fi chemat în prezența lui Dumnezeu înseamnă, în ultimă instanță, a fi trimis înapoi în lume. În înțelepciunea Sa, Dumnezeu i-a însărcinat pe cei răscumpărați să fie glasul Său în lume. La un moment dat, impactul poporului Său pe pământ se va simți în forță (Apocalipsa 18:1).

„Imediat după ce omul a venit la Domnul Hristos, în inima lui se naște dorința de a le face cunoscut altora ce minunat prieten a găsit în Isus; adevărul salvator și sfințitor nu poate fi închis în inimă. Dacă suntem îmbrăcați cu îndreptățirea lui Hristos și dacă suntem plini de bucuria locuirii în noi a Duhului Său, nu vom putea tăcea” (Ellen G. White, *Calea către Hristos*, p. 78).

În Apocalipsa 14, cele trei solii îngerești se întemeiază pe „Evanghelia veșnică” (Apocalipsa 14:6). Cu alte cuvinte, încă dinainte de a fi proclamate mesajele: (1) despre închinarea la Cel „ce a făcut cerul și pământul, marea și izvoarele apelor” (Apocalipsa 14:7), (2) despre căderea Babilonului (Apocalipsa 14:8) sau (3) despre închinarea la fiară și la icoana ei (Apocalipsa 14:9), este proclamată baza Evangheliei – mântuirea prin Isus Hristos. Iar aceasta, pentru că avertizările și mesajele celor trei îngeri nu înseamnă nimic fără speranța în Domnul Isus. Aceasta este perspectiva celor care proclamă aceste solii: ceea ce a făcut și face Domnul Isus pentru ei. În afară de „Evanghelia veșnică” nu avem categoric nimic de valoare de transmis lumii.

Meditează asupra faptului că, până și înainte să înceapă proclamarea celor trei solii îngerești, suntem îndrumați spre „Evanghelia veșnică”. Ce ar trebui să ne spună lucrul acesta despre rolul fundamental al acestui adevăr în tot ceea ce credem?

„Psalmii lui David exprimă întreaga gamă de trăiri, de la adâncurile vinovăției recunoscute și ale autocondamnării până la credința cea mai vie și legătura cea mai strânsă cu Dumnezeu. Consemnarea vieții lui arată că păcatul nu poate aduce decât durere și rușine, dar că iubirea și mila lui Dumnezeu pot atinge profunzimi dintre cele mai mari, credința poate înălța sufletul care se pocăiește până la nivelul de a dobândi statutul de fiu și fiică a lui Dumnezeu. Dintre toate asigurările cuprinse în Cuvântul Său, aceasta este una dintre mărturiile cele mai vii despre credincioșia, dreptatea și îndurarea legământului lui Dumnezeu. [...]»

«Am jurat robului Meu David [...] mâna Mea îl va sprijini și brațul Meu îl va întări. [...] Credincioșia și bunătatea Mea vor fi cu el și tăria lui se va înălța prin Numele Meu. Voi da în mâna lui marea și în dreapta lui râurile. El Îmi va zice: «Tu ești Tatăl meu, Dumnezeul meu și Stânca mântuirii mele!» Iar Eu îl voi face întâiul născut, cel mai înalt dintre împărații pământului. Îi voi păstra totdeauna bunătatea Mea, și legământul Meu îi va fi neclintit» (Psalmii 89:3,21,24-28)” (Ellen G. White, *Patriarhi și profeți*, p. 754, 755).

Zilnic: Geneza 25 – 31; Ellen G. White, *Faptele apostolilor*, cap. 21

1. Ce fel de bătrânețe a avut Avraam?

2. De ce i s-a spus lui Isaac: „Pleacă de la noi...”?

3. Cu cine s-a căsătorit fata lui Ismael?

4. Pe ce călăreau copiii și nevestele lui Iacov ?

5. **Ce fel de planuri născocoște Satana ca să prindă lumea în cursă?**

Aprofundează tema învățată și răspunde online la întrebări:
adventist.ro/reconsacrare

Privire generală

Aflați în centrul Bibliei, psalmii conțin mărturii despre modul în care se rugau și se închinau israeliții din vechime. Nu doar cei care erau preoți se rugau, ci și oamenii de rând, poeții și împărații Îi cântă laude Creatorului și Mântuitorului. Dar totodată plâng și strigă către Domnul, dorind judecata și mântuirea Sa. În acești psalmi care reflectă suferința poporului Israel de odinioară se găsesc și imagini profetice referitoare la sfârșitul timpului, când marele Judecător va veni în sfârșit ca răspuns la dorința popoarelor. Caracteristica escatologică a acestor psalmi a fost remarcată de numeroși cercetători biblici.

În următoarele două studii vom cerceta aceste poezii și imnuri sacre pentru a găsi mesaje care ne vorbesc nouă, celor care trăim în vremea sfârșitului. Ne vom gândi la suferința noastră, la frustrările noastre și la experiențele noastre dureroase ca răspuns la tăcerea lui Dumnezeu. Vom căuta pacea în perioadele de suferință și de război. Vom plânge împreună cu oamenii din psalmi. Dar vom fi de asemenea mângâiați și întăriți în speranța noastră pe măsură ce vom afla despre realitatea și certitudinea promisiunii lui Dumnezeu. Răspunsul nostru final va fi atunci să ne închinăm Domnului. Atunci vom înțelege mai bine profunzimea și semnificația dorinței poporului Israel. Dar, mai important, vom descoperi cât de relevante sunt cântecele din psalmi ale acestor poeți și preoți, pentru noi, care trăim în vremea sfârșitului.

Comentariu

Pentru această incursiune în „sufletul” mesajului profetic, am ales patru psalmi: Psalmul 122, pentru apelul său arzător și emoționant: „Rugați-vă pentru pacea Ierusalimului” (v. 6); Psalmii 15 și 24, pentru că ambii exprimă nedumerire cu privire la absența Domnului și pun aceleași întrebări tulburătoare: „Cine va locui pe muntele Tău cel sfânt?” (15:1), „Cine va putea să se suie la muntele Domnului?” (24:3), și Psalmul 51, pentru implorarea înfiorată în fața prezenței Domnului în templul Său: „Zidește în mine o inimă curată, Dumnezeule” (Psalmii 51:10).

Psalmul 122: pacea Ierusalimului

Deși Psalmul 122 îi este atribuit lui David, mulți cercetători biblici au pus la îndoială această legătură, pe baza referirii la „Casa Domnului” (122:1,9). Se consideră că David nu ar fi putut menționa „Casa Domnului”,

adică templul din Ierusalim, pur și simplu pentru că templul nu fusese construit încă în vremea sa. Dar cortul întâlnirii din vremea lui David este adesea numit „Casa Domnului” (1 Samuel 1:7,24; Judecătorii 19:18). Astfel, ceea ce se pierde din vedere în această argumentare este faptul că muntele Moria, care avea să devină locul de amplasare a Ierusalimului, este de asemenea numit „muntele Domnului”, foarte devreme în istoria biblică (Geneza 22:14, NTR, BTF). Noțiunile de „Casa Domnului” și de „Ierusalim” trebuie prin urmare interpretate într-un sens spiritual, care transcende perioada propriu-zisă a lui David. În timp ce David se roagă pentru pacea Ierusalimului, suntem inspirați să considerăm Ierusalimul pământesc o ilustrare a celui ceresc și să visăm la pacea și la judecata care se vor răspândi ca razele până la marginile pământului, ca o binecuvântare pentru popoare (Geneza 22:17,18; compară cu 12:3).

Faptul că David, războinicul, se gândește la pacea Ierusalimului sugerează că lumea va duce un război împotriva Ierusalimului. Profetul are în vedere evenimentul de la „Armagedon”, așa cum este prezis în Apocalipsa 16:16 și în Daniel 11:45. Numele „Armagedon”, care înseamnă „muntele adunării”, se referă la muntele Domnului, unde poporul lui Dumnezeu se adună pentru a se închina. Această „adunare” se referă și la adunarea popoarelor care vor veni să atace poporul lui Dumnezeu. Expresia „muntele Domnului” reprezintă, la nivel de simbol, Sionul sau Ierusalimul spiritual. Așadar David vede profetic că pacea lumii depinde de pacea Ierusalimului. Prin urmare el ne îndeamnă să ne rugăm pentru pacea Ierusalimului, de care depinde pacea, binecuvântarea și salvarea lumii.

Psalmii 15 și 24: muntele Domnului

În Psalmii 15 și 24, David pune o întrebare care vizează același eveniment, și anume ocuparea „muntelui sfânt”, care se referă la Noul Ierusalim din cer. Doar că răspunsul la întrebare este diferit în cei doi psalmi. În Psalmul 15 se pune accent pe nivelul uman și pe grija pentru poporul lui Dumnezeu. Descrierea celor drepti se află aici în contrast cu descrierea celor răi din Psalmul 14, care persecută poporul lui Dumnezeu (14:4) – identificat drept „neamul neprihănit” (14:5). Poporul lui Dumnezeu caută „scăpare” la Domnul (14:5,6) și dorește eliberarea oferită de El, care va veni „din Sion” (14:7).

Psalmul 15 continuă în aceeași direcție, prin urmare se naște întrebarea: „Cine va locui pe muntele Tău cel sfânt?” (15:1). Pentru a răspunde la această întrebare, psalmistul face referire la cei din poporul lui Dumnezeu, care, spre deosebire de cei nelegiuți din psalmul prece-

dent, trăiesc conform unor principii de conduită, echivalate cu Cele Zece Porunci: trei sunt pozitive (15:2), iar șapte sunt negative (15:3-5). Primul principiu le include pe toate celelalte: „Cel ce umblă în neprihănire...” (15:2). Cuvântul ebraic *tamim* („în neprihănire”, VDC) înseamnă „cu integritate” (NTR, BTF), fără prefăcătorie, și sugerează o religie autentică în care nu există falsitate sau perfidie. Religia poporului lui Dumnezeu se bazează pe temerea de Domnul, exprimată în centrul psalmului (vezi 15:4). De remarcat de asemenea că aceste principii sunt, în esență, de ordin etic, referindu-se la modul în care îi tratăm pe ceilalți. Ele se referă la comportamentul negativ: minciuna (15:2), calomnia (15:3) și înșelăciunea (15:5).

Psalmul 24 completează Psalmul 15. În timp ce Psalmul 15 are o perspectivă existențială, Psalmul 24 are o perspectivă cosmică, redată în trei secțiuni. Se începe cu o recunoaștere a Dumnezeului creației, care stăpânește asupra universului (24:1,2). Apoi se trece la chemarea la închinare, prin întrebarea: „Cine va putea să se suie la muntele Domnului?” În psalmi închinarea este, în general, o reacție a omului la creația lui Dumnezeu (95:6; 100:1-3). A doua secțiune (24:3-6) răspunde la întrebarea din versetul 3, accentuând că numai cei care au „mâinile nevinovate și inima curată” și care nu s-au dedat idolatriei sunt demni să urce pe muntele Domnului, adică să se închine (24:4). Psalmul nu face referire aici la un ideal de perfecțiune absolută. Ulterior, acești închinători sunt descriși ca „generația celor ce-L caută” pe Domnul (Psalmii 24:6, NTR, BTF).

A treia secțiune (24:7-10) este despre venirea Împăratului slavei. Dumnezeu este descris aici ca un războinic victorios, „viteaz în lupte” (24:8), care a înfrânt forțele răului și ale haosului și, prin urmare, a restabilit ordinea creației. Cu alte cuvinte, idealul religios al poporului lui Dumnezeu, care așteaptă salvarea din Sion, este atât un ideal vertical, cât și orizontal. Acesta este alcătuit din credința personală în Dumnezeul invizibil și din speranța în împărăția viitoare; prin urmare, este deopotrivă iluminator (conferă înțelepciune) și apocaliptic.

Psalmul 51: o inimă curată

Potrivit antetului Psalmului 51, această rugăciune trebuie să fi fost scrisă de David când a fost confruntat de profetul Natan în legătură cu păcatul lui. Dar această rugăciune poate fi înțeleasă și interpretată și ca o implorare tipică oricărei persoane care este conștientă de nelegiuirea ei și care dorește să se întâlnească cu Dumnezeul nostru, care ne vine în întâmpinare.

Rugăciunea începe cu apelul lui David la Dumnezeu să îl ierte, să aibă milă pentru „fărădelegile” lui (51:1). Apoi psalmul se împarte în două. Prima parte (51:1-9) este o implorare ca Dumnezeu să îi ierte „fărădelegile”, care îl separă de El. Dumnezeu este descris aici ca îndurător (51:1), iubitor de adevăr (51:6) și ascunzându-Și fața (51:9). Păcatul este atât de mare și de profund încât, pentru a-l desemna, sunt folosite toate cuvintele care exprimă ideea de păcat: *khet*’, „păcat”; *peša*’, „fărădelege”; *awon*, „nelegiuire”. Pentru a reda magnitudinea păcatului său, poetul folosește o hiperbolă: păcatul lui a început încă de la concepția lui în pântecul mamei lui (51:5). Prin urmare, singura modalitate ca el să se apropie de Dumnezeu și să-Și recupereze relația cu El este ca păcatul lui să dispară, ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat. În prima secțiune, rugăciunea este punctată de câteva cuvinte-cheie care exprimă această idee de ștergere: „șterge” (51:1,9), „spală” (51:2,7), „curățește” (51:2,7).

A doua parte a psalmului (51:10-19) se concentrează pe ideea de reînnoire. Cuvintele-cheie sunt „zidește”, „pune”, „dă-mi iarăși”. Dumnezeu este descris drept Creatorul (51:10,12,15) și Mântuitorul (51:14). Psalmul se încheie cu imaginea zidurilor Ierusalimului și a jertfei care este acceptată de Dumnezeu (51:18,19).

Aplicație

- 1 Ce înseamnă pentru noi astăzi apelul psalmistului la rugăciuni înălțate „pentru pacea Ierusalimului”? Ce să facem pentru a avea parte de ea?
- 2 Meditează la recomandarea Domnului Isus din Matei 6:10. Această rugăciune nu este doar despre o soluție spirituală pentru lumea noastră tulburată, ci despre venirea lui Isus pentru a *schimba* lumea. Discutați.
- 3 De ce speranța noastră în venirea Domnului, îngrijorarea legată de semnele timpului, evenimentele senzaționale care se desfășoară în lume și dorința noastră de a ne pregăti pentru împărăția lui Dumnezeu ar trebui să completeze efortul nostru personal de a ne dezvolta caracterul, în calitate de creștini? Discutați de ce eforturile noastre religioase în vederea sfințirii și idealul nostru de sfințenie ar trebui să ne facă mai înțelegători cu semenii noștri și mai etici în modul în care îi tratăm.
- 4 **Activitate:** Întrucât trăim în vremuri de război peste tot în lume, trebuie să învățăm să ne rugăm pentru „pacea Ierusalimului”. Această noțiune înseamnă că pacea lumii ar trebui să facă parte din preocupările noastre. Învățați să manifestați milă, empatie pentru oamenii care suferă în condiții de război.

24 – 30 mai

În psalmi (II)

Sabat după-amiază

De memorat: „Te _____ popoarele, Dumnezeu, toate _____
Te laudă. Se _____ neamurile și se veselesc, căci
Tu _____ popoarele cu _____ și
_____ neamurile pe pământ” (Psalmii 67:3,4).

Atunci când ne gândim la evenimentele finale, avem tendința să ne concentrăm pe fiarele și puterile din Apocalipsa. Bineînțeles, ele au un rol major, important. Altfel, Dumnezeu nu le-ar fi pus în Biblie ca noi să le înțelegem (vezi Apocalipsa 1:3). Profeția însă abordează și problemele asociate cu: păcatul și suferința, judecata, lupta dintre bine și rău, natura dreptății și a nedreptății, persecuția și multe altele.

Aceste probleme sunt abordate și de psalmi, cu mare profunzime, explorând aproape toate emoțiile umane posibile – de la deznădejde întu-necată la bucurie nestăpânită. Vedem cum poporul Israel se pregătește de luptă împotriva forțelor întunericului. Citim despre persoane care se luptă să înțeleagă de ce Dumnezeu nu abordează răul mai direct și mai prompt, o întrebare pe care, fără îndoială, ne-am pus-o cu toții. Suntem îndrumați către sanctuar pentru răspunsuri și există, de asemenea, ape-luri repetate la statutul lui Dumnezeu de Creator. Nu sunt acestea pro-bleme și întrebări cu care și noi, în contextul nostru de astăzi, ne luptăm? Bineînțeles că sunt – motiv pentru care vom continua să studiem cartea Psalmii pentru a afla mai multe despre aceste adevăruri cruciale.

31 mai: Ziua Lucrării în Penitenciare

- 1** Ce mesaj de speranță putem extrage din Psalmul 46, în mijlocul agitației vieții de acum și știind ce se va abate asupra pământului în marea luptă din zilele sfârșitului?
-
-
-

Psalmul 46 pare să facă referire la o temă pe care o găsim în Epistola către evrei: *existența a ceva mai bun*. Isus Hristos este *mai bun* decât marele-preot pământean, jertfa Lui este *mai bună* decât toate jertfele animale, iar sanctuarul ceresc este *mai bun* decât ilustrările care au existat pe pământ. Acest psalm are însă o abordare diferită. Autorul nu pune lucruri bune în contrast cu lucruri mai bune, ci pune în paralel o lume răzvrătită – și consecințele teribile ale acestei răzvrățiri – cu perspectiva lucrurilor mai bune pe care Dumnezeu le are în plan pentru noi.

Fără îndoială acest psalm este plin de speranță și de făgăduința că până și în mijlocul pustiirii, încercărilor, suferinței și războaielor cu care ne confruntăm, în cele din urmă ne vom găsi liniștea și vom cunoaște faptul că El este Dumnezeu (Psalmii 46:10, BTF), convinși că într-o zi toate acestea se vor sfârși și că Dumnezeu va „fi înălțat pe pământ” (Psalmii 46:10, BTF).

De notat și ce scrie în versetul 2: „De aceea nu ne temem chiar dacă s-ar zgudui pământul și s-ar clătina munții în inima mărilor.” Nu putem să nu ne ducem cu gândul la scenele care vor avea loc la a doua venire: „Cerul s-a strâns ca o carte de piele pe care o faci sul. Și toți munții și toate ostroavele s-au mutat din locurile lor” (Apocalipsa 6:14); la „venirea zilei lui Dumnezeu, [...] cerurile aprinse vor pieri și trupurile cerești se vor topi de căldura focului” (2 Petru 3:12). Lumea noastră prezentă, cu toate relele care o însoțesc, nu va dura la nesfârșit, iar mintea noastră de acum abia dacă poate cuprinde perspectiva în legătură cu ce va urma după aceea. Pentru moment însă, trebuie doar să rezistăm, să rămânem în credință și să ne ținem strâns de revelația lui Dumnezeu pe care o avem, în special prin jertfa Domnului Isus.

Oricât de rău ar sta lucrurile în această lume (și știm că vor sta și mai rău), ce speranță găsești în cunoașterea bunătății, puterii și caracterului lui Dumnezeu?

Mare parte din limbajul cărții Psalmii este simbolic, dar, când are legătură cu resetarea finală a planetei noastre, avem puține motive să credem că este *doar* simbolic. Psalmul 46 ne reamintește că pământul fizic va fi profund afectat de revenirea lui Hristos. Dar nu doar stâncile și oceanul vor fi afectate, ci și nefastele sisteme de guvernare umană, care au cauzat atât de multă suferință de-a lungul mileniilor. În cele din urmă, toate aceste puteri și tot răul și suferința vor lua sfârșit pentru totdeauna.

2 Ce ne spune Ieremia 4:23-36 despre soarta acestei lumi, cel puțin până când vor fi „un cer nou și un pământ nou” (Apocalipsa 21:1)?

Profețiile biblice ne arată ce se va întâmpla cu această lume. Viziunea din Daniel 7, de exemplu, ne arată o mare furtunoasă din mijlocul căreia se ridică națiunile lumii. Vânturile conflictelor suflă pe marea neamurilor (pământul), dând naștere la împărății lumești una după alta, fără a vreuna dintre ele să poată rezolva problemele care afectează umanitatea. Liderii pământeni în care îndrăznim să avem încredere se dovedesc aproape întotdeauna la fel de păcătoși și de egoiști ca noi toți.

Niciunul dintre imperiile arătate lui Daniel nu s-a dovedit un cămin sigur pentru poporul lui Dumnezeu (deși unele au fost mai bune decât altele). Dar știm că avem cetățenie în împărăția lui Dumnezeu (Filipeni 3:20), iar sus, deasupra haosului de pe această planetă, se află un tron care nu poate fi mutat (vezi Ezechiel 1:26). Domnul Isus ne-a învățat că lumea va intra într-un haos și mai mare pe măsură ce ne apropiem de momentul revenirii lui Hristos (Matei 24), dar noi putem rezista prin credință, indiferent de starea planetei noastre, pentru că știm că Dumnezeu nu a pierdut controlul și că Își va respecta promisiunile: „Neamurile se frământă, împărățiile se clatină, dar glasul Lui răsună, și pământul se topește de groază. Domnul oștirilor este cu noi, Dumnezeul lui Iacov este un turn de scăpare pentru noi” (Psalmii 46:6,7). Pe termen scurt, lucrurile nu merg prea bine și nici nu vor merge. Pe termen lung? Mulțumită Domnului Isus, va fi cu totul altceva.

Fără îndoială, lumea noastră pare haotică și scăpată de sub control. Cum te ajută profeția din Daniel 7, de exemplu, să vezi că în cele din urmă lucrurile se vor îndrepta pentru noi, dacă rămânem credincioși?

3 Ce se spune în Psalmii 47:1-4 despre locul nostru, în final, în împărăția lui Hristos?

Pe termen lung, viitorul este luminos. Până atunci, omenirea i-a cedat lui Lucifer stăpânirea asupra planetei, iar în momentul în care s-a prezentat la consiliul ceresc relatat în cartea Iov, Satana s-a lăudat că acest pământ îi aparține. „Domnul a zis Satanei: «De unde vii?» Și Satana a răspuns Domnului: «De la cutureierarea pământului și de la plimbarea pe care am făcut-o pe el»” (Iov 1:7). Satana își declara *stăpânirea*; talpa piciorului era folosită în Antichitate pentru a reprezenta dreptul de proprietate. „Scoală-te, străbate țara în lung și în lat”, i-a zis Dumnezeu lui Avraam, „căci ție ți-o voi da” (Geneza 13:17).

4 Compară 1 Tesaloniceni 4:13-17 cu Zaharia 14:4 și observă unde va sta Domnul Isus. Care sunt cele două aspecte ale suveranității supreme a lui Hristos asupra acestei lumi?

Referindu-se la ce face Hristos la sfârșitul mileniului, Ellen G. White a scris: „Hristos coboară pe Muntele Măslinilor, de unde S-a înălțat după înviere și unde îngerii au repetat făgăduința revenirii Sale. Profetul spune: «Atunci va veni Domnul, Dumnezeul meu, și toți sfinții împreună cu El! Picioarele Lui vor sta în ziua aceea pe Muntele Măslinilor, care este în fața Ierusalimului, spre răsărit; Muntele Măslinilor se va despică la mijloc [...] și se va face o vale foarte mare. [...] Și Domnul va fi Împărat peste tot pământul. În ziua aceea, Domnul va fi singurul Domn, și Numele Lui va fi singurul Nume» (Zaharia 14:4,5,9). În timp ce Noul Ierusalim, în splendoarea lui orbitoare, coboară din ceruri și se așază pe locul curățat și pregătit să-l primească, Hristos împreună cu poporul Său și cu îngerii intră în Cetatea Sfântă” (Ellen G. White, *Tragedia veacurilor*, p. 662, 663).

Privește la speranța care ne-a fost dată prin Isus! Gândește-te cât de grea ar fi viața dacă totul s-ar termina, pentru totdeauna, cu moartea.

5 Studiază Psalmul 75, apoi Matei 26:26-29 și Apocalipsa 14:7-12. Ce anume contează la judecată?

Există păreri potrivit cărora acest psalm ar fi fost cântat după decimarea miraculoasă a armatei lui Sanherib (2 Cronici 32; 2 Împărați 19) – o istorisire care pare să facă trimitere la distrugerea finală a celor răi, din Apocalipsa 20. Poporul lui Dumnezeu se află în Cetatea Sfântă împreună cu împăratul lui neprihănit, când armatele celui rău vin și îi înconjoară, iar apoi sunt distruse de Dumnezeu Însuși.

Unul dintre lucrurile ce vor fi corectate de Dumnezeu la judecată este însușirea abuzivă a puterii din lumea noastră decăzută. Oamenii căzuți nu mai trăiesc pentru alții sau pentru gloria lui Dumnezeu, ci pentru ei înșiși. Astăzi, în multe privințe, trăim consecințele faptului că am ales să credem că nu există niciun sens sau standard moral obiectiv în univers. Filozoful Friedrich Nietzsche a insistat că, pentru a exista un sens, trebuie să îl inventăm noi înșine și să pretindem că universul există pentru noi. Fiecare persoană, de fapt, se comportă ca și cum ar fi un dumnezeu. (Cineva s-ar putea întreba: *Cât de bine a funcționat această filozofie pentru Nietzsche însuși?* El s-a prăbușit pe o stradă din Italia, după ce a încercat să oprească un om care bătea un cal. Apoi și-a petrecut următorii 11 ani într-o stare semicatatonică și a murit în anul 1900).

Oricât de grave ar fi problemele, în calitate de credincioși ni se reamintește să trăim cu speranță și să nu judecăm viitorul după evenimentele curente. Este ușor să cădem în disperare atunci când vedem cum stâlpii civilizației sunt erodați constant de inima și mintea celor fără Dumnezeu sau de cei a căror viziune despre Dumnezeu nu se regăsește în Biblie. Trăim într-o perioadă în care valorile morale, chiar și lucruri elementare precum sexul uman – masculin și feminin –, se află sub asalt, cel puțin în unele părți ale lumii. Anumite tipuri de imoralitate, lucruri despre care multor oameni le-ar fi fost rușine să vorbească, chiar și în privat, sunt acum lăudate și aplaudate public. Atât de gravă este situația.

Deși trebuie să ne facem partea acum în încercarea de a le face altora viața mai bună, de ce este întotdeauna important să ne amintim că va fi nevoie de distrugerea totală a acestei lumi și de recrearea ei supranaturală, înainte ca toate lucrurile să fie, în cele din urmă, îndreptate?

6 Cum te ajută imnul de laudă din Psalmul 67 să înțelegi rolul poporului lui Dumnezeu în cele relatate în Apocalipsa 14:6-12?

Inginerii de la MIT au creat o vopsea neagră care face obiectele aproape invizibile. Creată din nanotuburi de carbon, aceasta poate să absoarbă 99,995% din lumina vizibilă. Chiar și cea mai puternică lumină nu reușește să facă vizibile obiectele acoperite cu aceasta.

Psalmul 67 începe cu un apel ca Dumnezeu să „facă să lumineze peste noi Fața Lui, ca să se cunoască pe pământ calea [Lui]” (Psalmii 67:1,2). Prin planul de mântuire, Dumnezeu a asigurat o cale pentru ca păcătoșii să fie primiți din nou în prezența Lui imediată, glorioasă, fără a fi distruși de slava Sa; și chiar și acum, în această viață, jertfa Domnului Hristos face posibil ca fața lui Dumnezeu să strălucească asupra noastră.

Ba, mai mult, Dumnezeu intenționează ca noi să reflectăm lumina Sa pentru restul lumii. Aceasta a fost sarcina dată poporului Israel: templul trebuia să fie o casă de rugăciune pentru toate popoarele: „Îi voi aduce la muntele Meu cel sfânt și-i voi umple de veselie în Casa Mea de rugăciune. Arderile-de-tot și jertfele lor vor fi primite pe altarul Meu, căci Casa Mea se va numi o casă de rugăciune pentru toate popoarele” (Isaia 56:7).

În acest psalm, David ne amintește că Dumnezeu dorește „ca să se cunoască pe pământ calea [Lui] și printre toate neamurile mântuirea [Lui]” (Psalmii 67:2). În mod tragic, poporul lui Dumnezeu a dezamăgit adesea în această privință. Istoria poporului Israel conține câteva capitole întunecate, la fel ca istoria bisericii creștine. Este ca și cum ne-am fi vopsit inimile cu o substanță ultraîntunecată, mulțumindu-ne să absorbim lumina lui Dumnezeu fără să o reflectăm.

Uneori, tratăm mișcarea lui Dumnezeu din zilele sfârșitului ca pe un fel de salon de așteptare privilegiat, rezervat doar călătorilor de la clasa I, și părem destul de mulțumiți de faptul că restul lumii trebuie să stea în sala de așteptare zgomotoasă și incomodă, cu oameni nepregătiți pentru călătoria care urmează. Biserica rămășiței din Apocalipsa 14 însă nu se mulțumește doar să stea pe Sion împreună cu Hristos, bucurându-se de prezența Lui. În schimb, ea e înfățișată în zbor deasupra pământului, îndemnând lumea să i se alăture pe muntele sfânt al lui Dumnezeu.

Ce obligații ar trebui să simțim că avem noi, ca biserică și ca indivizi, când vine vorba de a-i învăța pe alții adevărurile pe care le iubim atât de mult?

Suplimentar: Psalmul 133; Faptele apostolilor 1:4-9 și Apocalipsa 5:4-7

„În perioada patriarhală, influența Duhului Sfânt se manifestase deseori în mod remarcabil, însă niciodată în deplinătatea ei. Acum, ascultând de cuvântul Mântuitorului, ucenicii au înălțat rugăciuni fierbinți pentru acest dar și, în cer, Domnul Hristos a adăugat și mijlocirea Sa. El a cerut darul Duhului, ca să-l poată revărsa asupra poporului Său” (Ellen G. White, *Faptele apostolilor*, p. 37).

Când ne-a spus să vestim lumii Evanghelia, Hristos nu ne-a lăsat să ghicim singuri cum s-ar putea realiza lucrul acesta. Lucrarea este condusă din sanctuarul ceresc. Misiunea noastră este în întregime acoperită de Hristos: El ne îndrumă și ne conferă autoritate. Este lucrarea *Lui*, nu a noastră: ni se cere să mergem după El. Vei observa că așa a fost și cu poporul Israel: Dumnezeu le-a cerut israeliților să Îi urmeze indicațiile, iar apoi a făcut imposibilul posibil. Duhul Sfânt lucrează deja în inima semenilor noștri; ni se cere să fim prezenți atunci când vine momentul deciziei, astfel încât să îi putem invita să se alăture poporului lui Dumnezeu care stă alături de Miel pe muntele Sion. Nu e nevoie să inventăm noi mijloace și metode, pentru că niciodată n-am fost noi la conducerea lucrării.

Zilnic: Geneza 32 – 38; Ellen G. White, *Faptele apostolilor*, cap. 22

1. Cum s-a uitat Iacov la fața lui Esau?

2. Care dintre fiii lui Iacov i-au ucis pe toți bărbații din Sihem?

3. Ce a făcut Iacov cu cerceii de urechi din familia lui?

4. Ce fel de groapă era cea în care a fost aruncat Iosif?

5. **Ce fel de impresie a făcut Pavel asupra multor minți când a vorbit despre lucrarea lui Hristos în sanctuarul ceresc și despre revenirea Lui?**

Aprofundează tema învățată și răspunde online la întrebări:
adventist.ro/reconsacrare

Privire generală

Săptămâna trecută, psalmii aleși s-au concentrat asupra poporului lui Dumnezeu din vremea sfârșitului, care se pregătește pentru venirea Domnului. Studiul a fost despre dificultățile cu care se confruntă poporul lui Dumnezeu. Greutățile vizau viața personală. Psalmii făceau referire la nevoia de o pocăință profundă și radicală – o schimbare completă a inimii. De asemenea, psalmii selectați îi avertizau pe cei din poporul lui Dumnezeu, în calitate de comunitate de credință, cu privire la inamicul din exterior, care, în momente de persecuție severă, aducea asupra lor necazuri insuportabile. În această săptămână, cei patru psalmi selectați ne vor atrage atenția asupra lui Dumnezeu. Primul psalm ni-L va prezenta pe Dumnezeu ca „adăpostul nostru”, care ne mângâie și ne liniștește, aducându-L mai aproape de noi pe Acela care ne va aduce „ajutor” „în nevoi” (Psalmii 46:1)

Al doilea psalm ne va mișca inima, făcându-ne să ne bucurăm pentru că Dumnezeu „Împăratul [...] nostru [...] este împărat peste tot pământul” (Psalmii 47:6,7). Al treilea psalm va întări aceste emoții, care se vor transforma în mulțumiri pentru că Dumnezeu a răspuns în sfârșit strigătului nostru. Dumnezeu nu mai este doar Dumnezeul căruia Îi repetăm implorările noastre, cerându-I eliberarea. Dumnezeu nu mai este doar Dumnezeul la care ne plângem, descărcându-ne frustrarea pentru că „în locul rânduit pentru judecată, domnește nelegiuirea” (Eclesiastul 3:16). În final, Dumnezeu este Judecătorul care va face dreptate în lume și, în cele din urmă, va restabili ordinea corectă (Psalmii 75:7,10). Al patrulea și ultimul psalm constituie împlinirea binecuvântării preoțești. Dumnezeu, încărcat de binecuvântări milostive, este acolo în mijlocul poporului Său (Psalmii 67:7).

Comentariu

Psalmul 46: Dumnezeu este adăpostul nostru

Acest psalm le este atribuit „fiilor lui Core”, care erau leviți (1 Cronici 6:16,22) responsabili cu muzica în templu. Această informație poate explica menționarea templului ca „sfântul locaș al locuințelor Celui Preaînalt” (vezi 46:4). Conform psalmului, pericolele întâlnite aici sunt de două feluri. Nu sunt doar de ordin natural, ca într-un fel de cutremur cosmic ce implică elemente terestre și acvatice. Munții sunt zguduți (46:3) și mutați în mijlocul mării (46:2). Pericolele cataclismice sunt

puse și pe seama atacului violent din partea dușmanilor umani, după cum vedem în expresia: „neamurile se frământă”. Furia lor catalizează o mișcare paralelă, care culminează cu prăbușirea tuturor împărățiilor pământești (46:6).

Cei care rostesc psalmul sunt cei din poporul lui Dumnezeu, victimele imediate ale acestui dublu dezastru, iar psalmul conține reacția lor la catastrofa apocaliptică: „nu ne temem” (46:2). La atacul dublu – din partea naturii și a popoarelor –, poporul lui Dumnezeu răspunde cu o dublă apărare: din partea naturii și a lui Dumnezeu. Pe de o parte, râul din cetatea lui Dumnezeu aduce veselie (46:4). Acest râu evocă apele vindecătoare care curg din Noul Ierusalim și râurile care curgeau din Eden (Geneza 2:10). Aceeași imagine reapare în cartea Apocalipsa pentru a descrie Noul Ierusalim (Apocalipsa 22:1). Pe de altă parte, Dumnezeu Însuși Se implică: stând în mijlocul cetății sfinte (Psalmii 46:5), El este numit „adăpostul [...] nostru”, adică „sprijinul” și „ajutor[ul]” nostru la nevoie (46:1). De remarcat armonia cosmică dintre Dumnezeul creației și natură: Dumnezeu controlează forțele naturii, la fel cum a făcut Domnul Isus pe mare (Matei 8:27). Confruntarea cosmică are legătură cu ultimele evenimente ale marii lupte, în care tabăra lui Dumnezeu, reprezentată de muntele sfânt (Sionul ceresc), se va confrunta cu popoarele. Psalmul rezzonează cu viziunea profetiei apocaliptice despre ultima bătălie din istoria omenirii, așa cum este ea descrisă în Daniel 11:45 și în Apocalipsa 16:16. Psalmul se încheie cu certitudinea prezenței lui Dumnezeu „cu noi” (Psalmii 46:11).

Psalmul 47: Dumnezeu este împăratul nostru

Psalmul 47 continuă să transmită speranța exprimată în psalmul precedent. Același autor levitic dintre fiii lui Core cântă despre victoria Dumnezeului Sionului. Dumnezeul templului stă pe tronul Său, care este Sionul. Acum, după ce s-a ajuns la triumf, la victoria totală asupra dușmanului, Dumnezeu este proclamat Împărat. Acest psalm aparține seriei de psalmi numiți „psalmi regali” sau „psalmi de întronare”, care se caracterizează printr-o laudă generală adusă lui Dumnezeu ca Împărat (vezi Psalmii 93, 96 – 99).

Este demn de remarcat faptul că Psalmul 47 a fost folosit mai târziu în liturghia evreiască cu ocazia *Roș Hașana* (Ziua de Anul Nou), prima zi a primei luni, *Tișri*, din calendarul evreiesc. Sunetul de trâmbiță menționat în Psalmii 47:5 inspiră suflarea șofarului în acea zi, pentru a

celebra speranța că într-o zi Dumnezeu va domni peste toate popoarele. De asemenea, popoarele care Îl laudă acum pe Dumnezeu sunt aceleași popoare care au fost învinse în război (Psalmii 47:3). Cartea Apocalipsa se referă la același fenomen atunci când vorbește despre „vindecarea neamurilor”, în contextul Noului Ierusalim (Apocalipsa 22:2). În Israelul antic, cuvântul „neamuri” (*goyim*) desemna dușmanii poporului Israel. Acum, în acest nou context, „popoarele”/„neamurile” nu mai sunt identificate ca dușmani ai poporului lui Dumnezeu. Ele au devenit acum parte din poporul lui Dumnezeu.

Exodul din Egipt este folosit pentru a sugera, spiritual, cucerirea Noului Canaan. Expresiile paralele „moștenirea” și „slava lui Iacov” (Psalmii 47:4) se referă la cucerirea Țării Promise, care a inclus națiunile din jur cucerite (vezi Deuteronomul 32:8). Psalmul se încheie cu perspectiva escatologică asupra poporului Israel și a tuturor națiunilor lumii, care recunosc suveranitatea lui Dumnezeu.

Psalmul 75: Dumnezeu este Judecătorul nostru

Psalmul 75 este memorabil pentru cele trei imagini impresionante folosite cu trimitere la trei acte de judecată ale lui Dumnezeu. **(I)** În primul rând, există imaginea cutremurării pământului, care s-a dărâmat și și-a pierdut toate temeliele (Psalmii 75:3). Este ca și cum psalmul ar descrie lumea noastră de astăzi, plină de haos și dezordine, o lume care și-a pierdut toată stabilitatea și punctele morale sau stâlpii de referință. Dumnezeu, în calitate de Judecător, îi reamintește poporului Său că El va reda stabilitatea acestor „stâlpi” (75:3). **(II)** A doua imagine este cea a paharului plin cu vin foarte tare pe care Dumnezeu îl toarnă peste cei răi. Cei răi beau cu nesaț acest vin (75:8). În mod asemănător, cartea Apocalipsa se referă adesea la paharul mâniei lui Dumnezeu (Apocalipsa 14:10; 16:19; 18:6). **(III)** A treia imagine este cea a coarnelor (75:10, VDCL, BTF). (În Biblia Cornilescu, în loc de „coarne” apare cuvântul „puterile”.) Coarnele sunt un simbol al puterii și demnității (Daniel 7:8; Numeri 23:22, EDCR, NTR).

În fiecare etapă, judecata lui Dumnezeu face dreptate comunității afectate. Dumnezeu îi doboară pe cei răi și lăudăroși care își înalță cornul (Psalmii 75:5,10, VDCL, BTF). De asemenea, Dumnezeu îi înalță pe cei dreپți ale căror coarne au fost date de pământ (Psalmii 75:10, VDCL, BTF). Așadar Judecătorul divin restabilește ordinea răsturnată de puterile răului.

Aceeași speranță este promisă în cartea Ecclesiastul. După ce deplânge răsturnarea ordinii pe pământ, Solomon speră că „Dumnezeu va judeca și pe cel bun, și pe cel rău, căci El a sorocit o vreme pentru orice lucru și pentru orice faptă” (Ecclesiastul 3:17; compară cu 12:14). Evocând acest sentiment, îngerul din Apocalipsa 14 vorbește despre aceeași judecată dublă. Pe de o parte, îngerul promite că cei care se închină fiarei, care reprezintă biserica înșelătoare, vor „bea [...] din vinul mâniei lui Dumnezeu” (Apocalipsa 14:10). Pe de altă parte, despre cei care se închină Domnului creației se spune că sunt „sfinți[i], care păzesc poruncile lui Dumnezeu și credința lui Isus” și se vor „odihni de ostenele lor” (Apocalipsa 14:12,13).

Psalmul 67: Dumnezeu este binecuvântarea noastră

Psalmul 67, care încheie seria noastră de psalmi, este o rugăciune, după cum indică verbele cu sens iusiv care exprimă dorința rugătorului: „Ca să se cunoască pe pământ calea Ta” (Psalmii 67:2; compară cu 67:3,5,6,7). Această rugăciune pentru binecuvântare reflectă binecuvântarea aaronică: „Să ne binecuvânteze, să facă să lumineze peste noi Fața Lui” (Psalmii 67:1; compară cu Numeri 6:23-26). Deși vorbitorul nu este identificat explicit, antetul – care îl menționează pe mai-marele cântăreților – și evocarea binecuvântării preotești sugerează că este vorba despre un preot care conduce o adunare. Ceea ce face ca această rugăciune să fie specială este sfera sa universală. Psalmul începe cu un apel la binecuvântarea proprie: „peste noi” (Psalmii 67:1), apoi, după dorința ca „să se cunoască pe pământ calea Ta [a lui Dumnezeu] și printre toate neamurile” (67:2), rugăciunea cuprinde toate popoarele convertite. Acest psalm are în vedere împlinirea escatologică, atunci când toate națiunile, nu doar Israelul, vor beneficia de binecuvântarea lui Dumnezeu. Această rugăciune se va împlini doar în cetatea Noului Ierusalim, unde nu va mai fi „trebuință nici de soare, nici de lună ca s-o lumineze” (Apocalipsa 21:23).

Aplicație

Nu trebuie să așteptăm până la persecuția escatologică ca să ne simțim nevoia de adăpostul lui Dumnezeu. Toate necazurile din prezent ne califică pentru această nevoie și constituie ocazii de a ne bucura de adăpostul lui Dumnezeu. În momentele presante, ne putem simți amenințați de colegii sau de prietenii care nu ne împărtășesc credința și poate chiar își

bat joc de noi și complotază împotriva noastră. Sau putem fi loviți de boală, de un eșec la un examen școlar, de lipsa banilor sau a siguranței financiare ori de singurătate. Oricare dintre aceste situații se pot califica drept oportunități de a avea parte de adăpostul lui Dumnezeu. Numai Dumnezeu ne poate oferi ajutorul de care avem nevoie ca să găsim o cale de ieșire din orice necaz. Numai El ne poate da puterea de a îndura necazul.

Termeni precum „rege” și „împărat” nu corespund vieții moderne, decât în anumite țări de pe glob. Totuși exprimă o noțiune importantă care ne va ajuta în situații umiltoare să nu ne lăsăm doborâți și să nu fim disperați: marele Împărat al întregului pământ are grijă de tine. În calitate de copii ai Săi, vom moșteni foarte curând ceea ce ne-a promis.

Când trecem prin necazuri și nedreptate, putem medita la următorul verset din Ecclesiastul: „Nu cei viteji câștigă războiul, [...] ci toate atâr-nă de vremuri și de împrejurări” (Ecclesiastul 9:11). Această constatare a nedreptății intrinseci vieții ar trebui să ne amintească și de mecanismul harului. Noi nu merităm bunătatea și mila divină pe care le-am primit. Prin urmare, trebuie să depindem de harul lui Dumnezeu. Lumina lui Dumnezeu este deja lumina noastră, aici și acum. Cum putem chiar acum, în viața noastră prezentă, să primim și să ne bucurăm de darul îndurării lui Dumnezeu și să pășim cu încredere și bucurie, pe măsură ce umblăm în lumina Sa?

31 mai – 6 iunie

„Au venit sfârșiturile veacurilor”

Sabat după-amiază

De memorat: „Aceste lucruri li s-au întâmplat ca să ne slujească drept _____ și au fost scrise pentru _____ noastră, peste care au venit _____. Astfel dar, cine crede că stă _____ să ia seama să nu _____” (1 Corinteni 10:11,12).

Biblia este plină de relatări care indică evenimente viitoare și arată cheia pentru a înțelege „adevărul prezent”. De fapt, unele relatări prefigurează evenimentele din zilele finale, cu detalii surprinzătoare, oferindu-ne o bază mai amplă pentru înțelegerea clară a profețiilor din Daniel și Apocalipsa.

Fără a încălca libertatea de conștiință a individului, Dumnezeu poate să dirijeze în mod desăvârșit evenimentele care se vor petrece în zilele din urmă, evenimente pe care le-a descoperit profeților. Unele episoade istorice importante sunt evidente, deoarece Noul Testament le menționează în descrierea evenimentelor finale: Sodoma și Gomora, potopul etc. Altele necesită o analiză atentă pentru a extrage din ele adevărurile date în Cuvântul lui Dumnezeu.

În următoarele săptămâni vom cerceta o serie de fragmente-cheie pentru a vedea ce spun despre evenimente precum a doua venire, judecata de cercetare, criza finală și altele. Și, în centrul tuturor, Îl găsim pe Hristos, pentru că El trebuie să fie atât temelia, cât și scopul final al tuturor demersurilor noastre profetice.

7 iunie: Ziua Licuricilor

- 1** Analizează în detaliu reacția oamenilor din **Apocalipsa 6:12-17** atunci când văd că evenimentele zilelor finale încep brusc să se desfășoare! Ce se observă în reacția lor?
-

Este interesant de notat că cei pierduți nu strigă: „Ce e asta?” sau „Cine este în spatele acestor lucruri?” Ei par să știe ce se întâmplă. Îl numesc pe Isus „Mielul”, ceea ce înseamnă că trebuie să cunoască câte ceva din istoria Domnului Hristos. De asemenea, ei par să conștientizeze că „a venit ziua cea mare a mâniei Lui” și că se află într-o situație lipsită de speranță: „Cine poate sta în picioare?” Înainte de sfârșit, Evanghelia este dusă la toate popoarele de pe pământ (Matei 24:14), iar mesajele celor trei îngeri sunt transmise întregii planete. Totuși vor exista oameni care vor fi luați prin surprindere – nu din lipsă de informații, ci din cauza refuzului lor de a crede și de a asculta. Din această cauză astfel de oameni vor fi pierduți în zilele din urmă.

- 2** Ce lecții ne spune Domnul Isus, în **Matei 24:36-44**, că ar trebui să extragem din istoria lui Noe?
-

Isus face referire la istoria potopului pentru a ne avertiza că a doua Sa venire îi va surprinde pe mulți. Ca și în cazul celei de-a doua veniri, potopul nu i-a surprins pe oameni din cauza lipsei de informații. Noe a predicat 120 de ani unei lumi care refuza să creadă. Antediluvienilor li s-a spus ce urma să se întâmple, însă pur și simplu nu au crezut.

În prezent, mulți oameni se liniștesc spunându-și că trecerea unor lungi perioade înseamnă că profețiile sunt false. Luând ca reper relatarea despre potop, Petru scrie că „în zilele din urmă vor veni batjocoritori plini de batjocuri, care vor trăi după poftele lor și vor zice: «Unde este făgăduința venirii Lui? Căci de când au adormit părinții noștri, toate rămân așa cum erau de la începutul zidirii!»” (2 Petru 3:3,4). An de an, acest sentiment nu va face decât să se intensifice.

Pentru cei morți, revenirea Domnului Isus se produce la o clipă după ce au murit și cu toții știm cât de repede trece viața. Cum ne ajută această perspectivă să înțelegem „întârzierea”?

Petru ne amintește că mulți nu vor fi pregătiți pentru revenirea lui Hristos pentru că „înadins trec cu vederea” (2 Petru 3:5, EDCR) ce s-a întâmplat în trecut la potop. Astăzi, deși lumea are o amintire colectivă privind un mare potop (un număr uimitor de culturi din întreaga lume relatează povestea unui potop devastator, de la grecii antici la civilizația maya), istoria lui Noe este probabil între cele mai ridiculizate relatări din Biblie. După cum s-a prezis, lumea respinge cu bună știință relatarea, considerând-o un mit, indiferent cât de clar și de explicit este descrisă în Vechiul Testament și repetată în Noul Testament.

- 3 Domnul Isus a spus, în Matei 24:37-39, că situația lumii avea să se asemene cu cea din „zilele lui Noe”. Compară acest pasaj cu Geneza 6:1-8. Care au fost condițiile morale care au dus la potop? Ce paralele există între cele două perioade?**

În urma unui studiu atent reiese o altă lecție importantă pentru poporul rămășiței lui Dumnezeu din zilele sfârșitului. Evrei 11:7 ne spune că Noe „a făcut un chivot ca să-și scape casa; prin ea el a osândit lumea și a ajuns moștenitor al neprihănirii care se capătă prin credință”. Imaginează-ți să predici timp de mai bine de un secol și să nu ai niciun rezultat în afară de propria familie în arcă! Dacă Noe ar fi fost un evanghelist modern, am fi tentați să îl considerăm un eșec: zeci de ani de predicare și aparent *niciun rezultat*.

Din fericire, în prezent, multe părți ale lumii sunt *foarte* receptive la mesajele celor trei îngeri. Evanghelizarea – predicarea mesajului nostru unic de rămășiță – se dovedește incredibil de eficientă în multe locuri și mulți ajung să-L cunoască pe Domnul. Nu am ajuns încă în punctul în care să *nu* existe rezultate, deși ni s-a spus că se apropie momentul în care „se va încheia harul, iar ușa milei se va închide. Astfel, printr-o singură declarație scurtă: «Cele care erau gata au intrat cu El la nuntă; și s-a încuiat ușa», ajungem la slujirea finală a Mântuitorului, la data când marea lucrare pentru salvarea omului va fi terminată” (Ellen G. White, *Tragedia veacurilor*, p. 428).

Până atunci avem o lucrare de făcut ca biserică.

Cum putem învăța să nu fim descurajați dacă eforturile noastre evanghelistice personale nu par să aducă prea multe roade deocamdată? De ce trebuie să perseverăm în eforturile noastre? (Vezi Ioan 4:37.)

Orașele de câmpie Sodoma și Gomora au devenit legendare pentru răutatea lor și au ajuns principalul exemplu de centre populate distruse de foc ce cade din cer.

4 Remarcă toate detaliile din 2 Petru 2:4-11; Iuda 5-8 și Ezechiel 16:46-50. Care era situația morală care a dus la distrugerea acestor cetăți și ce paralele există cu situația zilelor noastre?

Avertizarea adresată oamenilor din ultimele zile ale acestei planete prin relatarea despre Sodoma și Gomora este clară: în cele din urmă, cei răi vor fi și ei distruși prin foc, așa cum este descris atât de clar în Apocalipsa 20. Păcatul este incredibil de înșelător prin faptul că ne face orbi la starea inimii noastre și ne ascunde fărădelegile sub un strat de aprobare de sine, în timp ce răutatea săvârșită de alții ne sare în ochi. În același capitol în care vorbește despre câtă dragoste revărsase asupra poporului Său, Dumnezeu trebuie și să îl avertizeze că, deși nu a comis aceleași păcate (Ezechiel 16:47), a devenit de fapt mai rău decât Sodoma. Poporul Israel „curvise” (Ezechiel 16:41), comițând astfel adulter spiritual. Imaginează-ți surpriza celor din poporul lui Dumnezeu când au auzit că erau *mai răi* decât oamenii legendari pentru răutatea lor!

Acest lucru nu este o noutate, nu doar în ceea ce privește Israelul din vechime, ci și în ceea ce privește întreaga omenire. În Romani 1:18-32, Pavel prezintă o listă lungă de rele omenești care ar fi putut fi scrisă pe baza știrilor din zilele noastre. Descrierea făcută de Pavel păcatelor neevreilor nu urmărea să le genereze evreilor sentimente de superioritate, ci să îl facă pe poporul lui Dumnezeu să înțeleagă în sfârșit gravitatea propriilor păcate. Natan a făcut același lucru când i-a vorbit lui David: i-a spus povestea unui om bogat care a furat o mielusea de la un om sărac. Această poveste l-a făcut pe David să se „aprin[dă] foarte tare de mânie” (2 Samuel 12:5), deoarece nedreptatea părea evidentă; chiar și așa, a fost nevoie de declarația lui Natan: „Tu ești omul acesta!” (2 Samuel 12:7) ca David să se vadă pe sine în poveste.

Este important să ne amintim că Biblia nu se adresează în primul rând lumii din afară, ci propriului popor al lui Dumnezeu. Atunci când vedem păcatele îngrozitoare ale altora descrise într-un pasaj precum Apocalipsa 13 sau 17, este un avertisment că și noi putem cădea în aceeași capcană.

Chiar înainte de distrugerea Sodomei are loc o întâmplare interesantă. Dumnezeu i Se arată lui Avraam, însoțit de doi îngeri. Când îi vede, Avraam îi invită la masă, moment în care Dumnezeu promite că Avraam și Sara vor avea un fiu care va duce la Mesia. Isus Hristos, într-adevăr, face parte din genealogia lui Avraam (compară cu Galateni 3:16). Apoi relatarea trece brusc la subiectul cetăților rele din câmpie.

5 Ce învățăm din Geneza 18:17-32 despre caracterul lui Dumnezeu și despre modul în care plănuiește să rezolve problema răului de pe planeta noastră?

Dumnezeu nu ne datorează o explicație, dar alege să nu-Și ascundă de oameni motivele și planurile. Citește **Amos 3:7**. Înainte să distrugă Sodoma și Gomora, Dumnezeu declară că singurul lucru corect de făcut este să-i spună lui Avraam ce urmează să se întâmple, la ce se poate aștepta să asiste în curând. Dumnezeu rămâne cu Avraam când cei doi îngeri merg în cetatea înrăită pentru a-i chema afară din ea pe cei care vor ține cont de avertizarea lor. Nu putem să nu ne gândim la îngerii profetici care îndeplinesc aceeași sarcină în zilele din urmă, chemându-i pe aceia din poporul lui Dumnezeu care trăiesc în Babilon să iasă din el (Apocalipsa 14:6-12; 18:1-4). În timp ce se rostește ultimul avertisment, Dumnezeu discută cu Avraam despre ce urmează să se întâmple și răspunde de bunăvoie la întrebările patriarhului.

„Să omori pe cel bun împreună cu cel rău, așa ca cel bun să aibă aceeași soartă ca cel rău”, opinează Avraam, „departe de Tine așa ceva! Departe de Tine! Cel ce judecă tot pământul nu va face oare dreptate?” (Geneza 18:25). Avraam nu analizează doar cazul Sodomei, ci *analizează și caracterul lui Dumnezeu*. Tot la fel, înainte de venirea sfârșitului, Dumnezeu deschide cărțile cerului (Apocalipsa 20:4,11-15) și ne permite să analizăm dovezile înainte de a lăsa, în cele din urmă, să cadă foc pe pământ. Cu alte cuvinte, vom avea la dispoziție o mie de ani să primim răspuns la o mulțime de întrebări care, deocamdată, rămân fără răspuns.

Înainte de a aduce judecata finală, Domnul ne oferă o mie de ani pentru a înțelege ce anume se va întâmpla, cui și de ce. Ce ne spune acest lucru despre caracterul Său și despre cât de deschis este El la examinarea de către ființele create – ființe a căror existență depinde pe deplin de El – și care nu au niciun drept inerent de a cunoaște aceste lucruri?

Descrierea judecății din Daniel 7 ne oferă o perspectivă din spatele cortinei – o oportunitate uimitoare de a vedea cum Dumnezeu rezolvă problema păcatului în timp ce încă îi răscumpără pe cei care doresc să trăiască într-o relație de legământ cu El.

6 Citește Daniel 7:9,10,13,14,22,26, 27. Pe ce se concentrează judecata? Care este verdictul? Ce ne spune acest lucru despre planul de mântuire?

Nu există nicio îndoială că omenirea este judecată de Dumnezeu. Eclesiastul 12:14 ne asigură că „Dumnezeu va aduce orice faptă la judecată”, iar Pavel ne reamintește că nu trebuie să ne judecăm unii pe alții, deoarece „toți ne vom înfățișa înaintea scaunului de judecată al lui Hristos” (Romani 14:10). Dumnezeu, desigur, nu are nevoie de consemnări pentru a ști cine este mântuit sau pierdut, dar îngerii – care au analizat planul de mântuire în tot acest timp (1 Petru 1:12) – ar avea în mod natural întrebări. Ei au fost martori la răzvrătirea lui Satana și au văzut cum o treime din îngerii au fost alungați din cer (Apocalipsa 12:4) –, iar acum Dumnezeu ne aduce pe *noi* în prezența Sa. Dumnezeu deschide cărțile și le permite sfinților să vadă totul.

Narațiunea despre mijlocirea lui Avraam pentru Sodoma și Gomora – o ilustrare a judecății – ne oferă informații importante despre judecată. Păcatele Sodomei erau în mod evident cercetate; Dumnezeu menționează că răutatea îi crease cetății o asemenea reputație încât strigătul împotriva ei se mărise (Geneza 18:20). Dar nu numai Sodoma și Gomora au fost cercetate înainte de distrugerea lor. Totodată, Dumnezeu i-a creat lui Avraam posibilitatea să analizeze dacă decizia divină de a-i distruge pe cei răi a fost sau nu una dreaptă.

Pe de altă parte, cine altcineva apare în mijlocul judecății cerești din Daniel 7, dacă nu „Fiul omului”, Isus (Daniel 7:13, vezi și Matei 20:28), a cărui apariție este singurul motiv pentru care este „rostită judecata în favoarea sfinților Celui Preaînalt” (Daniel 7:22, EDCR)? Doar neprihănirea Lui face ca poporul Lui să fie declarat nevinovat la judecată.

Imaginează-ți că te afli la judecată și toate secretele tale sunt expuse Dumnezeului nostru sfânt. Care este singura ta speranță în acel ceas al judecății? (Vezi secțiunea de vineri.)

Suplimentar: Ellen G. White, *Patriarhi și profeți*, cap. 7

„Acuzațiile lui Satana la adresa acelor care Îl caută pe Domnul nu sunt izvorâte din ura față de păcatele lor. El se bucură de caracterele lor defectuoase, căci știe că numai prin neascultarea lor de legea lui Dumnezeu el poate câștiga putere asupra lor. Învinuirile lui se ridică numai datorită vrăjmășiei lui față de Hristos. Prin planul de mântuire, Isus zdrobește stăpânirea lui Satana asupra familiei omenești și răscumără sufletele de sub puterea lui. [...]”

Prin propria putere, omul nu poate face față acuzațiilor vrăjmașului. El stă înaintea lui Dumnezeu în haine mânjite de păcat, mărturisindu-și vinovăția. Dar Isus, Apărătorul nostru, prezintă o rugăciune eficientă în favoarea tuturor acelor care prin credință și pocăință și-au predat viața Domnului să le-o păzească. El le susține cauza și, prin argumentele puternice ale Calvarului, îl biruie pe învinuitorul lor. Ascultarea Sa desăvârșită de legea lui Dumnezeu I-a dat toată puterea în cer și pe pământ și El cere de la Tatăl Său milă și împăcare pentru omul vinovat” (Ellen G. White, *Profeți și regi*, p. 583-586).

Zilnic: Geneza 39 – 45; Ellen G. White, *Faptele apostolilor*, cap. 23

1. Ce slujbă și ce grijă avea Potifar?

2. Găsește un exemplu de bucate egiptene pregătite pentru faraon!

3. Ce însemna faptul că faraonul a visat visul de două ori?

4. Ce fel de mâncare le-a dat Iosif la prânz fraților lui?

5. Ce i-au spus atenienii lui Pavel despre Socrate?

Aprofundează tema învățată și răspunde online la întrebări:
adventist.ro/reconsacrare

Privire generală

Fericita speranță a omenirii, care culminează cu evenimentele din zilele finale, ne-a fost dezvăluită, dar nu doar prin profeții, care ne oferă o viziune explicită a sfârșitului. Ci Dumnezeu S-a exprimat, existențial și implicit, și în Scripturi; așadar, în Cuvântul Său, El ne oferă indicii cu privire la diferitele aspecte ale istoriei escatologice. Suntem învățați un principiu important: istoria omenirii care se desprinde din paginile sfinte ale Scripturii nu conține doar informații edificatoare despre ce a avut loc în trecutul îndepărtat, informații pe baza cărora „omul lui Dumnezeu [ajunge] să fie desăvârșit și cu totul destoinic pentru orice lucrare bună” (2 Timotei 3:17). Deoarece intenția lui Dumnezeu cu omenirea a fost, în esență, veșnicia, ne putem aștepta cu încredere ca și mesajul veșniciei viitoare să se găsească în istorisirile biblice.

Autorul inspirat al cărții *Eclesiastul* a fost marcat de această idee atunci când a spus, profetic, că „orice lucru El [Dumnezeu] îl face frumos la vremea lui. A pus în inima lor [a oamenilor] chiar și gândul veșniciei, măcar că omul nu poate cuprinde, de la început până la sfârșit, lucrarea pe care a făcut-o Dumnezeu” (*Eclesiastul* 3:11). Repetând ideea, putem afirma că, deoarece intenția lui Dumnezeu pentru omenire a fost în esență eternitatea, ne putem aștepta ca mesajul veșniciei viitoare să apară în istorisirile biblice.

În acest studiu vom discerne mesajul sfârșitului în cadrul evenimentelor concrete relatate în Scripturile Vechiului Testament. Evenimentul creării lumii, cel al potopului, distrugerea Sodomei și Gomorei și chiar istoria lui Daniel la curtea lui Nebucadnețar conțin mărturii în sprijinul mesajului sfârșitului.

Comentariu

Crearea lumii

În mod paradoxal, relatarea creației are poate mesajul cu cel mai pronunțat caracter escatologic dintre toate cele redată în Scripturi. Și se distinge în acest fel tocmai pentru că este primul eveniment. Deoarece are un început, istoria nu este eternă. Și istoria are și un sfârșit. Dumnezeu Se află la conducerea ambelor. Având în vedere că începutul istoriei a fost lucrarea lui Dumnezeu, sfârșitul este de asemenea sub puterea Sa.

Ca parte a importanței ei escatologice, relatarea creației este legată implicit de speranța noastră în veșnicie. Atât istoria creării lumii, cât și

speranța noastră în veșnicie se întemeiază pe credință. Scripturile atestă această noțiune, care este deja afirmată prin însăși structura canonică a Bibliei, începând cu crearea de către Dumnezeu a cerurilor și a pământului și încheindu-se cu crearea unui cer nou și a unui nou pământ (Geneza 1 și Apocalipsa 21; 22; compară cu Isaia 65:17; Apocalipsa 21:1). Vedem această idee expusă clar și în singura definiție biblică a credinței, care asociază cele două evenimente (creația și speranța noastră în eternitate): „Și credința este o încredere neclintită în lucrurile nădăjduite, o puternică încredințare despre lucrurile care nu se văd” (Evrei 11:1). De reținut că acest poem despre credință începe cu credința în creație (Evrei 11:3) și se încheie cu speranța în „ce le fusese făgăduit” (Evrei 11:39,40). De asemenea, trebuie să remarcăm semnificația Sabatului la sfârșitul lucrării de creație. În această poziție, Sabatul indică sfârșitul istoriei umane. Mai mult, Sabatul conține atât rememorarea creației, cât și speranța noastră în evenimentul viitor al venirii împărăției lui Dumnezeu.

Potopul

A înțelege potopul în paralel cu a doua venire este ceva recunoscut de Isus Însuși: „Cum s-a întâmplat în zilele lui Noe, aidoma se va întâmpla și la venirea Fiului omului” (Matei 24:37). Isus continuă apoi să prezinte asemănările dintre cele două evenimente: producerea lor subită și cataclismică, preocupările materialiste ale oamenilor înainte de distrugerea pământului (mâncatul, băutul, căsătoritul), existența unei rămășițe, certitudinea evenimentului. Descrierea potopului din cartea Geneza indică și ceea ce se va întâmpla la sfârșitul istoriei omenirii. Dumnezeu nu rămâne indiferent la răul din lume. Dumnezeu este conștient de realitatea răului. Judecata lui Dumnezeu este o reacție la „răutatea omului”, care „era mare” (Geneza 6:5). Potopul reprezintă acțiunea de distrugere asumată de Dumnezeu: „Eu am să fac să vină un potop de ape” (Geneza 6:17). În același timp, potopul este și un eveniment de creare și răscumpărare, în care Dumnezeu își aduce aminte de ființele pe care le-a creat. Actul lui Dumnezeu de a-Și aduce aminte de ființele Lui este un mod de a-Și exprima interesul atent față de ele (Geneza 8:1).

După relatarea sfârșitului vieții și civilizației antediluviene, Dumnezeu reafirmă continuitatea vieții. Dumnezeu îi furnizează omenirii hrană și subliniază caracterul sacru al vieții (Geneza 9:4-7), indicând astfel spre darul Său din viitor: viața veșnică.

În cele din urmă, trebuie să luăm în considerare curcubeul, un semn artistic și poetic al iertării și iubirii lui Dumnezeu. Trebuie remarcat

faptul că acesta ne invită să ne amintim de Sabat, nu numai pentru că apare în locul corespunzător din structura paralelă cu relatarea creației, ci și deoarece curcubeul conține mesaje similare de odihnă și speranță. Este deosebit de semnificativ faptul că acesta apare în jurul tronului lui Dumnezeu, ca un semn al domniei Sale viitoare, necontestate și neînterupte, asupra întregului pământ (Apocalipsa 4:3; 10:1).

Sodoma și Gomora

După ce Dumnezeu i-a promis lui Avraam un fiu care avea să transmită „sămânța” mesianică pentru binecuvântarea tuturor națiunilor (Geneza 12:3; 22:18), narațiunea biblică a răscumpărării este întreruptă de o discuție divino-umană referitoare la prezența tulburătoare a răului și a răutății. La fel cum a făcut cu Noe, Dumnezeu îi împărtășește lui Avraam îngrijorarea Lui, împreună cu planul de intervenție. Modul lui Dumnezeu de a Se raporta la slujitorii Săi profeți umani, atât în timpul lui Noe, cât și în timpul lui Avraam, poate fi paralel cu o acțiune similară de la sfârșitul timpului, prin care Dumnezeu împărtășește de asemenea cu slujitorii Săi umani planul Său de a reveni pentru a salva și a judeca omenirea.

Răspunsul lui Avraam la intenția lui Dumnezeu ilustrează responsabilitatea pe care o simte pentru generația lui și, prin urmare, merită atenția noastră. Ca atare, reacția lui Avraam ar trebui să inspire și să cultive în noi o reacție asemănătoare în ce îi privește pe alții. De reținut că, după ce aude de intenția lui Dumnezeu de a judeca Sodoma, Avraam nu fuge într-un loc îndepărtat. El cunoaște bine situația din Sodoma și Gomora, unde locuiesc rude de-ale lui. Faptul că Avraam este pe deplin conștient de situația rudelor sale nu reprezintă o critică la adresa lor. Din dragoste pentru acei oameni, Avraam ia poziție în fața lui Dumnezeu și oglindește exact mila lui Dumnezeu atunci când Îi contestă verdictul, implorându-L pe Judecătorul oricărei fapturi să îi ierte. De remarcat tenacitatea, perseverența lui Avraam în rugăciune: „Avraam stătea tot înaintea Domnului” (Geneza 18:22). A se observa însă și că Avraam conștientizează gravitatea răului și nevoia de dreptate și har: „Vei nimici Tu oare și pe cel bun împreună cu cel rău?” (Geneza 18:23).

Trebuie să extragem o lecție și din acțiunile lui Dumnezeu, care nu numai că Se coboară și îi împărtășește slujitorului Său omenesc perspectiva Sa, dar pare și să îi încurajeze îndrăzneala. Putem spune chiar că lui Dumnezeu Îi place să Se confrunte cu argumentele lui Avraam, pentru

că pledoaria lui Avraam rezonază cu propriul Lui sentiment de îndurare. Într-adevăr, observăm că răspunsul final al lui Dumnezeu este unul milostiv: „N-o voi nimici, pentru cei zece oameni buni” (Geneza 18:32). Numărul 10 în Biblie simbolizează numărul minim necesar pentru a se face ceva. De observat, de asemenea, suveranitatea lui Dumnezeu. „După ce a isprăvit de vorbit lui Avraam, Domnul a plecat” (Geneza 18:33). Cu alte cuvinte, decizia este în continuare a lui Dumnezeu. Indiferent de stăruința omului, voia lui Dumnezeu nu va fi împiedicată. Cu umilință, Avraam reacționează adecvat la verdictul lui Dumnezeu: „Avraam s-a întors la locul lui” (Geneza 18:33).

Daniel

O ilustrare specială a viitorului în cartea Daniel este expresia „la sfârșitul zilelor” (Daniel 1:18, VDCL, BTF). Această sintagmă evocă expresia *qets yamin*, „la sfârșitul zilelor”, care marchează finalul istoriei omenirii, când Daniel și cei răscumpărați din toate veacurile își vor primi „partea [...] de moștenire” (Daniel 12:13). De asemenea este frapant și semnificativ faptul că limbajul care descrie „testul” de 10 zile la care a fost supus Daniel evocă limbajul din profeția despre Ziua escatologică a Ispășirii, din Daniel 8:14. Această profeție este paralelă cu Ziua Judecării din Daniel 7:9-12, fapt semnalat de numărul considerabil de cuvinte și forme gramaticale care se regăsesc atât în Daniel 1, cât și în Leviticul 16, textul de bază despre Ziua Ispășirii (vezi Daniel 1:13; compară cu Leviticul 16:2). Această evocare este cu siguranță importantă, deoarece implică promisiunea revelației lui Dumnezeu.

De remarcat totodată repetarea emfatică a cuvântului *mar'eh*, „înfățișare, față” (de trei ori în Daniel 1:13,15), care în cartea Daniel face referire precisă și la viziunea escatologică a revelației lui Dumnezeu în cele 2.300 de seri și dimineți (Daniel 8:13,26). Această perspectivă escatologică transmite așadar prin asociere un mesaj de speranță. Aplicate la cazul lui Daniel și al celor trei prieteni ai săi, aceste ecouri evocă ideea că Dumnezeu Se va descoperi prin acest „test” și ei vor fi reabilitați în Ziua Ispășirii. La Daniel, mesajul cu privire la sfârșitul timpului făcea parte din viața lui de zi cu zi: ceea ce mânca și bea indica idealul creației (Daniel 1:12; compară cu Geneza 1:29). Modul în care Daniel se raporta la alți oameni, inclusiv la căpetenia famenilor, care i-ar fi fost oarecum dușman (Daniel 1:9), era determinat de perspectiva lui asupra modului în care alții erau creați, ca și el, tot după chipul lui Dumnezeu (Geneza 1:26; 9:6).

Aplicație

- 1 În fiecare dimineață când te trezești, începe-ți rugăciunea cu un moment de mulțumire pentru miracolul vieții. Cere-I Dumnezeu creației să îți schimbe viața. Lasă-L pe Dumnezeu să-ți schimbe inima și să dea o nouă direcție vieții tale. Caută în Biblie idei noi care să te provoace și să te inspire să te schimbi. Ține Sabatul în așa fel încât să devină o pregustare a împărăției lui Dumnezeu.
- 2 Scrie o listă cu aspecte din mediul înconjurător și din viața personală care îți inspiră speranță în împărăția lui Dumnezeu. Dacă te pricepi la versuri, scrie o poezie despre frumusețea și minunile curcubeului.
- 3 Roagă-te la Dumnezeu pentru o persoană pe care nu o placi, până când aceasta îți devine prietenă. Roagă-te la Dumnezeu cu privire la un obstacol important din viața ta. Repetă cu insistență această rugăciune până când, în cele din urmă, vezi un rezultat și știi că într-adevăr Dumnezeu ți-a ascultat rugăciunea.
- 4 De ce faptul că Daniel utilizează limbajul escatologic pentru a descrie o situație prezentă din viața lui ne oferă și nouă speranța și certitudinea că viața noastră are sens și se află pe calea veșniciei?

Rut și Estera

Sabat după-amiază

De memorat: „Când a văzut împăratul pe împărăteasa _____ în picioare în curte, ea a căpătat _____ înaintea lui. Și împăratul a _____ Esterei _____ împărătesc pe care-l ținea în mână. Estera s-a _____ și a atins _____ toiagului” (Estera 5:2).

Săptămâna aceasta continuăm să studiem istorisirile care prefigurează evenimentele finale ale pământului. Folosind situații și oameni din viața reală, Dumnezeu ne ajută să vedem lucrurile din perspectiva Sa și să înțelegem cum să interpretăm profețiile ulterioare, care sunt date pentru a ne întări credința. Atenția noastră se îndreaptă către două femei importante, ale căror istorii de viață au atins inimile a nenumărate generații: Rut și Estera. Una este o văduvă deposedată care își redobândește speranța după ce îl întâlnește pe bunul Boaz, ruda ei răscumpărătoare. Căsătoria lor a ajuns o povestire preferată a creștinilor, datorită modului în care reflectă dragostea lui Hristos pentru noi. Cealaltă femeie este o tânără care trăiește într-o țară străină și care află despre un complot de distrugere a poporului ei și se trezește aruncată pe scena principală a dramei care se desfășoară pentru salvarea acestuia.

În profeție, o femeie este un simbol puternic al bisericii lui Dumnezeu, ceea ce face lumină asupra modului în care Dumnezeu Se raportează la poporul Său. Să analizăm relațiile biblice despre aceste două femei, ale căror circumstanțe de viață au fost immortalizate în Cuvântul lui Dumnezeu, și să încercăm să extragem ce lecții putem din experiențele lor!

14 iunie: Dar proiecte speciale Conferințe (colectă)

14 iunie: Ziua Misiunii Femeii

Cei care critică credința creștină au folosit adesea realitatea crudă a vieții în această lume drept o dovadă că Dumnezeu: (a) nu există, (b) nu are puterea de a interveni atunci când se întâmplă lucruri rele sau (c) nu-I pasă când suferim. Dar multe dintre relatările din Biblie oferă dovezi că niciuna dintre aceste ipoteze nu este corectă. Într-adevăr, Dumnezeu lasă omenirea să culeagă consecințele răzvrătirii față de El. Dar, fără să ne încalce libertatea voinței, El este mereu prezent, acționează în istoria omenirii și ne aduce tot mai aproape de rezolvarea finală a păcatului și suferinței. Istoria lui Rut ne oferă un astfel de exemplu.

1 Studiază Rut 1:1-5. Care au fost necazurile lui Naomi și Rut și din ce cauză? Cum reflectă acestea situația curentă a omenirii?

Primele cuvinte ale acestui episod istoric conțin o ironie: Betleemul, un oraș al cărui nume înseamnă „casa pâinii”, fusese lovit de foamete. Ne amintim de belșugul din Eden, unde Dumnezeu le-a spus lui Adam și Evei: „Poți să mănânci după plăcere din orice pom din grădină” (Geneza 2:16). Oamenii și-au început existența în belșug, sub grija unui Creator generos, dar apoi au dat la schimb rolul de îngrijitori ai creației pe statutul de sclavi ai păcatului. „În sudoarea feței tale să-ți mănânci pâinea”, i-a spus Dumnezeu lui Adam (Geneza 3:19).

Asemenea lui Naomi, am fost deposezați de moștenirea pe care Dumnezeu a plănuțit-o inițial pentru noi, iar viața noastră a devenit un chin. Edenul ne-a fost dat ca un dar, însă nu necondiționat: oamenii erau liberi să se revolte, dar trebuiau să își asume responsabilitatea pentru propria bunăstare. Inițial, trebuia să „supunem” binecuvântării lui Dumnezeu întreaga lume necăzută, dar acum ne confruntăm cu sarcina de a supune o lume căzută. Faptul că ființele umane egoiste concurează pentru resurse limitate duce la multă durere.

Tragedia este de nedescris: pământul încă rodește din belșug, o mărturie puternică a iubirii lui Dumnezeu. Dar între lăcomia umană și distrugerile cauzate de păcat, lumea pare uneori să ne supună ea pe noi mai mult decât o supunem noi pe ea. Într-o zi însă, toate acestea se vor sfârși.

Chiar și după 6.000 de ani de păcat și de moarte, cum mai dă dovadă încă pământul de minunile iubirii și puterii creatoare a lui Dumnezeu?

Naomi a cerut ca numele ei să fie schimbat în „Mara”, din cauza amărăciunii care îi cuprinsese viața (vezi Rut 1:20). Relația noastră cu Creatorul a fost iremediabil afectată de păcat, ceea ce ne obligă să trăim în sărăcie spirituală. Perspectivile noastre sunt sumbre și ne petrecem viața culegând ce putem de la marginea câmpului, trăind din resturile de bucurie care se mai pot găsi într-o lume distrusă. Dar totul se schimbă când descoperim un lucru extraordinar: că Dumnezeu nu ne-a uitat.

2 De ce pasajul din Rut 2:5-20 este un moment important în narațiune? De ce era o veste foarte bună că Naomi aflase identitatea binefăcătorului lor?

Naomi nu putea intra în posesia pământului soțului ei, Elimelec, fără să obțină ajutor din partea familiei soțului ei. Ea spera ca Rut să se căsătorească cu o rudă apropiată a soțului ei decedat și să dea naștere unui copil în numele lui Elimelec. Dumnezeu stabilise prevederi în Israel prin care oamenii să își revendice moștenirea în Țara Promisă: era nevoie ca o rudă apropiată să răscumpere moștenirea lui Elimelec. Boaz nu era doar un fermier amabil; el era o rudă a lui Elimelec care putea răscumpara pământul. Descoperirea că Boaz nu era doar bun la inimă și generos, ci și o *rudă* era cea mai bună veste posibilă: sărăcia în care trăiau aceste două femei nu trebuia să dureze pentru totdeauna.

Creștinii au înțeles de mult că Boaz este un simbol al lui Hristos, care nu este doar Creatorul nostru, ci a ales să devină ruda noastră – o ființă umană reală, în carne și oase, motiv pentru care, printre altele, S-a numit mereu „Fiul omului” (Matei 12:8; Marcu 8:31; Luca 22:22; Ioan 3:14).

Prea mulți oameni se gândesc la Dumnezeu în termeni riguroși: dacă bifăm toate căsuțele care trebuie dintr-un inventar moral, poate că o să ne lase să intrăm în cer, dar o să ne poarte pică, fiindcă ne-am strecurat înăuntru pe baza unui detaliu tehnic. Imaginea lui Hristos transmisă prin intermediul lui Boaz anulează complet astfel de idei. Dumnezeu nu numai că ne observă, dar, în ciuda sărăciei noastre spirituale profunde, ne dorește ca mireasă a Sa.

Încearcă să cuprinzi cu mintea nu numai faptul că Creatorul a devenit parte din propria creație, ci și că a murit pentru ea. Cum ar trebui să influențeze acest adevăr uimitor modul în care ne percepem propria existență?

Boaz se îndrăgostește de Rut și vrea să se căsătorească cu ea, dar există un obstacol important: există o rudă mai apropiată care își putea revendica drepturile asupra femeii și a pământului. Dacă Îl considerăm pe Boaz un simbol al lui Hristos, această situație poate dezvălui o miză a marii lupte. Domnul Hristos ne iubește, dar există o „rudă mai apropiată” care își revendică și ea presupusele drepturi asupra noastră: Satana.

3 Ce transmit pasajele din Iov 1:6-11; Matei 4:8,9; Iuda 9; Luca 22:31 despre revendicările lui Satana asupra omenirii?

La consiliul ceresc, Satana I-a spus lui Dumnezeu că venise de la „cucerirea pământului” (Iov 1:7), iar când Dumnezeu l-a întrebat dacă îl observase pe neprihănitul Iov, Satana l-a revendicat ca pe unul dintre ai lui, sugerând că inima lui Iov nu aparținea *cu adevărat* lui Dumnezeu: „Iov Te urmează cu adevărat doar pentru că ești bun cu el. Nu mai fi bun cu el și o vezi spre cine se îndreaptă cu adevărat loialitatea lui Iov!”

În Epistola lui Iuda avem o scurtă referire la o relatare bine cunoscută în Israel: după ce a fost îngropat de Dumnezeu (Deuteronomul 34:6), Moise avea să fie înviat. Deși nu știm detaliile, textul sugerează că Satana avea oarecare pretenții asupra trupului lui Moise. „Pentru prima dată, Domnul Hristos era pe punctul de a-i da viață unui mort. Când Prințul Vieții și ființele luminii s-au apropiat de mormânt, Satana s-a alarmat că își pierde stăpânirea. Cu îngerii lui răi, s-a ridicat să conteste invazia pe teritoriul pe care îl revendica el. [...] Satana susținea că nici măcar Moise nu fusese în stare să țină legea lui Dumnezeu, că își atribuisese cinstea cuvenită Domnului – același păcat care dusese la alungarea lui Satana din cer – și că, prin acea abatere, Moise ajunsese sub stăpânirea lui” (Ellen G. White, *Patriarhi și profeți*, p. 478). Evident, Domnul Hristos a combătut afirmația lui Satana, iar Moise a fost înviat (vezi Matei 17:3).

În Rut 4:1-12, Boaz merge la poarta Betleemului – cetatea în care Hristos a intrat în lumea noastră ca ruda noastră apropiată. Bătrânii se adună și, în cele din urmă, o sanda (un simbol al proprietății) este dată la schimb. La poarta cetății se judecau diverse situații – o scenă care simbolizează judecata. Reflectă scena judecății din Daniel 7:13,14,22,26,27. Nu trebuie să ratăm acest aspect critic: judecata este în „favoarea sfinților” (EDCR), dar numai pentru că Hristos a plătit prețul pentru noi, la fel cum a făcut Boaz pentru mireasa lui.

În istoria Esterei, îl întâlnim pe Haman, care este însetat de statut și putere. El primește un rang important în imperiu, mai presus de toate celelalte căpetenii (Eстера 3:1).

Dacă citim **Ezechiel 28:11-15** și **Isaia 14:12-15**, pasaje care fac trimitere la Lucifer, putem găsi unele asemănări cu Haman, un oponent malefic al poporului ales care refuză să se supună supremației lui Dumnezeu.

Intențiile generale ale lui Satana se dezvăluie în relatarea ispiterii lui Hristos, când Îl duce pe Domnul Isus pe un munte înalt pentru a-I arăta împărățiile lumii (Matei 4:8-11). Hristos, după cum am văzut, a venit să răscumpere lumea și să o revendice – și a făcut-o ca unul dintre noi. Isus este ruda noastră răscumpărătoare și, desigur, prețul pe care l-a plătit pentru a răscumpăra lumea a fost extrem de mare.

În cartea Apocalipsa vedem că dorința lui Satana de putere și închinare duce această lume la criza ei finală. Amăgirile lui conving lumea să se „mir[e]” și să urmeze fiara (Apocalipsa 13:3,4), cu câteva excepții notabile, care refuză să i se închine. În cazul acestor oameni, el recurge la forță.

Haman observă că Mardoheu – unul dintre oamenii aleși de Dumnezeu – nu i se supune și nu îi recunoaște presupusul drept la a primi „închinare”. El s-a „umplut de mânie” (Eстера 3:5,6) și a hotărât să elimine tot poporul lui Mardoheu de pe fața pământului.

4 Ce elemente comune găsești în pasajele din Estera 3:1-14; Apocalipsa 12:14-17 și 13:15? Prin ce se aseamănă descrierea făcută de Ioan bisericii rămășiței lui Dumnezeu cu descrierea făcută de Haman poporului lui Dumnezeu?

Diavolul revendică această lume, dar prezența oamenilor care Îi rămân loiali lui Dumnezeu – care păzesc poruncile Lui – infirmă pretenția lui la supremație totală. „Atunci când Sabatul va deveni punctul special de dispută în întreaga creștinătate, refuzul persistent al unei mici minorități de a ceda cererii generale o va transforma în obiect al oprobriului universal” (Ellen G. White, *Signs of the Times*, 22 februarie 1910).

Gândește-te la lucrurile „mici” care îți pun credința la încercare acum. Dacă faci compromisuri cu privire la aceste „lucruri mici”, cum te vei descurca atunci când va veni testul cel mare?

Există o tendință nefericită în rândul unor creștini de a insista asupra aspectelor complicate din profeția biblică. Vedem că ne așteaptă vremuri grele, iar studiul profeției poate ajunge să se bazeze pe frică, să fie concentrat pe dificultăți, nu pe finalul promis al istoriei. Deși Dumnezeu nu face ca viitorul să pară mai bun decât este și este sincer cu privire la evenimentele care vor avea loc de acum și până la încheierea mării lupte, este important să citim întotdeauna relatarea până la capăt.

Dumnezeu dezvăluie adevărul despre dezastrul creat de răzvrătirea noastră și ne arată consecințele. Dar apoi ne oferă speranță. Unii au privit cu frică la previziunile unei crize finale – „vremea strâmtorării lui Iacov”. Fără îndoială, momentele finale nu vor fi ușoare pentru poporul lui Dumnezeu. Dar, așa cum putem avea încredere în prezicerea unor vremuri grele, putem avea încredere și în promisiunea că vom fi salvați.

În Apocalipsa 12, diavolul o urmărește pe mireasa lui Hristos cu ură și dorință de răzbunare, dar Dumnezeu intervine pentru a o salva. Estera este o împărăteasă frumoasă care joacă un rol central în această dramă, iar Dumnezeu o folosește într-un mod decisiv pentru a-Și salva poporul.

5 Ce lecții putem extrage din Estera 4:13,14; 5:1-3 și 9:20-28 cu privire la situația noastră dificilă din ultimele momente ale istoriei pământului?

Dumnezeu a ridicat biserica rămășiței pentru un moment anume din istorie. Când cele 1.260 de zile din Evul Mediu se apropiau de sfârșit, Dumnezeu Și-a scos mireasa din ascunzătoare (compară cu Apocalipsa 12:14) pentru a transmite lumii mesajul final al harului Său: cele trei solii îngerești. Suntem aici „pentru o vreme ca aceasta” (Estera 4:14).

Estera a descoperit că nu era singură în fața persecuției dezlănțuite de Haman asupra poporului ei: ea a căpătat bunăvoința împăratului, iar poporul ei a fost în cele din urmă salvat. Nici *noi* nu suntem singuri când intrăm în momentele finale ale istoriei pământului – Împăratul este de partea noastră, iar poporul lui Dumnezeu va fi și el salvat.

Totul s-a sfârșit cu bine, cel puțin în această istorie, pentru poporul lui Dumnezeu. Totuși nu întotdeauna se întâmplă așa, nu crezi? De ce, atunci, trebuie să avem întotdeauna o viziune pe termen lung asupra lucrurilor, pentru a ne păstra speranța pe care o avem în Hristos?

Suplimentar: Ellen G. White, *Patriarhi și profeți*, cap. 59

„Satana va stârni indignarea împotriva minorității care refuză să accepte obiceiurile și tradițiile larg răspândite. Bărbați cu răspundere și cu renume se vor uni cu nelegiuții și cu oamenii de nimic pentru a se sfătui împotriva poporului lui Dumnezeu. Bogăția, geniul, educația se vor uni pentru a-i acoperi cu rușine. Conducătorii prigonitori, pastori și membri ai bisericii vor complota împotriva lor. Cu glasul și condeiul, prin laudăroșenii, prin amenințări și prin batjocuri, vor căuta să le doboare credința. Prin prezentări mincinoase și prin apeluri pline de mânie, oamenii vor stârni patimile oamenilor. Neavând un «așa zic Scripturile» împotriva apărătorilor Sabatului biblic, vor recurge la măsuri apăsătoare pentru a suplini această lipsă. Pentru a-și asigura popularitatea și dominația, legiuitorii vor da curs cererii de a exista legi duminicale. Dar aceia care se tem de Dumnezeu nu pot accepta o instituție care nesocotește un precept al Decalogului. Pe acest câmp de bătaie se va desfășura ultimul mare conflict în lupta dintre adevăr și rătăcire. Dar noi nu suntem lăsați în nesiguranță cu privire la deznodământ. Astăzi, ca în zilele Esterei și ale lui Mardoheu, Domnul Își va apăra adevărul și poporul” (Ellen G. White, *Profeți și regi*, p. 605-606).

Zilnic: Geneza 46 – Exodul 2; Ellen G. White, *Faptele apostolilor*, cap. 24

1. De ce a zis Israel: „Acum pot să mor”?

2. Unde a locuit poporul egiptean în ultima perioadă a foametei?

3. Cum l-a binecuvântat Iacov pe Iosif?

4. Din ce cauză evreii aveau viața amară?

5. **Ce făcea Pavel dacă vreodată zelul lui pe calea datoriei începea să slăbească?**

Aprofundează tema învățată și răspunde online la întrebări:
adventist.ro/reconsacrare

Privire generală

Biblia este plină de femei care au jucat un rol important în cursul vieții lor. Eva, al cărei nume înseamnă „viață”, deoarece era „mama tuturor celor vii”, a fost cea care a transmis sămânța mesianică, ce a dus la nașterea lui Isus Hristos, Mântuitorul omenirii (Geneza 3:15). În perioada patriarhală, femei precum Sara, Rebeca, Rahela și Lea, dar și Tamar au avut un impact puternic asupra istoriei mântuirii. Acțiunile lor au asigurat continuarea liniei mesianice.

În vremea exodului, atunci când faraonul a decretat uciderea tuturor nou-născuților israeliți de sex masculin, poporul Israel a supraviețuit datorită a două femei. Moașele (Exodul 1:15-17) și chiar fiica faraonului (Exodul 2:5) și alte femei (Exodul 2:7) sunt amintite în Tora, Pentateuh, drept cele care au contribuit la salvarea poporului Israel, adesea cu riscul propriei vieți. Mai târziu, Debora, profetesa care a judecat poporul Israel, este menționată drept cea care s-a „sculat” și a salvat poporul pe timp de război (Judecătorii 5:7). Rahav a salvat iscoadele și astfel a contribuit la salvarea israeliților în lupta lor împotriva canaaniților. Conform genealogiei din Matei (Matei 1:5), Rahav a fost mama lui Boaz, care s-a căsătorit cu Rut și a devenit o înaintașă a lui Mesia.

În acest studiu ne vom concentra asupra a două femei importante după care au fost denumite două cărți biblice: Rut și Estera. În ciuda diferențelor în ceea ce privește perioada și contextul istoriilor lor de viață, în unele privințe aceste două femei exemplifică profilul numeroaselor femei pe care Dumnezeu le-a ales pentru a ajuta la salvarea poporului Israel.

Comentariu

Se poate spune că parcursul istoric al Israelului antic este încadrat de istoria lui Rut și de cea a Esterei. Rut face parte din „vremea judecătorilor” (Rut 1:1), din perioada timpurie a poporului Israel, o vreme în care semințele israelite încă se stabileau în Țara Promisă. Estera face parte din perioada târzie a poporului Israel, din vremea exilului persan. Faptul că istoria poporului Israel biblic începe și se încheie cu vocea unei femei este semnificativ, deoarece, din punct de vedere biblic, o femeie simbolizează adesea o biserică. Ne putem întreba, în acest caz, în ce fel aceste două femei reprezintă biserica lui Dumnezeu și ce lecții putem

învăța noi de la ele, dat fiind că suntem biserica lui Dumnezeu din zilele sfârșitului?

De asemenea, este demn de remarcat faptul că societățile nomade tindeau să acorde mai multă importanță femeilor decât societățile sedentare. În lumina acestei tendințe, astăzi am face bine să ne gândim la modul în care vocea și influența lui Rut și a Esterei, precum și a echivalentelor lor moderne, ar putea fi utile într-o lume care devine din ce în ce mai agitată și mai violentă.

Rut – sau puterea bunătății

Este revelatoare citirea istoriei de viață a lui Rut din perspectiva planului de mântuire din timpul sfârșitului. Numele „Rut” provine dintr-o rădăcină care înseamnă „prieten, aliat”, cu conotația de blândețe și viitoare. Tema principală a cărții este bunătatea. Nu există nicio tensiune, nicio persoană rea, niciun conflict sau vreo critică, nici măcar amărăciune implicită în această istorisire frumoasă și poetică. Rut este identificată drept moabită, un detaliu menționat de două ori. Eroina cărții este deci o femeie străină. Mesajul de bunătate care transpare din carte este, prin urmare, detașat de orice apartenență națională; bunătatea este universală și transcende granițele tuturor națiunilor.

Relatarea ne spune că această moabită se căsătorise cu un bărbat israelit care ulterior murise; apoi ea a decis să o urmeze pe soacra ei, Naomi, nu numai în călătoria ei propriu-zisă înapoi în țara lui Israel, ci și în religia ei israelită: „Încotro vei merge tu, voi merge și eu; [...] poporul tău va fi poporul meu și Dumnezeul tău va fi Dumnezeul meu; unde vei muri tu, voi muri și eu” (Rut 1:16,17). Istorisirea începe așadar cu un succes evanghelistic, deși nu este prezentat niciun raport al strategiei misionare. Rut nu a fost convertită printr-un miracol senzațional în cadrul unei campanii de evanghelizare. Aceasta pur și simplu și-a urmat soacra din dragoste pentru ea, pentru că o cunoștea și avea încredere în judecata ei.

De remarcat că Naomi nu a folosit niciun argument pentru a o convinge pe Rut să rămână cu ea. Dimpotrivă, Naomi chiar a încurajat-o pe Rut să se întoarcă acasă la mamei ei (Rut 1:8). Naomi a încetat să se mai contrazică cu Rut doar atunci când a văzut că era „hotărâtă să meargă cu ea” (Rut 1:18).

Următorul pas al narațiunii ne duce la Boaz, ruda lui Naomi, un fermier bogat căruia Rut îi cere cu umilință permisiunea de a culege niște grâu de pe câmpurile lui. Relatarea spune că Boaz i-a vorbit „prietenos” (Rut 2:13, BTF) și a fost generos cu ea (Rut 2:8). Se întâmplă ca Boaz

să fie singura rudă apropiată care este dispusă să își îndeplinească responsabilitatea de *go'el*, răscumpărătorul familiei. Verbul „a răscumpăra” este un cuvânt-cheie în pasaj (Rut 4:4,7).

De reținut zelul și îndrăzneala cu care Rut își abordează răscumpărătorul! De asemenea de remarcat umilința ei, deoarece își recunoaște originile modeste de „străină” (Rut 2:10) și nevrednicia, în ideea că „nu [este] nici măcar ca una din slujnicele” lui (Rut 2:13)! De observat și bunătatea ei față de soacra ei, o bunătate care a fost remarcată de mulți, inclusiv de Boaz, potențialul ei răscumpărător (Rut 2:12). Autorul biblic nu face niciodată referire la credințioșia lui Rut în ceea ce privește îndatoririle religioase și rituale, ca și cum bunătatea ei față de alții ar fi fost o dovadă suficientă pentru a-l convinge pe răscumpărătorul ei de devotamentul ei.

Finalul relatării este cu atât mai impresionant: nu numai că Rut s-a căsătorit cu Boaz, restabilind astfel demnitatea familiei ei, dar a primit cea mai mare recompensă pe care o poate primi o familie, și anume, un loc în genealogia lui Mesia. Mărturia cărții Rut este de mare importanță. Rut a fost acceptată în Israel în ciuda originii sale străine – sau poate, paradoxal, tocmai datorită originii sale străine, așa cum se subliniază în carte (Rut 1:4,22; 2:2,6,10-13,21; 4:5,10). În liturghia evreiască, cartea Rut este citită în timpul sărbătorii Șavuot, cunoscută și ca Sărbătoarea Săptămânilor sau Cincizecimea, o sărbătoare asociată cu recolta și cu darul legii.

Estera – sau puterea frumuseții

La fel de înălțătoare, dar și provocatoare, este lectura cărții Estera în lumina planului de mântuire al lui Dumnezeu din ultimele zile ale istoriei omenirii. Este provocatoare întrucât cartea Estera apare ca o carte seculară, fără niciun fel de conținut religios explicit. Nu există nicio referire la Dumnezeu. Textul nu menționează niciodată vreo practică religioasă. Evenimentele par să curgă de la sine, fără nicio intervenție divină, miraculoasă. Tot ceea ce se întâmplă în narațiune depinde de agerimea lui Mardoheu, un curtean la palatul imperial, și de frumusețea și curajul împărătesei Estera, precum și de momentul potrivit (Estera 3:7; 9:24). Rolurile de preot și de profet lipsesc cu desăvârșire din istorisire. Până și finalul relatării, cu uciderea multor oameni, ridică suspiciuni cu privire la valoarea ei spirituală. Mai important, identitatea evreiască a Esterei și a lui Mardoheu nu i-a împiedicat să ajungă în cele mai înalte poziții la o curte imperială păgână. Totodată, nimic din carte nu sugerează o tensi-

une între ei și acel mediu. Nu este de mirare că mulți rabini din vechime și mulți părinți ai bisericii pun la îndoială valoarea spirituală a cărții, negându-i chiar locul canonic.

Cu toate acestea, da, cartea Estera este și o sursă de inspirație, tocmai datorită elementelor problematice amintite mai sus. Lipsa menționării lui Dumnezeu este de fapt un element important, care face ca această carte să fie semnificativă și relevantă pentru noi, cei care trăim astăzi într-o lume seculară și zbuciumată. Experiența tăcerii lui Dumnezeu este deja o componentă paradoxală a prezenței Sale providențiale. „Se întâmplă” ca Estera să fie împărăteasă chiar în momentul în care poporul este amenințat. De asemenea, „se întâmplă” ca împăratul, în timpul unui episod de insomnie, să descopere un act de loialitate al lui Mardoheu, care îi salvase viața împăratului. Pe de altă parte, textul sugerează clar că poporul evreu este protejat. Dacă Estera nu vorbește cu împăratul, dacă tace, „ajutorul și izbăvirea vor veni din altă parte” (Estera 4:14). Tot la fel, Isus, în vremea Lui, folosește un argument asemănător: „Dacă vor tăcea ei, pietrele vor striga” (Luca 19:40).

Unii comentatori găsesc dovezi ale Providenței în numele „Estera”, pe care îl leagă de conceptul *hester panim*, „ascunderea feței”, o dimensiune importantă a relației lui Dumnezeu cu poporul Său atunci când El pare absent (vezi Isaia 8:17; 50:6; 53:3). Aluzia la Ziua Ispășirii a fost remarcată și pe baza elementelor comune, precum postul, ideea de judecată și răscumpărarea poporului lui Dumnezeu versus distrugerea celor răi. Rabinii antici au susținut această legătură pe baza jocului de cuvinte dintre *pur*, „sorti”, și cuvântul *kippur*, Ziua Ispășirii. De asemenea, cartea Estera se încheie cu aceeași speranță și perspectivă de pace, bine și bunăstare (Estera 10:3, NTR, BTF, EDCR; compară cu Psalmii 122:8,9) ca în Ziua Ispășirii.

Aplicație

Cum se pot aplica în viața ta următoarele meditații cu privire la Rut și la Estera?

Rut: Faptul că ne credem foarte religioși și parte din poporul lui Dumnezeu nu ar trebui să ne întristeze, să ne înfurie sau să fie un motiv de îngâmfare, ci implică un cod etic serios. La fel cum Rut a fost amabilă și prietenoasă cu oamenii din jurul ei, și noi ar trebui să ne străduim să fim amabili și prietenoși cu cei din familia noastră și din societate.

De asemenea, trebuie remarcată umilința lui Rut. Rut nu se laudă cu calitățile sau cu evlavia ei. În schimb, ea se simte nevrednică și nu îi judecă niciodată pe ceilalți. Rut nu este implicată în activism religios; nu este legalistă, crezând că merită mântuirea pe baza faptelor ei. Ea se bazează doar pe harul soacrei și al rudei ei. În cele din urmă, reținem că metoda misionară a lui Naomi este compusă în esență din atitudinea ei amabilă și din acte de bunătate.

Estera: Istoria Esterei rezonază bine cu viața din lumea noastră modernă și seculară. Oriunde ne-am afla și orice am face – la birou, pe drum, la facultate sau chiar în familie, în mijlocul celor mai neînsemnate sarcini și umile îndatoriri – prezența noastră este importantă și determină mântuirea altora: Cine știe dacă nu cumva ne aflăm într-un anumit loc pentru un moment ca acesta (Estera 4:14)? Să fim înțelepți: nu întotdeauna trebuie să ne dezvăluim imediat identitatea religioasă (Estera 2:10,20)! Fă-te plăcut, așa cum a făcut Estera (Estera 2:17)! Promite să faci tot ce poți pentru a-ți rezolva problemele și încrede-te în harul lui Dumnezeu pentru a schimba cursul evenimentelor!

Elemente premergătoare

Sabat după-amiază

De memorat: „Căci Dumnezeu nu ne-a dat un duh de _____, ci de _____, de _____ și de _____”
(2 Timotei 1:7).

Săptămâna aceasta vom studia alte două episoade biblice care, cu detalii remarcabile, prefigurează evenimentele finale. Mai întâi vom analiza relatarea despre Șadrac, Meșac și Abed-Nego, care prezintă aluzii evidente la problemele descrise în Apocalipsa 13. Apoi vom apela la Noul Testament, unde vom descoperi că experiența primilor creștini ne ajută să înțelegem la ce să ne așteptăm de acum și până la revenirea lui Hristos. Ambele exemple evidențiază un curaj remarcabil și ne oferă soluții pentru a ne găsi liniștea sufletească în cele mai dificile împrejurări.

În mod repetat, Domnul Isus a spus lucruri precum: „Nu vă temeți!” sau „Pentru ce sunteți tulburați?” Este important să ne amintim că Hristos este în centrul profeției și, ca atare, trebuie să fim capabili să găsim același sfat în toate scenele care descriu ultimele clipe ale pământului. „Să nu vi se tulbure inima”, i-a învățat El pe ucenicii Săi. „Aveți credință în Dumnezeu și aveți credință în Mine” (Ioan 14:1). Cu alte cuvinte, da, evenimentele ultimelor zile vor fi dificile și chinuitoare pentru cei care Îi rămân credincioși lui Dumnezeu. Dar, în final, ar trebui să privim aceste evenimente cu speranță, nu cu teamă.

21 iunie: Ziua Mondială a Refugiaților

Una dintre cele mai puternice profeții din întreaga Scriptură este cea din Daniel 2. Cu peste 500 de ani înainte de Hristos, profetul a expus istoria lumii, începând cu perioada petrecută de el în Babilon și continuând cu Medo-Persia, Grecia, Roma și destrămarea Romei în națiunile Europei moderne, așa cum există astăzi. De fapt, vorbind despre aceste popoare europene, un text spune că „se vor amesteca prin legături omenești de căsătorie, dar nu vor fi lipiți unul de altul, după cum fierul nu se poate uni cu lutul” (Daniel 2:43). Această profeție s-a împlinit în mod uimitor. Adică, în ciuda a tot felul de căsătorii mixte între oamenii din aceste națiuni (de la prinți la plebei), ele rămân divizate.

De exemplu, monarhia britanică se numește Casa de Windsor, un frumos nume englezesc. Dar acest nume este un element relativ recent – din 1917, de fapt. Înainte, familia se numea Saxa-Coburg și Gotha, un nume specific german, deoarece mulți dintre membrii familiei regale britanice – prin „legături omenești de căsătorie” – erau rude de sânge cu germanii. Doar că aceste legături de sânge nu au fost suficiente pentru a-i ține departe de război și astfel, în timpul Primului Război Mondial, dorind să se dezică de dușmanii lor detestați, și-au schimbat numele în Casa de Windsor.

1 Analizează Daniel 2:31-45. Care a fost visul lui Nebucadnețar și cum l-a interpretat Daniel?

Profețiile apocaliptice din Daniel urmează toate baza expusă în capitoul 2. Adică restul acestor profeții, la fel ca cea din Daniel 2, urmăresc succesiunea imperiilor până când Dumnezeu Își instaurează împărăția veșnică (vezi Daniel 2:44; 7:13,14). Cu alte cuvinte, profețiile traversează istoria într-o *succesiune neîntreruptă de imperii*, din Antichitate și până în zilele noastre, terminând chiar în viitor. Aceasta este abordarea istoricistă a interpretării profețiilor și este ceea ce impun textele. Abordarea istoricistă este crucială pentru înțelegerea evenimentelor din zilele sfârșitului, în special așa cum sunt ele descrise în cartea Apocalipsa.

Cum dovedește Daniel 2 că Dumnezeu cunoaște viitorul și că El este la cârmă acestuia?

Oricât de multă încredere ar fi avut la început Nebucadnețar în Daniel și în Dumnezeu lui, după ce a fost impresionat de ceea ce făcuse Daniel (vezi Daniel 2, în special v. 46-48), această încredere nu a durat.

2 Studiază Daniel 3:1-12. Ce semnificație crezi că are faptul că statuia era toată din aur și că împăratul a cerut ca oamenii să i se închine?

Împăratul și-a evidențiat sfidarea față de mesajul lui Dumnezeu prin construirea unei statui făcute *în întregime* din aur. Mesajul? Babilonul nu va cădea niciodată, iar Nebucadnețar va fi mereu împărat. Și oricine ar fi îndrăznit să conteste această idee avea să fie condamnat la moarte. Această situație ne reamintește categoric că dorința noastră omenească de autodeterminare ne poate face să nu vedem adevărul cu privire la modul în care cu siguranță se va desfășura marea luptă.

În unele privințe, Nebucadnețar prezintă trăsături ale lui Lucifer: era ambițios, plin de sine și suficient de mândru încât să se revolte deschis împotriva autorității lui Dumnezeu. În alte privințe, bineînțeles, există deosebiri semnificative: Nebucadnețar a ajuns în cele din urmă să creadă în adevăratul Dumnezeu și probabil că îl vom întâlni în împărăția pe care inițial s-a luptat atât de mult să o sfideze.

3 Citește în Daniel 3:17,18 cuvintele celor trei tineri evrei care îl sfidează pe împărat. Ce înveți despre credință și despre costul ei?

Gândește-te cât de ușor ar fi putut să își justifice acești trei bărbați ieșirea din această situație periculoasă! La urma urmei, nu dădeau ei dovadă de fanatism prin dispoziția lor de a se lăsa arși de vii pentru o simplă plecăciune? Nu ar fi putut să se prefacă și să se aplece să-și lege șireturile în timp ce se rugau la Dumnezeul lor? Merita cu adevărat ceea ce aveau de înfruntat? Evident, ei așa au crezut și cuvintele lor arătau că știau că era posibil să nu scape cu viață.

„Cine este credincios în cele mai mici lucruri este credincios și în cele mari și cine este nedrept în cele mai mici lucruri este nedrept și în cele mari” (Luca 16:10). Cum să evităm justificările raționale simpliste care ne oferă ocazii de a ne compromite credința?

Cei care studiază Biblia au văzut de mult legătura dintre Daniel 3 și ceea ce Apocalipsa ne învață despre evenimentele sfârșitului. Și pe bună dreptate, pentru că Daniel 3 – cu porunca ce implică amenințarea cu moartea: „să vă închinați chipului” (Daniel 3:15) – reflectă ceea ce Apocalipsa învață despre porunca – ce implică și ea amenințarea cu moartea – de închinare în fața unui alt chip: „I s-a dat putere să dea suflare chipului fiarei, pentru ca acesta să vorbească și să facă să fie omorâți toți cei ce nu se vor închina chipului fiarei” (Apocalipsa 13:15, EDCR).

4 Ce contrast observi în Apocalipsa 13:11-17; 14:9,11,12; 16:2; 19:20 și 20:4 între poruncile lui Dumnezeu și poruncile oamenilor?

Poporul lui Dumnezeu este chemat să se închine „Celui ce a făcut cerul și pământul, marea și izvoarele apelor”, adică Creatorului, nu fiarei și icoanei/chipului ei. Cei trei tineri evrei, care se confruntau cu o amenințare asemănătoare, au refuzat să se închine la orice altceva în afară de același Dumnezeu Creator. Prin urmare, oricâte diferențe ar fi între ce s-a întâmplat, pe de o parte, pe câmpia Dura, cu porunca de închinare la chip, nu la Creator, și, pe de altă parte, ce se va întâmpla la nivel mondial, cu apelul de a ne închina chipului fiarei, nu Creatorului, principiul este același.

5 Analizează Romani 1:18-25 și observă legătura dintre Romani 1:18 și Apocalipsa 14:9,10 în ce privește „mânia lui Dumnezeu”. Așadar în ce fel problema închinării la chip este o aplicare a aceluiași principiu referitor la cui îi sunt credincioși oamenii?

Închinare nu înseamnă neapărat plecăciuni și tămâieri, deși poate însemna și acest lucru. Ne închinăm la ființa sau la obiectul față de care ne manifestăm loialitatea supremă. Când ne gândim la cine este Dumnezeu, Creatorul nostru, și apoi la ce a făcut pentru noi prin Isus, Răscumpărătorul nostru, atunci bineînțeles că doar Lui trebuie să ne închinăm. Orice altceva este idolatrie. Poate că acest lucru ajută la explicarea cuvintelor dure rostite de Isus: „Cine nu este cu Mine este împotriva Mea și cine nu strânge cu Mine risipește” (Matei 12:30). Evenimentele finale vor fi o manifestare dramatică a acestui adevăr.

Viața nu a fost ușoară pentru creștinii din primul secol. Mai întâi au fost urâți de mulți dintre frații lor religioși, care îi considerau o amenințare la adresa credinței lui Moise. Apoi s-au confruntat cu mânia Imperiului Roman păgân. „Păgânismul a prevăzut că, dacă Evanghelia va birui, templele și altarele păgâne vor fi îndepărtate, de aceea și-a concentrat forțele pentru a distruge creștinismul. Au fost aprinse focurile persecuției” (*Tragedia veacurilor*, p. 39).

Există o relatare în Faptele apostolilor care demonstrează, destul de convingător, la ce s-ar putea aștepta poporul lui Dumnezeu pe măsură ce ne îndreptăm către scenariul din Apocalipsa 13.

6 Ce elemente din Faptele apostolilor 12:1-17 ar putea prevesti evenimente din ultimele zile ale istoriei pământului?

Iacov fusese decapitat, iar Petru avea să-i urmeze; creștinii erau condamnați la moarte. Poate că unul dintre cele mai remarcabile aspecte ale acestei relatări îl constituie faptul că Petru *doarme* în ceea ce ar trebui să fie cea mai grea noapte din viața lui. Și doarme atât de profund încât îngerul trebuie să îl lovească în coastă pentru a-l trezi. Petru a fost apoi eliberat printr-o minune și a ajuns la o adunare a credincioșilor, cărora cu greu le-a venit a crede că fusese eliberat, chiar dacă se rugaseră pentru aceasta. Biblia spune că au rămas „încremeniți” – ceea ce ne face să ne întrebăm cât de des ne rugăm și aproape că nu îndrăznim să credem că Dumnezeu chiar ne va răspunde.

Unii credincioși au fost cruțați, alții au fost uciși. Pe măsură ce ne apropiem de sfârșitul timpului, istoria se va repeta. Până și Petru, chiar dacă a scăpat atunci, a murit în cele din urmă pentru credința lui. Însuși Isus i-a spus cum avea să moară: „Adevărat, adevărat îți spun că, atunci când erai mai tânăr, singur te încingeai și te duceai unde voiai, dar, când vei îmbătrâni, îți vei întinde mâinile și altul te va încinge și te va duce unde nu vei voi.» A zis lucrul acesta ca să arate cu ce fel de moarte va proslăvi Petru pe Dumnezeu. Și, după ce a vorbit astfel, i-a zis: «Vino după Mine»” (Ioan 21:18,19).

De remarcat că, după ce i-a dezvăluit cum avea să moară, Isus îi spune în continuare lui Petru: „Vino după Mine.” Nici măcar amenințarea cu moartea nu ar trebui să ne împiedice să-L urmăm pe Domnul!

Pe măsură ce anii trec, iar evenimentele finale – cum ar fi decretul de moarte și impunerea semnului fiarei – nu s-au petrecut, unii își exprimă îndoiala, ba chiar scepticismul, cu privire la interpretarea noastră asupra evenimentelor finale, inclusiv asupra modului în care Sabatul și duminica ar putea juca un rol esențial în conflictul final.

Cartea Apocalipsa este clară: fie ne închinăm Creatorului, fie fiarei și icoanei ei. Și, pentru că Sabatul din ziua a șaptea este, încă din Eden (vezi Geneza 2:1-3), semnul fundamental al calității de Creator a lui Dumnezeu, nu ar trebui să ne surprindă că, într-o situație privitoare la închinarea la Creator, Sabatul va fi un element central. De asemenea, nu este nicio coincidență că puterea fiarei este aceeași putere care pretinde că, în cadrul poruncii despre Sabat, a schimbat ziua de odihnă biblică în duminică – fără nicio susținere biblică. Deci chiar are sens ideea că Sabatul și duminica sunt parte din problema închinării – fie Creatorului (vezi Apocalipsa 14:6,7), fie fiarei. Totodată, avem în Noul Testament un eveniment precursor al chestiunii Sabatului în opoziție cu legea umană.

7 Citește Matei 12:9-14; Ioan 5:1-16. Ce i-a determinat pe liderii religioși să dorească uciderea Domnului Isus?

Cum au reacționat liderii religioși, în Matei 12, după ce Domnul Isus l-a vindecat în Sabat pe omul cu mâna uscată (Matei 12:9-13)? „Fariseii au ieșit afară și s-au sfătuit cum să omoare pe Isus” (Matei 12:14). *Moarte din cauza Sabatului?* În Ioan 5:1-16, după o altă vindecare miraculoasă în ziua a șaptea, conducătorii „au început să urmărească pe Isus și căutau să-L omoare, fiindcă făcea aceste lucruri în ziua Sabatului” (Ioan 5:16).

Moarte din cauza tradiției oamenilor, o tradiție opusă adevăratei respectări a Sabatului? Da, deși nimic din Biblie nu interzicea vindecarea în Sabat, după cum nimic din Biblie nu arată că duminica e rânduită în locul Sabatului. Chiar dacă, în cazul Domnului Isus, problema nu este aceeași ca în cazul evenimentelor finale, situațiile sunt destul de asemănătoare: legea umană versus legea lui Dumnezeu, iar în ambele cazuri legea în discuție vizează Sabatul biblic.

Să mori pentru una dintre poruncile lui Dumnezeu? Ai putea găsi o justificare pentru a scăpa de această moarte?

Suplimentar: Ellen G. White, *Tragedia veacurilor*, cap. 40

„În toate veacurile, Dumnezeu a lucrat prin îngerii sfinți pentru ajutorarea și eliberarea poporului Său. Ființele cerești s-au implicat activ în problemele oamenilor. Ele au apărut îmbrăcate în haine strălucitoare ca fulgerul; au venit la oameni în haine de călători. Îngerii au apărut în chip omenesc înaintea oamenilor lui Dumnezeu. Ei s-au odihnit sub stejar la miezul zilei, ca și cum ar fi fost obosiți. Au primit ospitalitate în casele oamenilor. Au acționat ca niște călăuze pentru călătorii rătăciți. Au aprins cu mâinile lor focul pe altare. Au deschis ușile închisorilor și i-au eliberat pe slujitorii lui Dumnezeu. Îmbrăcați cu armura cerului, au venit să dea la o parte piatra de pe mormântul Mântuitorului.

În chip de oameni, îngerii sunt adesea prezenți în adunările celor neprihăniți; ei vizitează adunările celor nelegiuți, așa cum au fost la Sodoma, pentru a aduce un raport despre faptele lor, pentru a stabili dacă au trecut hotarul răbdării lui Dumnezeu. Domnul găsește plăcere în milă și, de dragul acelor puțini care îi slujesc cu adevărat, reține calamitățile și prelungește calmul mulțimilor. Prea puțin își dau seama cei care păcătuiesc împotriva lui Dumnezeu cât de mult le datorează pentru viața lor celor credincioși, pe care îi batjocoresc și-i prigonesc cu plăcere” (Ellen G. White, *Tragedia veacurilor*, p. 631-632).

Zilnic: Exodul 3 – 9; Ellen G. White, *Faptele apostolilor*, cap. 25

1. Cum se numea muntele unde era pământul sfânt?

2. Ce i-a împiedicat pe copiii lui Israel să-l asculte pe Moise?

3. Ce au crezut vrăjitorii că a făcut degetul lui Dumnezeu?

4. Când a făcut Domnul să cadă foc pe pământ?

5. **Ce a învățat Pavel despre cei încăpățânați și impulsivi, care refuzau să se supună celor ce dețineau poziții de răspundere în biserică?**

Privire generală

În ultimele două săptămâni am studiat povestiri biblice și psalmi care conțineau aluzii la viitoare profeții. Dar aceste previziuni erau doar observații indirecte care ne-au pregătit să primim și să înțelegem mesajul profeției. În acest studiu atenția noastră se va îndrepta către profețiile care se referă explicit la vremea sfârșitului. Trebuie să ne amintim că Biblia nu este doar o carte de povestiri frumoase, scrisă pentru a ne simți bine. Biblia nu este nici o simplă carte de edificare spirituală și morală. Unicitatea Bibliei constă în mesajul ei aducător de speranță: Dumnezeu va salva lumea la sfârșitul timpului.

Mesajul de speranță apare în diferite forme în întreaga Scriptură. Dar mai ales cele două cărți apocaliptice Daniel și Apocalipsa se concentrează pe soarta finală a lumii. Ele sunt legate între ele, așa că vor fi studiate împreună. Studiul din această săptămână va aborda mai întâi succesiunea generală a evenimentelor profetice, așa cum sunt dezvăluite în profeția lui Daniel despre statuie – „chip” (Daniel 2:31-45). Apoi vom analiza ultimele zile ale istoriei omenirii. Vom vedea cum profeția lui Daniel va dezvălui puterea răului și va denunța mentalitatea acestuia, care a fost deja dovedită de împărații babilonieni (Daniel 3). Profeția își va atinge apoi împlinirea în cornul mic din Daniel 7 și 8 și în fiara din Apocalipsa 13 și 14.

Comentariu

Mentalitatea Babelului

Cartea lui Daniel începe cu o aluzie la istorisirea despre turnul Babel. Când relatează despre atacul lui Nebucadnețar asupra Ierusalimului, profetul menționează cuvântul rar și antic *Șinar*, exact numele locului în care constructorii și-au ridicat turnul Babel (Geneza 11:2, „Șinear”). Această menționare precisă transmite, încă de la începutul cărții, intenția autorului biblic de a asocia demersul lui Nebucadnețar – de a duce acasă la el, în Babilon (*Șinar*), obiectele din templul din Ierusalim – cu ceea ce au făcut constructorii turnului Babel.

În Daniel 2, același împărat are un vis care îl tulbură. Daniel, care a fost chemat să interpreteze visul, îi explică împăratului că Dumnezeul cerului i-a trimis respectivul vis pentru a-l ajuta să înțeleagă, să conștientizeze nelegiuirea „gânduril[or] inimii sale” (Daniel 2:30, NTR).

Nebucadnețar avea într-adevăr o mentalitate ca aceea a constructorilor turnului Babel. Întrucât a dus obiectele templului în propriul lui templu, Nebucadnețar a demonstrat de fapt aceeași intenție de a-I lua locul lui Dumnezeu. Încă de la început deci, Daniel dezvăluie cheia visului. Acest vis privește mai întâi mentalitatea împăratului, specifică „Babelului”. Ulterior, în Daniel 3, comportamentul lui Nebucadnețar va confirma această idee (vezi mai jos). De fapt, această denunțare constituie subiectul principal al profeției despre împărățiile pământului, în ansamblul ei.

În prima sa replică, Daniel scoate în evidență mândria lui Nebucadnețar și uzurparea comisă de el: pe de o parte, Daniel i se adresează împăratului cu titlul său obișnuit, „împăratul împăraților”, care îi conferea un caracter divin, ca și cum el ar fi fost cel care domnea peste alți împărați. Pe de altă parte, Daniel îl identifică în mod clar pe „Dumnezeul cerurilor” drept singurul căruia împăratul îi datorează puterea pe care o are (Daniel 2:37). Daniel îl descrie pe împărat ca și cum el ar fi Însuși Creatorul (cel puțin în concepția lui Nebucadnețar); în același timp, Daniel îi reamintește împăratului că Dumnezeuul cerului este Cel care i-a dat tot ceea ce are (Daniel 2:38).

Apoi, Daniel anunță că următoarele imperii mondiale vor fi inferioare imperiului lui Nebucadnețar, lăsând să se înțeleagă din nou că acestea sunt la fel de omenști și de trecătoare ca Nebucadnețar și imperiul lui. În mod semnificativ, sfârșitul imperiilor este caracterizat de aceeași mentalitate care a definit Babelul: liderii formațiunilor statale vor încerca să își unească ținuturile și să își consolideze puterea, la fel cum au făcut constructorii turnului Babel (Geneza 11:4).

Este demn de remarcat faptul că, pentru a ilustra principalele caracteristici ale acestui efort de amestecare, este folosit un material de construcție: „lut de olar”. Acest lut reprezintă una dintre puterile escatologice care s-a ridicat imediat după căderea Romei păgâne (Daniel 2:41) și a durat până la sfârșitul timpurilor, după cum se subînțelege din modul în care este exprimată în cuvinte ridicarea împărăției lui Dumnezeu: „În vremea acestor împărați, Dumnezeuul cerurilor va ridica o împărăție care nu va fi nimicită niciodată” (Daniel 2:44).

Faptul că această putere escatologică avea aceeași ambiție de a-I lua locul lui Dumnezeu, ca oamenii de la Babel, este deja exprimat implicit prin prezența lutului de olar care o reprezintă, adesea asociat în Biblie cu ideea de om și omenesc (Isaia 29:16; Ieremia 18:2; Romani

9:20,21 etc.). În timp ce celelalte materiale și metale reprezintă puteri politice omenești, lutul reprezintă o putere spirituală diferită, care se pretinde divină. Este interesant de observat că ultima scenă din viziune, care culminează cu zdrobirea tuturor împărățiilor, se încheie cu lutul în centrul metalelor: „fierul, arama, lutul, argintul și aurul” (Daniel 2:45). Poziționat astfel, în vârful metalelor, „lutul” pare să întruchipeze chintesența a tot ceea ce au urmărit aceste împărății lumești: uzurparea prerogativelor divine ale lui Dumnezeu.

Puterea uzurpatoare

În Daniel 3, Nebucadnețar discreditează imediat (și ironic) judecata despre care tocmai a aflat din visul lui. Fără îndoială el va depune multe eforturi pentru a-I lua locul Dumnezeului cerurilor. Visul indică în mod clar că „Dumnezeul cerurilor *va ridica* o împărăție care nu va fi nimicită niciodată” (Daniel 2:44, subl. ad.); în contradicție cu voia lui Dumnezeu, Nebucadnețar se străduiește să „ridice” un chip de aur care să îl reprezinte doar pe el, „capul de aur” (Daniel 2:38). Nebucadnețar nu se mulțumește să fie doar capul de aur, așa cum indica visul; el se consideră acum un împărat veșnic, al cărui imperiu va dura pentru totdeauna, fapt indicat de ridicarea unei statui în întregime din aur. În esență, Nebucadnețar și-a „ridicat” statuia pentru a înlocui imperiul etern al lui Dumnezeu. De observat utilizarea aceluiași verb, „a ridica”. Dar istoria uzurpării dorite de Nebucadnețar nu se oprește aici.

Următorul pas făcut de Nebucadnețar a fost persecutarea violentă a tuturor celor care nu voiau să se închine în fața statuii lui. Narațiunea ne spune că trei evrei refuză să se închine chipului și, drept urmare, sunt amenințați cu moartea, și anume că vor fi aruncați „în mijlocul unui cup-tor aprins” (Daniel 3:6). Sunt folosite tot felul de strategii pentru a-i convinge pe evrei să se închine. Amenințarea cu moartea este reprezentată explicit de cuptorul de la picioarele chipului. Puterea administrativă de la toate nivelurile este utilizată pentru a asigura controlul asupra tuturor categoriilor de populație. Puterea mass-mediei este folosită pentru a ajunge la oamenii din toate părțile imperiului. Chiar și puterea muzicii și a artei este folosită pentru a influența și controla emoțiile.

Conform consemnării, acești trei evrei nu s-au abătut de la convingerea de a-I rămâne credincioși lui Dumnezeu. Cele două tabere de închinători, tabăra Babelului și tabăra celor trei evrei, au fost astfel clar delimitate și puse în opoziție: tabăra Babelului este zgomotoasă. Ei „striga[u] cu glas tare” (Daniel 3:4). Tabăra lui Dumnezeu este tăcută: „Noi n-avem

nevoie să-ți răspundem” (Daniel 3:16). Tabăra Babelului este puternică: este alcătuită din „dregători”, „cârmuitori” etc. (Daniel 3:2). Tabăra lui Dumnezeu este umilă, modestă în rang: despre ea se spune că este formată pur și simplu din „niște iudei” (Daniel 3:12). Tabăra Babelului este numeroasă: ea este alcătuită din „toate popoarele” (Daniel 3:7). Tabăra lui Dumnezeu este formată din doar „trei oameni” (Daniel 3:23). Tabăra Babelului este orientată spre prezent: „Când au auzit toate popoarele [...] oamenii de toate limbile [...] s-au închinat” (Daniel 3:7). Tabăra lui Dumnezeu este orientată spre viitor: „El [Dumnezeu] poate să ne izbăvească” (Daniel 3:17, EDCR). Oamenii din tabăra Babelului sunt legalişti și se supun din teamă și interes personal. Oamenii din tabăra lui Dumnezeu Îl slujesc pe Dumnezeu prin har, chiar dacă El ar alege să nu îi elibereze (Daniel 3:18).

Cornul cel mic și fiara

Mentalitatea specifică Babelului care caracteriza puterea ilustrată de lutul de olar reapare la cornul cel mic din Daniel 7 și 8. De data aceasta însă, uzurparea și persecuția sunt mai intense și mai explicite. La fel cum lutul se pretindea divin, cornul cel mic se pretinde divin, iar aroganța și uzurparea acestuia sunt și mai pronunțate (Daniel 7:25), existând aceeași legătură între uzurpare și persecuție (Daniel 8:24,25).

Ultima carte a Bibliei repetă același scenariu apocaliptic, însă cu un simbolism diferit. Imediat după aceleași patru animale pe care le-am văzut prima dată în Daniel 7, revelația apocaliptică identifică o putere uzurpatoare identificată cu o fiară. Asemenea cornului mic din Daniel 7 și 8, această fiară pretinde că este divină (Apocalipsa 13:4) și persecută poporul lui Dumnezeu (Apocalipsa 13:5,7). Această trecere rapidă în revistă a profeției este necesară pentru ca noi să înțelegem cuvântul profetic de avertizare și pentru a încuraja poporul lui Dumnezeu (2 Timotei 1:7).

Aplicație

- 1 Deși cornul cel mic și fiara reprezintă o entitate istorică clară: Biserica Catolică, cum ar trebui să reacționăm la această identificare? Cum ar trebui să ne raportăm la concetățenii catolici? Identifică mentalitatea specifică Babelului în istorie (la Biserica Catolică, dar și la regimurile totalitare, precum regimul nazist și regimul marxist-stalinist). Analizează potențialul mecanism al Babelului în biserica ta și în caracterul personal, în relația ta cu alți oameni, în contextul familiei sau la locul de muncă,

precum și în modul în care îți tratezi angajații, soțul/soția și copiii. Cum putem trece de la o mentalitate babiloniană la o gândire biblică?

- 2 Compară tabăra Babel cu tabăra celor trei evrei și extrage lecții pe care le poți aplica. Se regăsește această realitate în viața bisericii tale? Ce putem învăța din aceste exemple pentru serviciile noastre de închinare? Felul în care ne interpretăm muzica sau în care predicăm ce impact are asupra închinării? Ce lecție înveți din observația că tabăra lui Dumnezeu este întotdeauna o minoritate? Cum se aplică acest adevăr la utilizarea argumentului majorității în sprijinul adevărului teologic?
- 3 Discută cu membrii grupei tale despre nevoia de a ne concentra mai degrabă pe viitor decât pe prezent. Gândirea orientată spre viitor sau spre prezent cum îți influențează deciziile etice și maritale? O perspectivă orientată spre viitor ne obligă să ținem cont de urmările acțiunilor noastre. Gândirea orientată spre prezent, care se concentrează pe recompensa imediată, sfârșește prin a fi superficială, egoistă, materialistă și chiar periculoasă pentru noi și pentru ceilalți. Discutați.

Imagini ale sfârșitului

Sabat după-amiază

De memorat: „El le-a răspuns: «Sunt evreu și mă _____ de Domnul Dumnezeu _____, care a făcut _____ și _____!»” (Iona 1:9).

Săptămâna aceasta vom analiza câteva relatări care ne ajută să ne clarificăm înțelegerea privind evenimentele finale. Vom lua în discuție misiunea lui Iona la Ninive, căderea Babilonului și ascensiunea lui Cirus, împăratul persan care a eliberat poporul lui Dumnezeu și i-a permis să se întoarcă în Țara Promisă. Ca și celelalte pasaje examinate, acestea au avut o semnificație profundă pentru toate generațiile. Dar ele au și o relevanță *specială* pentru ultimele generații care trăiesc înainte de revenirea lui Hristos. Adică putem extrage din aceste relatări istorice diverse elemente care ne ajută să înțelegem mai bine ceea ce numim „adevăr prezent”.

În același timp, trebuie să ținem cont de un lucru în cazul tuturor acestor istorisiri care par să prefigureze evenimentele finale: să luăm neapărat în considerare temele și aluziile generale și să nu încercăm să analizăm fiecare detaliu până într-acolo încât să ajungem la absurdități profetice. Ca și în parabolele Domnului Isus, ar trebui să căutăm ideile și principiile majore. Să nu exploatăm fiecare detaliu în speranța de a găsi un adevăr ascuns. În schimb, ar trebui să căutăm liniile generale, principiile; iar din acestea putem descoperi elemente relevante pentru ultimele zile ale istoriei pământene.

Mulți credincioși s-au regăsit în Iona, profetul reticent. Istoria lui conține în același timp trimiteri remarcabile la evenimente viitoare.

1 La ce părți din istoria lui Iona face referire Domnul când Se adresează cărturarilor și fariseilor, în Matei 12:38-42? Ce lecții despre judecată aici?

Domnul Isus a afirmat că El era mai mare decât Iona. El știa că venirea Lui în această lume avea să Îl ducă la cruce și tot a venit să „caute și să mântuiască ce era pierdut” (Luca 19:10). Iona a petrecut trei zile în peștele cel mare din cauza propriilor păcate; Isus a petrecut trei zile în mormânt din cauza păcatelor noastre. De un asemenea lucru a fost nevoie pentru a-i salva pe cei pierduți.

Astăzi, îl cunoaștem pe Iona ca pe un profet reticent, care nu a vrut să meargă la Ninive. Din perspectivă omenească, este ușor de înțeles: asirienii aveau un regim de conducere brutal. Picturile murale asiriene sunt pline de scene de o cruzime neobișnuită: popoarele cucerite erau omorâte prin cele mai crude metode imaginabile. Cine ar vrea să predice pocăința în capitala unor asemenea oameni?

Există un moment important în relatare care poate face trimitere în viitor, la mișcarea rămășiței din zilele din urmă. Când este întrebat cine este, Iona răspunde: „Sunt evreu și mă tem de Domnul Dumnezeuul cerurilor, care a făcut marea și uscatul!” – o afirmație foarte asemănătoare cu mesajul primului înger (Iona 1:9; Apocalipsa 14:7). Într-adevăr, accentul pus de Iona pe faptul că Domnul este Cel „care a făcut marea și uscatul” indică, evident, că El este Creatorul. Acest statut al lui Dumnezeu constituie motivul pentru care ar trebui să ne închinăm Lui, iar închinarea este un element central al evenimentelor din ultimele zile ale istoriei.

În același timp, și noi am fost însărcinați să predicăm un mesaj care este posibil să nu fie foarte apreciat în Babilonul spiritual. A spune: „Ieșiți din mijlocul ei [al cetății Babilon], poporul Meu” (Apocalipsa 18:4) înseamnă a spune lumii că trebuie să se pocăiască – un mesaj care a provocat aproape întotdeauna un răspuns negativ din partea multor oameni, chiar și atunci când a fost transmis în cel mai amabil mod posibil. Care dintre noi, atunci când a dat mărturie, nu a avut parte de reacții negative sau chiar ostile? Pur și simplu face parte din „meserie”.

Cât de mult te regăsești în Iona? Cum te poți vindeca de atitudinea greșită?

Iona a avut un mesaj deosebit pentru oamenii din Ninive. „Iona a început să pătrundă în oraș cale de o zi, strigând și zicând: «Încă patruzeci de zile, și Ninive va fi nimicită!»” (Iona 3:4). Pare destul de clar: locul era sortit pieirii. La urma urmei, nu era acesta un cuvânt care venea direct de la un profet al Domnului?

Totuși, ce s-a întâmplat cu Ninive?

2 Citește Iona 3:5-10. De ce nu s-a împlinit însă această profeție?

Da, întreaga cetate s-a pocăit, iar pedeapsa profetizată a fost evitată, cel puțin pentru o vreme. „Condamnarea lor a fost evitată; Dumnezeu lui Israel a fost înălțat și onorat în toată lumea păgână, iar legea Sa a fost respectată. Abia după mulți ani cetatea Ninive avea să cadă pradă popoarelor înconjurătoare, din cauză că Îl uitase pe Dumnezeu și din cauza marii ei trufii” (Ellen G. White, *Profeți și regi*, p. 271).

Oare ne putem aștepta la așa ceva în zilele din urmă, odată cu mesajul final pentru lumea căzută? Da – și nu. Adică vor fi peste tot în lume mulți oameni care vor răspunde chemării: „Ieșiți din mijlocul ei, poporul Meu, ca să nu fiți părtași la păcatele ei și să nu fiți loviți cu urgiile ei” (Apocalipsa 18:4). Pretutindeni în lume oamenii vor lua poziție și, sfidând fiara, vor păzi „poruncile lui Dumnezeu și credința lui Isus” (Apocalipsa 14:12). Acești oameni, ca și cei din Ninive, vor fi scutiți de judecata care cade asupra celor pierduți.

În același timp, unele profeții sunt condiționate, cum ar fi cea în care Dumnezeu anunța că cetatea Ninive avea să fie distrusă: urma să fie anihilată dacă *oamenii nu se întorceau de la răutatea lor* (vezi Ieremia 18:7-10). Pe altă parte, unele profeții nu vin cu aceste condiții. Acestea se vor împlini indiferent de răspunsul oamenilor. Profețiile mesianice despre prima și a doua venire a lui Hristos, semnul fiarei, revărsarea plăgilor, persecuția din vremea sfârșitului – acestea nu sunt condiționate; ele vor avea loc indiferent de ceea ce fac oamenii. Acțiunile și alegerile oamenilor vor determina, în schimb, de ce parte se vor afla în timpul desfășurării evenimentelor finale, prevestite de profeți.

Care sunt alegerile pe care le faci acum și care ar putea să influențeze alegerile pe care le vei face atunci când lumea se va confrunta cu problema închinării la Dumnezeu sau la icoana fiarei?

După ce cetatea Ninive a fost învinsă (612 î.H.) de o armată de coaliție din care făceau parte atât mezii, cât și babilonienii (condusă de tatăl lui Nebucadnețar), cetatea Babilon a cunoscut o renaștere cum nu mai văzuse din vremea lui Hammurabi, marele legiutor. Sub Nebucadnețar, care scăpase acum de problema raidurilor asiriene, cetatea Babilon a crescut în bogăție și influență până într-acolo încât națiunile vecine nu au avut de ales decât să-i recunoască dominația. Ea era regina lumii, iar națiunile care doreau să prospere își declarau loialitatea față de ea.

Între timp, din câte ne dăm seama, Nebucadnețar a murit în credință, mărturisind că Dumnezeuul lui Daniel este într-adevăr conducătorul de drept al tuturor națiunilor (Daniel 4:34-37). Următoarea relatare pe care o oferă Daniel este cea despre succesorul său, Belșatar.

3 Ce lecții spirituale importante extragem din Daniel 5:1-31? Care a fost, în cele din urmă, piatra de poticnire a lui Belșatar?

Poate cea mai tristă, cea mai tragică parte a acestei relatări se găsește în Daniel 5:22. După ce îi povestește împăratului despre căderea și apoi restaurarea lui Nebucadnețar, Daniel îi spune: „Dar tu, Belșatar, fiul lui, nu ți-ai smerit inima, măcar că ai știut toate aceste lucruri.” Adică, deși a avut ocazia să cunoască adevărul, deși poate chiar a fost martor direct la ceea ce i se întâmplase lui Nebucadnețar, Belșatar a ales să ignore aceste evenimente și, în schimb, a pornit pe aceeași cale care i-a adus predecesorului său atâtea probleme.

La fel cum făcuse Nebucadnețar prin construirea statuii de aur, Belșatar sfida pe față ceea ce prezisese Dumnezeuul lui Daniel. Prin folosirea vaselor templului într-o manieră profană, el evidenția probabil faptul că Babilonul îi cucerise pe evrei și deținea acum obiectele religioase ale Dumnezeuului lor. Cu alte cuvinte, babilonienii aveau încă supremație asupra acestui Dumnezeu care le prezisese pieirea.

Era categoric un act de absolută sfidare, chiar dacă Belșatar avea dovezi mai mult decât suficiente, „probe”, că nu era bine ce făcea. Avea destule informații pentru a cunoaște adevărul; problema era, în schimb, inima lui. În zilele din urmă, când criza finală se va abate asupra lumii, oamenii vor avea, de asemenea, oportunitatea de a cunoaște adevărul. Alegerea lor, ca în cazul lui Belșatar, va fi determinată de inima lor.

Unul dintre punctele tari ale Babilonului era modul în care Eufratul curgea pe sub zidurile sale, asigurând orașului o rezervă nelimitată de apă. Aceasta s-a dovedit a fi și slăbiciunea lui. Nitocris, o împărăteasă a Babilonului antic, desfășurase lucrări hidrotehnice de-a lungul fluviului pentru a-l dezvolta ca rută către oraș. În acest scop îi deviase cursul într-o mlaștină pentru a permite echipelor să lucreze confortabil. Cyrus și-a dat seama că putea face același lucru, secând Eufratul suficient cât să își poată trece trupele cu ușurință pe sub ziduri. Odată ajuns dincolo de zidurile cetății, a găsit neapărate zidurile defensive care urmau cursul de apă prin cetate, iar cetatea a căzut într-o singură noapte. Istoricul antic grec Herodot ne spune că „cei care locuiau în centrul Babilonului nu aveau nicio idee că periferiile căzuseră, pentru că era o perioadă de sărbătoare și toți dansau și își făceau de cap” (Herodotus, *The Histories*, 2015, p. 94). Poate exista vreo îndoială că aceasta nu este aceeași sărbătoare cu cea descrisă în Daniel 5?

4 Compară Daniel 5:18-31 cu Apocalipsa 16:12-19. Ce asemănări găsești între unele plăgi din Apocalipsa și istoria căderii Babilonului?

În timp ce le explica cum să discearnă semnele timpului, Domnul Isus i-a avertizat pe ucenicii Săi: „Vegheați dar, pentru că nu știți în ce zi va veni Domnul vostru. Să știți că, dacă ar ști stăpânul casei la ce strajă din noapte va veni hoțul, ar veghea și n-ar lăsa să-i spargă casa” (Matei 24:42,43). Ca și în cazul căderii Babilonului, venirea bruscă a lui Hristos va lua prin surprindere Babilonul modern. Dar nu e neapărat să fie așa pentru toată lumea: ni s-au oferit numeroase dovezi ale venirii apropiate a Domnului Isus printr-o mulțime de profeții detaliate.

Lumea nu va fi luată prin surprindere doar pentru că nu cunoaște ceea ce a prezis Dumnezeu; ea va fi surprinsă pentru că a ales să nu creadă ceea ce Dumnezeu a spus că se va întâmpla.

5 Chiar și în mijlocul acestor avertizări cu privire la timpul sfârșitului, ce mesaj al Evangheliei găsim în Apocalipsa 16:15? Ce înseamnă să nu „umbli[i] gol”?

Când Cyrus a devastat cetatea Babilon, anii de captivitate ai celor din poporul lui Dumnezeu s-au încheiat, iar perșii le-au permis să se întoarcă în Țara Promisă și să reconstruiască templul. Sub conducerea lui Cyrus, Imperiul Persan a devenit cel mai mare din istorie, fiind, conform istoricului Tom Holland, „cea mai mare aglomerare de teritorii pe care lumea o văzuse vreodată” (*Dominion Basic Books*, Kindle Edition, p. 25). Ba chiar, după obiceiul persan, Cyrus era numit „Marele Împărat” sau „Împăratul împăraților”.

Cirus prefigurează ceea ce se va întâmpla când Hristos Se va întoarce după biserica Sa: El este Împăratul care vine de la Răsărit (compară cu Matei 24:27), făcând război cu Babilonul și eliberându-și poporul pentru ca acesta să iasă în sfârșit din Babilon și să se întoarcă în Țara Promisă. (Vezi Apocalipsa 19:11-16.) De aceea Dumnezeu îl numește pe Cyrus „unsul Său” (Isaia 45:1); nu numai că acest persan celebru a eliberat poporul lui Dumnezeu, dar campania lui împotriva Babilonului este și o ilustrare a celei de-a doua veniri a lui Hristos.

6 Citește 2 Cronici 36:22,23. Care sunt asemănările și deosebirile dintre istoria lui Cyrus și cea a lui Nebucadnețar? Care este semnificația decretului și cum a influențat aspectul primei veniri a Domnului Isus, secole mai târziu?

Ordinea originală a cărților Vechiului Testament a fost schimbată în zilele noastre pentru a se încheia cu Maleahi, dar inițial aici se încheia Vechiul Testament – cu această declarație a lui Cyrus. Următorul episod din canonul Scripturii ar fi Matei, care începe cu nașterea lui Hristos, Cel ilustrat de Cyrus. Cyrus avea să orchestreze reconstruirea templului pământesc; Isus avea să Își înceapă lucrarea în sanctuarul ceresc – care va duce la reîntoarcerea Sa și la eliberarea noastră.

Bineînțeles că Cyrus nu a fost o reprezentare *perfectă* a lui Hristos; nicio ilustrare sau reprezentare nu coincide perfect cu arhetipul și trebuie să fim atenți să nu interpretăm prea mult fiecare mic detaliu. Cu toate acestea, el funcționează în linii mari ca o reprezentare, ilustrare a „Mântuitorului”.

Cât de fascinant este că Dumnezeu folosește un împărat păgân într-un mod atât de remarcabil pentru a face voia Sa! Domnul va aduce la îndeplinire evenimentele din vremea sfârșitului așa cum au fost profetizate.

Suplimentar: Ellen G. White, *Profeți și regi*, cap. 51

„Fiecarui popor care a apărut pe scena lumii i s-a îngăduit să-și ocupe locul pe pământ ca să se vadă dacă va împlini planurile Străjerului și ale Celui Sfânt. Prorocia a trasat ridicarea și creșterea marilor imperii ale lumii: Babilonian, Medo-Persan, Grec și Roman. Istoria s-a repetat cu fiecare dintre acestea și cu alte popoare mai puțin puternice. Fiecare și-a avut perioada lui de încercare; fiecare a căzut, slava s-a stins, iar puterea l-a părăsit. În timp ce popoarele au respins principiile lui Dumnezeu și prin această respingere și-au atras ruina, un plan divin, mai presus de ele, a fost la lucru în mod lămurit de-a lungul veacurilor” (Ellen G. White, *Profeți și regi*, p. 535).

În Ieremia 18, profetul urmărește un olar. Acesta modelează obiectul la care lucrează. Această imagine, cea a olarului care își modelează lutul, este cea pe care Dumnezeu o folosește pentru a explica principiul condiționalității în profeția biblică. Și doar pentru a ne asigura că am înțeles, Domnul vorbește prin Ieremia, spunând: „Deodată zic despre un neam, despre o împărăție, că-l voi smulge, că-l voi surpa și că-l voi nimici, dar, dacă neamul acesta despre care am vorbit astfel se întoarce de la răutatea lui, atunci și Mie Îmi pare rău de răul pe care Îmi pusesem în gând să i-l fac. Tot așa însă, deodată zic despre un neam sau despre o împărăție că-l voi zidi sau că-l voi sădi, dar, dacă neamul acesta face ce este rău înaintea Mea și n-ascultă glasul Meu, atunci Îmi pare rău și de binele pe care aveam de gând să i-l fac” (Ieremia 18:7-10).

Zilnic: Exodul 10 – 16; Ellen G. White, *Faptele apostolilor*, cap. 26

1. Pentru ce i-a zis Domnul lui Moise: „Faraon n-are s-asculte de voi”?
2. Ce anume trebuia să fie „ca un semn pe mână și ca un semn de aduce-re aminte pe frunte, între ochi”?
3. Cine este „un războinic viteaz”?
4. Ce activități trebuiau făcute în ziua a șasea?
5. Cui îi este dat să judece între diferiți slujitori, sau servi, ai lui Dumnezeu?

Privire generală

Întrucât Biblia este, în esență, despre împărăția lui Dumnezeu, mesajul ei central este orientat spre sfârșit și spre împărăția cerească a lui Dumnezeu. Această conștientizare escatologică este exprimată și revelată în profețiile apocaliptice din Biblie, care dezvăluie în mod clar și explicit scenariul pentru sfârșitul timpului. Această revelație apare și în alte părți din Scriptură, prin scene de judecată și de salvare care vor avea loc la sfârșitul vremurilor.

Pentru studiul din această săptămână am selectat trei episoade biblice care au o trăsătură comună: au loc la sfârșitul istoriei Israelului biblic și implică „neamurile”, popoarele, națiunile (compară cu Geneza 12:3; 22:18). Primul episod este dramatic: judecarea și pocăința întregului popor din Ninive, în urma campaniei reticente de evanghelizare desfășurate de profetul Iona. Al doilea episod este tragic: judecarea și nepocăința lui Belșațar, care se încheie cu faptul că își pierde imperiul. Al treilea episod este glorios: salvarea poporului lui Dumnezeu, grație contribuției împăratului persan Cyrus. Faptul că sfârșitul timpurilor este ocazia mântuirii popoarelor, care intră în cele din urmă în rândurile lui Israel, este surprinzător; totuși este specific caracterului cosmic al momentului escatologic, conform predicției lui Pavel: „Până va intra numărul deplin al neamurilor. Și atunci tot Israelul va fi mântuit” (Romani 11:25,26).

Comentariu

Judecarea cetății Ninive

Profetul Iona, care a fost misionarul israelit pentru locuitorii din Ninive, ne spune istoria succesului-eșecului său. Dumnezeu a făcut apel la el să plece de acolo de unde locuia, din Gat-Hefer (2 Împărații 14:25), un orașel din partea de nord a Israelului antic din timpul lui Ieroboam al II-lea, în secolul VIII î.H. (785 î.H.). Această perioadă este descrisă în cartea Împărații ca o perioadă nefastă pentru poporul Israel, a cărui necredincioșie a stârnit mânia lui Dumnezeu împotriva lui (2 Împărații 13:3). Cu toate acestea, „Domnul nu hotărâse să șteargă numele lui Israel de sub ceruri” (2 Împărații 14:27). În schimb, Dumnezeu l-a scăpat de inamic (2 Împărații 14:27).

Este paradoxal că tocmai în această perioadă în care Israel era necredincios Dumnezeu l-a chemat pe Iona să meargă la Ninive pentru a le

predica locuitorilor cetății și a-i îndemna să se pocăiască. Iona ne spune că, spre marea lui dezamăgire, întreaga cetate s-a pocăit. El a fost atât de supărat pe chemarea la misiune primită de la Dumnezeu încât a refuzat să se supună. În loc să călătorească spre nord, spre Ninive, așa cum îi ceruse Dumnezeu, a ales să se îndrepte spre sud, spre Iafu, și apoi s-a îmbarcat spre Tarsis.

Cartea Iona ne spune, așadar, cum a ajuns Iona în burta unui animal marin mare, care l-a vărsat pe uscat (Iona 2:10). Iona a rămas în memoria tuturor ca profetul înghițit de un pește mare pentru că a refuzat să meargă să avertizeze cetatea Ninive cu privire la judecata lui Dumnezeu. Este interesant că limba cuneiformă a oamenilor din Ninive a păstrat amintirea acestei minuni: reprezentarea cuneiformă a numelui Ninive înseamnă „pește mare în cetate”. Este ca și cum însuși numele orașului sugerează până unde ar merge Dumnezeu, dezamăgit de propriul Său popor, pentru a salva o națiune dintre neamuri care ar fi mai receptivă la mila Sa.

Este interesant de observat că aceeași cetate Ninive a fost vizitată din nou 150 de ani mai târziu (630 î.H.) de profetul Naum, care le-a transmis atunci locuitorilor săi un mesaj de condamnare din cauza răutății lor. Aceste cazuri sunt ilustrații perfecte ale modului în care Dumnezeu acționează în relația cu poporul Său și cu celelalte popoare. În ele vedem clar cum Dumnezeu le oferă păcătoșilor harul Său și cum îi pedepsește în continuare pentru păcatele la care nu renunță.

Judecarea lui Belșatar

Judecarea împăratului babilonian Belșatar este prezentată după judecarea și pocăința lui Nebucadnețar, ca și cum autorul Bibliei ar vrea să scoată în evidență contrastul dintre cei doi împărați babilonieni. Deși ambii sunt mândri și păcătuiesc împotriva lui Dumnezeu, nu au parte de aceeași sentință. Nebucadnețar este iertat, iar capitolul în care este relatată experiența lui se încheie cu cântarea lui de laudă la adresa lui Dumnezeu, care poate să-i smerească pe cei mândri (Daniel 4:37). Pe de altă parte, Belșatar, care cunoștea experiența tatălui său (Daniel 5:22), refuză să se pocăiască. Dimpotrivă, el repetă cu bună știință acțiunile uzurpatoare ale lui Nebucadnețar (vezi studiile 5 și 12) și merge și mai departe cu nelegiuirea lui decât tatăl său. În timp ce Nebucadnețar nu a vrut decât să aducă vasele templului în templul lui, Belșatar bea din acele vase și se îmbată. Nebucadnețar se mulțumește să înlăture celelalte

metale ale statuii (vezi Daniel 3) și păstrează doar aurul, care îl reprezintă pe el însuși. În cele din urmă, el își înțelege nebunia și își îndreaptă laudele către Dumnezeu cerului, care „trăiește veșnic” (Daniel 4:34). Pe de altă parte, Belșatar laudă toți zeii reprezentați de aceste metale (Daniel 5:4) și Îl insultă intenționat pe Dumnezeu. Tocmai în acel moment al laudei sale la adresa idolilor apare o mână pe zidul alb și scrie sentința lui Dumnezeu în dreptul lui.

Până și deznodământul narațiunii corespunzătoare fiecărui împărat marchează contrastul dintre ei. Nebucadnețar, care a fost forțat să se târască pe pământ ca un animal ca urmare a judecății divine la adresa mândriei lui, își recapătă poziția verticală. Apoi „măreția și strălucirea” îi sunt date înapoi (Daniel 4:36). Belșatar, care stătea pe tron și fusese atât de sigur pe el, acum nu se poate ridica în picioare și nu se controlează, genunchii i se lovesc unul de altul: „Împăratul a strigat în gura mare” (Daniel 5:7). Împăratul își cheamă înțelepții în ajutor, pentru că nu poate citi inscripția pe care mâna misterioasă a scris-o pe perete. Nici măcar înțelepții lui nu pot să o înțeleagă.

Apoi regina-mamă, soția lui Nebucadnețar, vine și dă mărturie despre capacitatea superioară a lui Daniel, amintindu-i astfel lui Belșatar de experiența spirituală a lui Nebucadnețar. Daniel, reprezentantul celui Dumnezeu pe care împăratul Îl insultase, este singurul care va putea citi și interpreta inscripția despre judecată, care prezice sfârșitul domniei lui Belșatar (Daniel 5:26-29). Cele trei cuvinte de pe perete rezumă sentința din dreptul lui Belșatar și transmit în ce va consta judecata: „numărat” înseamnă responsabilitate; „cântărit” indică evaluare; iar „împărțit” înseamnă respingere.

Judecarea lui Cyrus

Împăratul persan Cyrus ocupă un loc unic în Scripturi. Cyrus este singurul neevreu care primește titlul de „unsul”, sau mesia (Isaia 45:1). Biblia merge până într-acolo încât îl asociază pe Cyrus cu Mântuitorul mesianic, Hristos Însuși. Dincolo de salvarea poporului Israel din exilul babilonian de către mesia/unsul Cyrus, profetul Daniel Îl vede pe Mesia cel universal, care îi va elibera pe oameni din ghearele răului. Mai mult, profetul nu prezice doar evenimentul.

Făcând o paralelă între cei 70 de ani ai lui Cyrus și cele 70 de săptămâni de exil babilonian, Daniel avertizează cititorul asupra faptului că aceste săptămâni trebuie interpretate profetic. Cei 70 de ani se referă la

anii propriu-zisi care duc la venirea lui mesia/unsul Cyrus (Isaia 45:1), care a readus poporul Israel istoric în Palestina antică. Într-adevăr, mesia/unsul Cyrus susține caracterul istoric al lui Mesia Isus Hristos și salvarea oferită de el. Cele 70 de săptămâni (de ani) sunt săptămâni profetice care duc la venirea lui Mesia cel universal, care va salva lumea de păcat și astfel, prin ispășire, va oferi iertare pentru păcat. Această paralelă între cei doi mesia se găsește și în cartea Isaia, în care mesia Cyrus, din Isaia 45, și Robul suferind, din Isaia 53, se evocă reciproc pe mai multe niveluri lingvistice și tematice.

Mesia Cyrus a jucat un rol decisiv în căderea Babilonului, cel mai mare dușman al poporului Israel; de asemenea, i-a permis poporului să se întoarcă în țara lui (Ezra 1:1-3) și chiar i-a ajutat pe evrei să reconstruiască templul din Ierusalim sub conducerea marelui-preot Iosua (Ezra 3:2,3). În mod semnificativ, cartea Apocalipsa face o paralelă între ceea ce a făcut Cyrus și a doua venire a lui Hristos. Evenimentul secării Eufratului, care i-a permis împăratului de la Răsărit, Cyrus, să intre și să provoace căderea cetății Babilon, servește drept model pentru venirea lui Hristos la vremea sfârșitului (Apocalipsa 16:12). Cyrus a pregătit terenul pentru viitoarea venire a lui Hristos și salvarea omenirii. Mai mult, Cyrus a fost un simbol al lui Hristos. Rolul jucat de Cyrus la prima venire a lui Hristos ar putea foarte bine să sugereze scenariul posibil pentru sfârșitul timpului în legătură cu a doua venire a lui Hristos. Astfel, putem conchide că ultimele evenimente ale mântuirii vor implica persoane din afara tiparului ecleziastic obișnuit.

Aplicație

- 1 În ce fel este exemplul lui Iona un avertisment cu privire la prejudecățile religioase? Discutați.
- 2 În timp ce este posibil ca biserica să nu dea consecvent dovadă de neprihănire, cum pot oamenii din lume, în schimb, să facă lucrul acesta? Ce a vrut să spună Domnul Isus prin aceste cuvinte adresate oamenilor religioși din vremea Lui: „Vameșii și curvele merg înaintea voastră în Împărăția lui Dumnezeu” (Matei 21:31).
- 3 Faptul că și dreptatea face parte din judecată este o garanție a seriozității lui Dumnezeu în actul Său de salvare, care vizează eradicarea răului și a morții. În ce mod este și tensiunea dintre dreptate și har un mesaj de mângâiere și speranță?

- 4 Există două adevăruri importante pe care trebuie să le înțelegem cu privire la judecata lui Dumnezeu din timpul sfârșitului: în primul rând, toată lumea va fi informată și avertizată; în al doilea rând, va veni o vreme când va fi prea târziu să ne pocăim. Aplică semnificația celor trei cuvinte din inscripția de pe perete la biserica din timpul sfârșitului: „numărat” înseamnă că suntem responsabili pentru tot ceea ce facem și nu facem; „cântărit” înseamnă că „cei buni” și „cei răi” vor fi separați (numai Dumnezeu are această putere de discernământ); „împărțit” înseamnă că mântuirea este dată altora.
- 5 „Nu mai este mult până când poporul lui Dumnezeu va fi chemat să dea mărturie în fața conducătorilor pământului. [...] Nu este timp pentru frivolitate, pentru fleacuri, pentru preocuparea minții cu chestiuni neimportante” (Ellen White, *The Advent Review and Sabbath Herald*, 26 aprilie 1892). Cum te încurajează acest citat să le împărtășești mesajul și avertizările lui Dumnezeu pentru zilele finale persoanelor aflate în posturi de conducere și care dețin putere?

This image shows a single sheet of white paper with horizontal ruling lines. The lines are evenly spaced and run across the width of the page. There are no margins, text, or other markings on the paper.

Însemnările mele

[illegible]

APRILIE

1. M. Psalmii 34:7
 2. M. Psalmii 91:11,12
 3. J. Matei 18:10
 4. V. Psalmii 103:20
 s. a. B 19:46, CT 19:36, IS 19:43, MS 19:54,
 SM 20:02, DJ 19:55, AR 20:05

5. S. Evrei 1:14
 s. a. B 19:47, CT 19:37, IS 19:44, MS 19:56,
 SM 20:04, DJ 19:57, AR 20:07

6. D. Faptele 8:26
 7. L. Evrei 11:1
 8. M. Romani 8:24
 9. M. Numeri 23:19
 10. J. Matei 9:29
 11. V. Luca 8:46
 s. a. B 19:55, CT 19:44, IS 19:53, MS 20:04,
 SM 20:12, DJ 20:04, AR 20:15

12. S. Filipeni 3:9
 s. a. B 19:56, CT 19:46, IS 19:54, MS 20:05,
 SM 20:14, DJ 20:05, AR 20:16

13. D. Galateni 5:6
 14. L. 2 Tesaloniceni 3:3
 15. M. Evrei 11:8
 16. M. Matei 6:25
 17. J. Matei 6:26
 18. V. Matei 6:28,29
 s. a. B 20:03, CT 19:53, IS 20:02, MS 20:13,
 SM 20:22, DJ 20:12, AR 20:24

19. S. Isaia 43:25,26
 s. a. B 20:05, CT 19:54, IS 20:04, MS 20:15,
 SM 20:24, DJ 20:14, AR 20:25

20. D. 1 Timotei 6:12
 21. L. Isaia 41:13
 22. M. Psalmii 9:10
 23. M. Psalmii 55:22
 24. J. Psalmii 63:5,6
 25. V. Filipeni 3:12
 s. a. B 20:12, CT 20:01, IS 20:12, MS 20:23,
 SM 20:32, DJ 20:21, AR 20:33

26. S. Habacuc 3:17,18
 s. a. B 20:13, CT 20:03, IS 20:13, MS 20:24,
 SM 20:34, DJ 20:22, AR 20:35

27. D. Psalmii 62:5,6
 28. L. Evrei 10:36
 29. M. Evrei 10:23
 30. M. 1 Ioan 3:2,3

MAI

1. J. Deuteronomul 5:29
 2. V. 1 Petru 2:21,22
 s. a. B 20:21, CT 20:10, IS 20:21, MS 20:32,
 SM 20:42, DJ 20:29, AR 20:43

3. S. Isaia 28:16
 s. a. B 20:22, CT 20:11, IS 20:23, MS 20:33,
 SM 20:43, DJ 20:31, AR 20:44

4. D. Luca 6:44
 5. L. Psalmii 18:28
 6. M. 2 Timotei 3:16,17
 7. M. 1 Tesaloniceni 2:13
 8. J. Psalmii 119:103
 9. V. Psalmii 37:31
 s. a. B 20:29, CT 20:18, IS 20:31, MS 20:41,
 SM 20:52, DJ 20:38, AR 20:52

10. S. Psalmii 111:10
 s. a. B 20:30, CT 20:19, IS 20:32, MS 20:42,
 SM 20:53, DJ 20:39, AR 20:53

11. D. Ioan 5:39
 12. L. 1 Corinteni 2:10
 13. M. Psalmii 51:6
 14. M. Proverbele 3:13
 15. J. Psalmii 73:25
 16. V. Ieremia 9:23,24
 s. a. B 20:37, CT 20:26, IS 20:40, MS 20:50,
 SM 21:01, DJ 20:46, AR 21:00

17. S. Romani 8:16
 s. a. B 20:38, CT 20:27, IS 20:41, MS 20:51,
 SM 21:02, DJ 20:47, AR 21:02

18. D. Ioan 17:17
 19. L. Galateni 5:1
 20. M. Psalmii 25:4,5
 21. M. Romani 2:13
 22. J. Faptele 5:29
 23. V. Deuteronomul 26:18
 s. a. B 20:44, CT 20:33, IS 20:48, MS 20:58,
 SM 21:09, DJ 20:53, AR 21:08

24. S. Exodul 20:8-11
 s. a. B 20:45, CT 20:34, IS 20:49, MS 20:59,
 SM 21:10, DJ 20:54, AR 21:09

25. D. Isaia 58:13,14
 26. L. 1 Ioan 1:6,7
 27. M. Evrei 8:5
 28. M. Efeseni 3:19
 29. J. 1 Samuel 2:3
 30. V. Psalmii 119:73
 s. a. B 20:51, CT 20:40, IS 20:55, MS 21:05,
 SM 21:17, DJ 20:59, AR 21:15

31. S. Coloseni 1:10
 s. a. B 20:52, CT 20:41, IS 20:56, MS 21:06,
 SM 21:18, DJ 21:00, AR 21:16

IUNIE

1. D. 1 Corinteni 3:9
 2. L. Romani 8:6,7
 3. M. 1 Cronici 28:9
 4. M. Proverbele 4:23
 5. J. Psalmii 139:23,24
 6. V. 2 Corinteni 10:5
 s. a. B 20:56, CT 20:45, IS 21:01, MS 21:11,
 SM 21:23, DJ 21:05, AR 21:21

7. S. Iacov 4:8
 s. a. B 20:57, CT 20:46, IS 21:02, MS 21:12,
 SM 21:24, DJ 21:06, AR 21:22

8. D. Filipeni 2:5
 9. L. 1 Ioan 2:15
 10. M. Iacov 4:4, NTR
 11. M. Efeseni 5:9
 12. J. 2 Timotei 2:4
 13. V. Proverbele 2:20
 s. a. B 21:01, CT 20:49, IS 21:06, MS 21:15,
 SM 21:27, DJ 21:09, AR 21:26

14. S. Psalmii 119:63
 s. a. B 21:01, CT 20:50, IS 21:06, MS 21:16,
 SM 21:28, DJ 21:09, AR 21:26

15. D. Proverbele 22:1
 16. L. Psalmii 34:13
 17. M. Efeseni 4:29
 18. M. 1 Petru 3:9
 19. J. Matei 12:36,37
 20. V. Efeseni 4:31
 s. a. B 21:03, CT 20:52, IS 21:08, MS 21:18,
 SM 21:30, DJ 21:11, AR 21:28

21. S. Proverbele 12:19
 s. a. B 21:03, CT 20:52, IS 21:09, MS 21:18,
 SM 21:30, DJ 21:12, AR 21:28

22. D. Coloseni 4:6
 23. L. Isaia 50:4
 24. M. 1 Petru 2:1,2
 25. M. Evrei 6:1
 26. J. 2 Petru 3:18
 27. V. Efeseni 4:13
 s. a. B 21:04, CT 20:53, IS 21:09, MS 21:18,
 SM 21:31, DJ 21:12, AR 21:29

28. S. Matei 5:48
 s. a. B 21:04, CT 20:53, IS 21:09, MS 21:18,
 SM 21:31, DJ 21:12, AR 21:29

29. D. Isaia 32:17
 30. L. Matei 28:20